

Giới thiệu Uyên Ương Lệ

Ngay từ nhỏ hân đã phải lòng nàng, một người con gái nguyện làm mọi thứ vì hân mặc dù cả hai đều là một cặp con nít chẳng biết gì...

Thế nhưng ông trời lại nhần tâm lấy đi cuộc sống của nàng ra khỏi tay hân. Cuộc sống của hân lúc này cũng chỉ như một cái xác không hồn tồn tại vô vị và cô đơn, không còn một chút hy vọng...

Thế nhưng từ lúc hân gặp phải một nữ tử bất cần đời kia thì lại khiến cho trái tim hân quay trở lại, liệu cuộc sống có trở lại như cũ ? Mời các bạn theo dõi Uyên Ương Lệ của tác giả Lâu Vũ Tình.!!

Bạn đang đọc truyện *Uyên Ương Lệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ánh tịch dương xuyên qua vòm lá đại thụ, bị chia cắt thành nhiều dải sáng màu vàng nhạt bay lượn trong không trung.

Một bóng dáng mảnh khảnh lướt vào khu sân sau rộng lớn, mắt nhìn trái phải, khuôn mặt thanh tú dính đầy bùn đất, chỉ chăm chú đến cái xô nằm chổng trơ trên nền, khuôn mặt nhỏ đó dường như cũng sắp dán xuống nền đất.

Nhìn một hồi, cậu cảm thấy thú vị, sự ngờ vực ban đầu dần bị khuôn mặt nhỏ kia xóa tan. Cậu thấy mình như bị cuốn vào đó.

“Muội đang làm gì vậy?” Ngay khi cô bé nâng chiếc hộp nhỏ dưới chân lên như nâng niu vật báu, cậu cũng không kìm nổi sự tò mò, bước tới.

“Á!” Cái bóng nhỏ nhẩn bị giật mình vì một giọng nói từ trên trời rơi xuống, ngón tay khẽ buông lỏng, chiếc hộp rơi xuống đất, một thứ không rõ là gì từ bên trong nhảy ra, trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

“Á! Đế của ta ...” Cô bé hoảng hốt kêu lên, cuống cuồng muốn bắt chú đế lại.

“Sao thế?” Cậu chớp chớp mắt nhìn khuôn mặt đang nhăn nhó rất đáng thương của cô bé.

“Đều tại huynh cả đấy, đền đế cho ta đi!” Cô xoay người về phía cậu gào khóc như mưa khiến cậu nghĩ trời sắp sập tới nơi.

“Huynh á?” Cậu nhìn cô bé bằng ánh mắt ngây thơ vô tội, vẫn không rõ mình đã phạm phải lỗi làm gì.

“Không huynh thì ai? Nếu không phải do huynh đột nhiên lên tiếng làm ta giật mình thì con đế làm sao chạy mất được!” Cô bé xấn ồng tay áo lên, dường như định đối co với cậu một trận cho ra nhẽ.

Thu Nhục Trần méo mó dờ khóc dờ cười.

“Vậy... Huynh bắt một con khác, một con to hơn cho muội là được đúng không?” Cậu bối rối đành phải dùng giọng dỗ ngọt trẻ con này dỗ dành cô bé. Dù gì thì — chỉ là đứa bé 5 tuổi thôi mà, như vậy là đàn xếp quá ổn thoả rồi còn gì.

Ai ngờ... “Không cần, ta chỉ cần con vừa rồi của ta thôi.” Cô bé ương bướng chu cái miệng nhỏ lên với cậu.

Người bình thường gặp phải tình huống này chắc chắn sẽ cho rằng đứa nhỏ này cố ý chọc giận họ, khẳng khái đòi theo ý mình bằng được. Nhưng không biết tại sao Thu Nhục Trần lại không nghĩ vậy.

Cậu nhẹ nhàng ngồi xuống ngang bằng với cô bé. “Có thể nói cho huynh biết vì sao không?”

“Cho dù có to hơn cũng không phải con đế ban đầu, ta không quan tâm huynh làm thế nào ta chỉ muốn con đế cũ của ta thôi...” Vừa nói mày vừa nhú lại, nước mắt chỉ trọc trào ra.

Thu Nhục Trần thấy hơi động lòng, một cảm giác khó nói thành lời xiết chặt trái tim cậu.

Cô bé này... rất đặc biệt!

Cô bé chỉ kiên trì với thứ mình muốn, có thể không phải tốt nhất, nhưng là thứ không thể thay thế. Cho dù có tốt hơn tất thấy cũng không thể thay thế được thứ duy nhất ban đầu.

Có thể là thứ cô bé quyết tâm giữ bằng được thực may mắn biết bao!

Cậu cười dịu dàng “Được, huynh tìm nó về cho muội, nhưng vấn đề là muội có thể nhận ra nó không?”

“Đương nhiên!” Cô bé kiêu hãnh gật đầu: “Nếu huynh thực sự thích một thứ gì đó, bất kể có biến thành hình dáng thế nào đi nữa, huynh cũng sẽ nhận ra nó!”

Thu Nhượng Trần nghiền ngẫm câu nói vừa rồi của cô bé, câu nói tưởng chừng ngây thơ khi lọt vào tai cậu lại mang một ý nghĩa rất thâm sâu. “Tiểu nha đầu, huynh sẽ nhớ kỹ những lời này của muội.”

Cậu xoa đầu cô bé rồi xắn cao tay áo, xách xô nước không còn lại bao nhiêu bên chân cô bé, “Nào, giúp huynh lấy nước, chúng ta đi tìm hang để!”

Đã bao lâu rồi cậu không được vui vẻ như vậy?

Chẳng thể nhớ nổi nữa. Sau khi trải qua thời thơ ấu cậu tự nhiên trở nên trầm lặng và khôn ngoan hơn, 15 tuổi, cậu thậm chí lại càng thâm trầm hơn trước.

Nhưng tiểu nha đầu này lại có thể khiến cậu tìm lại chính mình. Cậu không còn lạnh lùng, cũng biết cười theo những câu chuyện vui đùa của cô bé, không tự chủ được mà yêu thương, chẳng tiếc bất cứ giá nào để nụ cười của cô luôn được rạng ngời.

“Chỗ này, chỗ này! Mau lên, chỗ này có một cái hang.” Tiếng gọi non nớt nhưng cương quyết vang lên thúc giục cậu đang bước chậm rãi.

“Đến đây!” Cậu cúi người xuống không thêm bận tâm chiếc áo trắng thanh nhã của mình đã bị nhiễm bẩn chẳng còn nhận ra màu gì nữa rồi, một lớn một nhỏ cùng đổ nước xuống cái hang nhỏ không thấy đáy.

“A... một con nữa!” Cậu vui vẻ tóm lấy con dế mèn vừa nhảy ra khỏi lỗ mang đến trước mặt cô bé, “Có phải con này không?”

Miệng cô bé xệ xuống, thất vọng quẳng chiếc hộp gỗ bên cạnh đi.

“Không sao, chúng ta tiếp tục.” Cậu thản nhiên cười cười, kéo tay cô tiếp tục tìm.

Thời gian lặng lẽ trôi qua đến khi tia sáng cuối cùng trong ngày bị những vầng mây đen che mất.

Bọn họ dường như đã bắt tất cả dế gần đó rồi, hai người cố chấp một lớn một nhỏ nhất quyết không chịu bỏ cuộc, chiếc hộp gỗ cũng đã đầy ứ những chú dế mèn hiếu động. “A? Đúng rồi, đúng rồi! Chính là nó!” Cô bé đột nhiên vui sướng reo to, hai tay úp lên chiến lợi phẩm dế nó không chạy mất, cũng không thêm dế ý những con dế khác đã nhảy ra khỏi hộp gỗ, chỉ nhẹ nhàng cầm lấy con dế kia, dịu dàng đặt vào trong hộp.

Cậu gò cũng để ý thấy, trên chân con dế có buộc một sợi chỉ đỏ.

Cô bé nói chắc chắn sẽ nhận ra hoá ra là do nguyên nhân này, cậu lại cứ tưởng cô thần thông thế nào!

Thu Nhượng Trần cười dịu dàng, “Giờ hết giận rồi chứ?”

“Ừm.” Nét mặt cô bé tràn đầy sự thoải mái, chủ động trèo vào ngai trong lòng cậu. “Hết giận từ lâu rồi, ca ca, huynh cừ thật.”

Tất cả đều diễn ra hết sức tự nhiên, cậu ôm cô gái nhỏ mặc cho cô làm nũng, cọ cọ khuôn mặt đầy bùn đất vào chiếc áo nhem nhuốc nhếch nhác tới cùng cực của cậu.

“Nhượng Nhi!” Tiếng gọi từ trong phòng truyền ra, Thu Thủy Tâm vừa đi vừa nói, “Tìm thấy Linh Nhi chưa? Tốt xấu thế nào cũng phải đem vợ đến cho cha mẹ nhìn một cái, đừng giấu đi làm của riêng.....”

Lời của Thu Thủy Tâm bỗng nhiên nghẹn lại, mắt nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mặt, muốn dụi dụi để xác nhận lại.

Không thể nào? Là bà nhìn nhầm, đúng, nhất định là bà nhìn nhầm rồi!

Thằng bé xưa nay lúc nào cũng lảm lì, đến cả tóc cũng không để lộn xộn, giờ này mặt mũi đang lấm lem bùn đất, lại còn ôm một đứa bé bằng nửa tuổi mình trong lòng thế kia? Còn chiếc áo trắng thanh nhã bất phàm chưa từng lấm bẩn nữa, mà tiểu nha đầu ngồi trong lòng nó lại tỏ ra không sao, cứ ra sức lau cọ lên người.

Cô gái nhỏ chớp chớp mắt, hướng theo tầm nhìn của Thu Thủy Tâm về phía cậu bé, “Đang gọi ca ca sao? Tên ca ca là Nhượng Nhi à?”

“A?” Thu Nhượng Trần ngẩn người đỏ mặt.

Để một đứa trẻ miệng còn hơi sữa học mẹ cậu gọi thế này, thật hết lời để nói.

“Cái này...” Thu Thủy Tâm nhìn hai đứa trẻ mấy lần, cuối cùng cũng xác nhận đây không phải ảo giác.

Bà giờ đã chắc chắn cô bé con đang ngồi trong lòng con trai mình chính là con gái duy nhất của muội muội, cũng là vị hôn thê nhỏ tuổi của Nhượng Nhi.

Nhìn hai đứa nhỏ vô tư chẳng nghĩ ngợi gì, bà thấy thật vui.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem khiến bà không rõ đang cười hay không, nhưng đôi mắt sinh động mờ to kia đúng là làm lay động lòng người.

“Đì xính đẹp vừa nói đến vợ, mẹ em nói, vợ chính là cô dâu mới... Linh Nhi là cô dâu mới của đại ca sao?” Cô bé ngẩng đầu hồn nhiên hỏi.

“à?” Lần này Thu Nhượng Trần còn ngẩn người hơn lúc trước, miệng ngắc ngứ không thể thốt thành lời.

Thu Thủy Tâm thấy buồn cười, cô bé này rất thật thà.

“Đại ca xấu hổ nên không nói, để ta hỏi vậy, Linh Nhi có muốn gả cho đại ca không?” Bà liền đứng ra tác hợp, thay con hỏi ý tiểu tân nương nhỏ tuổi không hiểu chuyện.

Linh Nhi nhìn chiếc hộp gỗ nhỏ mình đang ôm trước ngực, suy nghĩ chẳng tới ba giây đã lập tức cười rạng ngời. “Muốn! Linh Nhi phải gả cho đại ca, làm tân nương của đại ca!”

Sau đó, cánh tay nhỏ nhỏ ôm lấy người giờ đang đỡ đỡ mắt hờn, vui vẻ tiếp tục, “Đại ca rất tốt với cháu, còn giúp cháu bắt đẽ ngựa!”

Nhờ một con đẽ ngựa mà lừa được một người vợ sao?

Tới lúc này đến cả Thu Nhượng Trần cũng không thể thốt ra lời nào.

Đêm đã khuya, trên chiếc giường đơn trước nay của Thu Nhượng Trần lại có thêm một cây leo cứ quấn vào cậu không chịu rời.

Thu Nhượng Trần bất đắc dĩ ngẩng đầu lên. “Mẹ nói với thúc thẩm là Linh Nhi ở chỗ con.”

Thu Thủy Tâm nhếch khóe môi, “Ta biết rồi.”

“Mẹ đừng dùng ánh mắt đó nhìn con.” Cậu thở dài.

“Con ra lệnh cho mẹ đấy hả? Lâu rồi không bị nghe mắng nên quên ai là mẹ, ai là con rồi hả?” Bà thích nhìn người khác theo kiểu nào, thằng con này có tư cách gì mà thách thức chứ?

Thu Nhượng Trần hừ một tiếng, “Còn phải làm thế nữa? Mẹ còn nhọc công phân rạch rồi khoảng cách mẹ với con làm gì, mẹ không sợ cha sẽ oán mẹ sao? Tới lúc cha cô đơn không chịu nổi nữa cưới một bà hai nào đó về, mẹ đừng trách con bất hiếu không nhắc nhở mẹ trước.”

Thằng con đáng chết này! Chọc đúng chỗ đau, rõ ràng nó biết nhượng điểm của bà là yêu Cốc Ánh Trần tới chết đi sống lại. Bị trượng phu dồn ép bao lâu nay, đâu có giống với con dâu nhỏ. Con trai thích hay không bà mặc kệ, thế nào cũng phải làm tướng công vui lòng đã.

Thu Thủy Tâm suy nghĩ nửa đã xông lên giường đánh người!

“Nếu thực sự có ngày đó, con nghe rõ đây, lão nương này sẽ quăng con cho mẹ kế hành hạ tới sống dở chết dở luôn.”

Mẹ kế? Thu Nhượng Trần rất muốn cười, “Mẹ, người còn chưa chết mà.”

“Sắp rồi!” Hôn nữa còn do chính con trai mình dứt ruột đẻ ra làm cho tức chết!

“Vấn đề là, con của mẹ giờ đã thoát khỏi giai đoạn bị ngược đãi rồi!”

“Đúng vậy, còn đủ lớn để cưới về một tiểu tân nương nữa!” mắt cậu nhìn xuống nhìn cô bé đang ngủ yên trong lòng.

Tiểu Linh Nhi này đúng là rất khá, đôi mắt to phân rõ trắng đen, mũi nhỏ nhắn, khuôn miệng hồng hồng đáng yêu như búp bê tạc bằng ngọc bích, có thể đoán được mười năm sau chắc chắn sẽ là một tiểu nữ nhân tuyệt sắc, thật quá lợi cho tên tiểu tử này rồi.

“Có cần con nhắc mẹ ai không biết đạo đức liêm sỉ đã dụ dỗ trẻ con gả cho con trai mẹ không?” Thu Nhượng Trần nói.

Thu Thủy Tâm dám thề, khẩu khí kia của con trai bà, tuyệt đối, tuyệt đối là khinh thường, phỉ nhổ!

“Ít nhất mẹ cũng không lừa Linh Nhi lên giường chung chăn chung gối với mình, con nói xem, là ai vô sỉ hơn ai?” Bà quyết đòi co.

“Con chưa ...”

“Vậy những gì mẹ nhìn thấy bây giờ là ảo giác chắc?” Một câu của bà chen ngang họng cậu.

Đâu phải cậu cố ý chứ! Là Linh Nhi cứ dính vào cậu thì biết làm thế nào? Thu Nhượng Trần bất đắc dĩ nghĩ.

Sau khi vào nhà, có nói kiểu gì Linh Nhi cũng không chịu rời cậu nửa bước, tắm gội, ăn cơm chẳng lúc nào không bám lấy, ngay cả khi đi ngủ cũng “khám điểm” cậu theo cùng. Cậu phát hiện ra một điều hết sức miễn cưỡng, thì ra mình cũng khá có tiềm năng làm vú em.

“Này, con nói xem, tắm cũng tắm cùng, giường cũng ngủ cùng, người cũng bị con ôm rồi, còn thiếu gì nữa đâu, danh tiết tiểu cô nương nhà người ta đã bị hủy hoàn toàn trong tay con rồi, con không thể không chịu trách nhiệm được.”

Tắm... tắm cùng? Giường... ngủ cùng? Ôm...? Thế này, này... “Mẹ, mẹ đừng nghĩ một đằng nói một nẻo thế, Linh Nhi mới có 5 tuổi thì con phải chịu trách nhiệm gì chứ?” Cậu chẳng hiểu thực ra cậu đã nhìn cái gì? Ngủ cùng gì chứ? Mà quan trọng nhất người bị ôm là cậu cơ mà!

Cậu không thể quên khi Linh Nhi kiên quyết không rời nằng nặc đòi vào tắm chung. Đồi mồi lạnh lợi mở to tò mò quan sát thân thể cậu, lại còn có ý định chạm vào nơi khác biệt giữa nam nữ làm cậu xấu hổ suýt nữa xông ra ngoài cửa hô to “phỉ lễ”!

Có trời làm chứng, chính cậu mới là người bị “hao tổn danh tiết”!

“Năm tuổi không phải là người à? Thu, Nhược, Trần! Con đang tâm lừa gạt người không hiểu biết gì sao?” Thu Thủy Tâm nghiêng chặt từng lời, âm lượng có chút không khống chế được.

“Suýt...” Cậu vội vàng ra hiệu cho mẹ im lặng rồi vỗ nhẹ vào cô bé vừa bị giật mình trong lòng, miệng trấn an “Không sao đâu, Linh Nhi ngoan, ngủ tiếp đi.”

“Ừ...” Linh Nhi xoay người, tìm một tư thế thoải mái hơn, ngoan ngoãn tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Thâm Thu Thủy nhìn con, muốn cười mà không cười nổi.

Còn làm ra vẻ bị ép buộc ghê gớm lắm, rõ ràng tự đáy lòng cũng yêu thương Linh Nhi còn gì.

“Mẹ, con biết mẹ đang nghĩ gì. Giờ chúng ta nói chuyện này còn quá sớm, phải chờ ý kiến của Linh Nhi sau này. Còn nữa, cha đã chờ tới mức không kiên nhẫn nổi nữa rồi, đang muốn đích thân tới đây bắt người đấy...”

“Á!” Câu cuối cùng làm Thu Thủy Tâm như sực tỉnh trong cơn mơ kêu á lên một tiếng, mặt mày dờ dẩn xoay người đi.

“Cuối cùng cũng nhớ đến tôi nhỉ?” Cốc Ánh Trần cười gằn, “Thật vinh hạnh quá!”

“Xin lỗi...” Bà nhỏ giọng nói, thân hình mềm mại xích tới gần, “Đang giận sao?”

“Bà nói xem?” Cốc Ánh Trần không chớp mắt, với vợ yêu ông nhất định không cho bà đường lùi.

“VẬY... ông muốn thế nào?”

“Hỏi hay! Có lẽ đêm nay chúng ta sẽ thảo luận vấn đề này một cách “tỉ mỉ” và “triệt để”, cả đêm!” Dám bỏ ông lại một mình? Tội này sao có thể dung thứ?

“...” Bà nuốt nước miếng, hỏi lại: “Cả đêm á?”

“Đúng vậy, cả đêm!” Ông kiên định trả lời, bàn tay to lớn bất ngờ tiến tới ôm chặt vòng eo thon lại gần. Xem sau này bà còn dám bỏ ông lại một mình lúc nửa đêm nữa không. “Chuẩn bị phòng đi”

“Đừng mà, không thì...”

“Bà nói thêm một câu nào nữa tôi cho bà ngày mai không rời khỏi giường luôn!”

Tiếng nói càng lúc càng xa dần, chuyện này mãi thành quen rồi nên Thu Nhược Trần chẳng buồn để ý nữa.

Mẹ xưa nay vẫn thuận theo ý cha thế mà.

Mà rốt cuộc do cha quá mạnh mẽ hay do mẹ quá yêu cha nên chẳng còn thiết gì đến bản thân mình nữa đây?

Từ nhỏ tới lớn, cậu chưa từng thấy mẹ phản đối cha điều gì, tựa như sự tồn tại của mẹ chỉ để dành riêng cho cha vậy. Nhưng cha có yêu mẹ không? Câu trả lời tới giờ vẫn chỉ là sự hoài nghi vì trước nay cha chưa từng nói ra.

Tình cảm như vậy có đáng ngưỡng mộ hay không? Cậu chẳng rõ lắm, chỉ biết hai người đó rất cuồng nhiệt và điên rồ. Có lẽ do cậu chưa tới tuổi biết thế nào là yêu nên không thể hiểu được loại tình cảm này. Nhưng nếu sau này... cậu hiểu được thì sẽ thế nào nhỉ... liệu lịch sử có lặp lại không?

Sẽ dịu dàng như nước, hay nóng bỏng như lửa?

Cúi đầu ngờ vực nhìn tạo vật bé bỏng trong lòng, cậu khẽ cười rồi cùng cô chìm vào giấc mộng.

Nhưng, ở góc tường nơi cậu không để ý, có hai bóng người vừa mỉm cười vừa khẽ khàng rời đi.

“Ưu, Linh Nhi của chúng ta thật thông minh!”

“Sao cơ?” Cúi người hôn ái ân một cái, Đường Dật Ưu bắt gặp ánh mắt dịu dàng của vợ.

“Bởi vì nó mới nhỏ tuổi đã hiểu được bản thân phải tìm một người chồng thật lòng yêu thương mình.”

Đường Dật Ưu cười nhạt, “Ta nghĩ rằng vị hôn phu này là chúng ta tìm cho nó đấy chứ!”

“Nhưng đó cũng là do Linh Nhi biết giữ người nữa!” Giống như các tất cả các bà mẹ trong thiên hạ, đều nở mày nở mặt nhờ con gái, kiêu hãnh ngất trời xanh.

“Ngưỡng mộ sao?” Ông chăm chú nhìn ái ân.

“Không.” Cốc Ánh Diệp xoay người nhìn ông chăm chú, cơ thể mềm mại tiến lên phía trước trao ông một nụ hôn ngọt ngào.

Cần gì phải ngưỡng mộ ai. Vì sao? Vì có một trượng phu yêu thương bà hết lòng thế này, bà phải là đối tượng để người khác ngưỡng mộ mới phải.

Nếu chưa kịp nói ra thì, bà biết, ông cũng sẽ hiểu.

Đêm khuya trăng sáng, phủ lớp ánh vàng bao trùm khắp nơi, tạo nên một không gian tình tứ quyến rũ như dành riêng cho những đôi tình nhân.

“Mặc kệ, mặc kệ, người ta phải gả cho huynh...” Một khuôn mặt đầm lệ khóc thút thít lẫn vào trong bóng đêm.

Một thân áo trắng thanh nhã phiêu dật bị bàn tay nhỏ giữ chặt, kéo thành nhúm nhúm không nhìn ra nổi.

Nhưng mà, cậu không bận tâm.

“Linh Nhi ngoan, buông tay ra để biểu ca về nhà.”

Hơn nửa tháng nay, bọn họ cùng ăn cùng ngủ, tiểu Linh Nhi dính chặt lấy Trần Thu Nhược như cái bóng, một tác cũng không chịu rời. Tình cảm khăng khít chẳng thể phân cách.

Sau cô bé mới biết, di xuyến đẹp mà cô vẫn gọi chính là thể tử bác cô, là mẫu thân của đại ca. Vậy nên cô phải gọi đại ca là biểu ca.

Gia đình bác đáng lẽ chỉ định tới thăm vài ngày thôi, nếu không phải do cô sống chết không chịu cho về thì gia đình họ cũng chẳng ở lại đây tới nửa tháng.

Linh Nhi chớp chớp đôi mắt đầm lệ, ánh mắt khẩn khoản nhìn về hướng mẹ mình cầu xin.

“Linh Nhi, thôi đi, chiều này con dùng quá nhiều rồi.”

“Hu hu... Người ta không cho biểu ca đi đâu!” Giống như một đứa trẻ bị cướp mất món đồ chơi yêu thích, Linh Nhi gào khóc thảm thiết.

Thu Nhược Trần không đành lòng.

Ngồi xuống, cậu kiên nhẫn dỗ dành, “Linh Nhi đừng khóc, biểu ca rảnh sẽ đến thăm muội mà.” Cô sẽ phải chờ rất lâu, rất lâu mới được gặp cậu.

Thấy cảnh cô bé cố giữ con trai mình tới cùng, Thu Thủy Tâm bèn trêu chọc: “Nhược Nhi, mẹ thấy nếu con không chịu trách nhiệm cưới người ta về, Linh Nhi sẽ không bỏ qua đâu!”

“Thế có được không?” Linh Nhi háo hức nhìn mấy người lớn xung quanh đang nửa cười nửa không, miệng liến láu: “Muốn, muốn! Biểu ca, người ta muốn lấy huynh, nhất định thế!”

Bởi vì biểu ca rất yêu thương cô, giống như cha đối với mẹ, chuyện gì cũng thuận theo ý mẹ. Mà mẹ nói, gả cho người ta rồi có thể sớm tối bên nhau, sẽ được người ta thương yêu, vậy tất nhiên cô muốn rồi.

“Việc này...” Mấy ngày qua, đã quen cầu hôn trước đông người nên Thu Nhược Trần không còn cảm thấy ngượng ngịu nữa. Nhưng giây phút này cậu thực sự không biết phải nói thế nào.

Thấy cậu không nói gì, khuôn mặt nhỏ của Linh Nhi nhăn lại, “Huynh không cần muội nữa đúng không? Hu hu... muội biết rồi...”

“Đừng... Linh Nhi, đừng khóc nữa!” Cậu cuống lên ôm cô bé vào lòng. “Khóc xấu lắm, thế thì huynh sẽ không cần muội thật đấy.”

“Không khóc nữa huynh sẽ muốn cưới muội sao?” Thật kỳ diệu! Nước mắt cô lập tức ngừng lăn, chớp chớp mắt nhìn cậu.

Thu Nhược Trần lấy chuỗi ngọc bội đeo ở cổ ra, “Chờ khi nào muội lớn lên, xinh đẹp thì hãy mang nó tới Phần Dương tìm huynh.”

“Vây... Vây nếu muội xấu xí, huynh không cần muội thì muội biết làm sao?”

Cậu cười khẽ, “Vây muội phải nghĩ cách lừa huynh đồng ý lấy muội!”

“Hi...” Cô cười toe, vùi khuôn mặt còn chưa khô nước mắt vào cổ cậu. “Huynh nhất định phải nhớ muối đấy!”

Nghe thấy chưa? Cô “ra lệnh” cho cậu phải nhớ cô!

Đôi mắt cậu toát lên vẻ yêu chiều, “Được, huynh sẽ nhớ muối!”

“Phải nhớ thật nhiều, thật nhiều!” Cô được voi đòi tiên.

“Được, nhớ nhiều, nhớ thật thật nhiều.” Cậu ngoan ngoãn nghe lời.

“Nhớ bao nhiêu?”

“Muội nói nhớ bao nhiêu thì nhớ bấy nhiêu.”

“Rốt cuộc là bao nhiêu chứ?”

“Nhiều không đếm hết.”

“Nhớ cũng đếm được sao?”

“Nhớ muối thì đúng là không đếm được!”

Câu hỏi căn vặn, câu trả lời bao dung đầy yêu thương, từng câu từng lời bay vút về phía chân trời, nhẹ nhàng lướt qua mười hai năm nhưng nhớ ...

Bạn đang đọc truyện *Uyên Ương Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

“A!” Đường Linh Nhi tỉnh dậy sau cơn mơ, mặt đỏ bừng.

Sờ lên trán đang nóng rực, nàng chống người ngồi dậy.

Trong giấc mơ, nàng luôn ngồi trong lòng một cậu thiếu niên nói mấy lời bức hôn mà chính nàng nghĩ đến cũng thấy xấu hổ. Đó là một khoảng ký ức rất, rất mơ hồ, tới nỗi nàng không rõ có phải chuyện đó đã từng xảy ra hay không? Hay chỉ là một giấc mơ sống động như thực thôi?

“Chờ khi nào muối lớn lên, xinh đẹp thì hãy mang nó tới Phần Dương tìm huynh.”

“Vậy... Vậy nếu muối xấu xí, huynh không cần muối thì muối biết làm sao?”

“Vậy muối phải nghĩ cách lừa huynh đồng ý lấy muối!”

Giọng nói ngây thơ còn văng vẳng bên tai, nàng lấy miếng ngọc bội ra, trong lòng bỗng trào lên một sự nghi hoặc.

Miếng ngọc được chạm trổ theo phương thức xảo lộ tinh xảo, tạc hình một con chim uyên ương đang dang rộng đôi cánh mềm mại. Miếng ngọc này nàng đeo trên mình từ khi mới sinh, tên nó là “Ngọc Uyên Ương”

*Miếng ngọc kiểu như thế này, được đục lỗ rỗng chứ không phải loại ngọc được chạm khắc hai mặt.

Uyên ương thì phải có đôi, vậy miếng ngọc còn lại đang ở trong tay ai?

Nắng sớm xuyên qua cửa sổ tràn vào trong phòng, Linh Nhi thức dậy rửa mặt chải đầu, giật mình nhìn khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều trong gương.

Một bên tay vô thức chạm lên mặt thì thào, “Xinh đẹp... Thế này có được coi là xinh đẹp không?”

Chỉ cần so với mẹ thôi nàng đã thấy mình kém xa rồi, nhưng mỹ nhân tuyệt sắc hoa nhường nguyệt thẹn như mẹ nàng có được mấy người. Thôi thì nhìn lên thấy mình chẳng bằng ai, nhìn xuống lại thấy chẳng ai bằng mình, nàng tự cho thế cũng đủ cười thầm rồi.

Nếu thế này là đủ đẹp, nàng nhất định phải tóm lấy anh chàng kia.

“Huynh nhất định phải nhớ muối đấy!”

“Được, huynh sẽ nhớ muối!”

“Phải nhớ thật nhiều, thật nhiều!”

“Được, nhớ nhiều, nhớ thật thật nhiều.”

Nàng cười ngọt ngào.

Nếu có một người nhớ nàng thật nhiều, thật nhiều như vậy thì Đường Linh Nhi nàng quả thực quá hạnh phúc rồi!

Haizz! Nếu đây là giấc mơ xin đừng bắt nàng phải tỉnh dậy!

Cốc Ánh Diệp vừa vào cửa đã thấy nữ nhi đang chống cằm ảo não.

“Làm sao thế? Tương tư sao?”

A! Tay chống không chắc chắn nên cầm đập xuống bàn đầu chết đi được.

“Mẹ!” Đường Linh Nhi thờ dài xoa xoa cằm. “Mẹ biết không? Con thực sự rất nghi ngờ không biết cha thích điểm nào ở mẹ?”

“Nếu mẹ nói năm đó cha con nhất quyết bám chặt lấy mẹ con có tin không?”

“Tin, nhưng con cực kỳ không đồng tình với nhân quang của cha.”

Cốc Ánh Diệp còn chưa kịp phản bác, ngoài cửa đã truyền đến một tiếng cười nhẹ, “Đa tạ, nhưng ta rất vừa lòng với nhân quang của mình.”

Ôi, bà thực sự yêu phu quân của mình chết mất!

Cốc Ánh Diệp nhẹ nhàng xoay dáng người mảnh mai như cánh bướm, tung bay về phía bờ vai bao năm chỉ dành cho riêng bà.

“Lại to tiếng với con gái sao?” Đường Dật Ưu triu mến nhẹ nhàng nhéo chóp mũi ái ân.

“Là con được thiệp giáo huấn!”

“Vậy sao!” Đường Dật Ưu nửa bao dung nửa bất đắc dĩ, cuối cùng là dịu dàng ôm ấp.

Đường Linh Nhi đầm ngực để thở cho dễ hơn.

Không phải nàng không nể mặt, nhưng đã ngần này tuổi rồi còn ngày ngày diễn trò khiến người khác nuốt không trôi com, thử hỏi ai chịu nổi?

“Khó chịu trong người sao? Đợi lát nữa cha con bắt mạch cho!” Cốc Ánh Diệp không nhân nhượng lườm nàng một cái.

“Không cần, không cần đâu ạ, con gái được phụ thân chân truyền, con tự lo được mà, đâu dám làm phiền hai vị ân ái.” Đường Linh Nhi bước nhanh ra ngoài tránh để bụng dạ của mình bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Đi được vài bước nàng lại quay đầu chiêm chọc. “À đúng rồi, nếu như khẩn cấp quá bên trong có sẵn giường đấy, hai người không cần khách khí, xin cứ tận tình phát huy, không dám quấy rầy.”

“Nha đầu kia!” Nhìn bóng dáng hớn hờ chuẩn đi của con gái, Đường Dật Ưu lắc đầu cười ca thán.

Nuôi lớn một đứa con gái bộc trực như vậy, chẳng giống chút nào so với các thiên kim tiểu thư, ông không biết là mình đã thành công hay thất bại đây?

Một đêm trăng thanh, Thu Nhược Trần đứng tựa bên cửa sổ, gió đêm lạnh thổi bay tà áo phiêu lãng.

Một đêm như đêm nay khiến hắn nhớ lại biết bao nhiêu chuyện cũ, một đoạn ký ức gắn liền với một bóng dáng ngọt ngào.

Cầm miếng ngọc trong tay, từ sâu thẳm trong bóng tối u tịch tâm hồn hắn bỗng dịu trở lại.

Nhanh quá, mười hai năm đã trôi qua.

Linh Nhi, nàng có khỏe không?

Nhiều đêm trăn trở, hắn vô thức lại nhớ tới khuôn mặt hồn nhiên vô tư lúc nào cũng tin vào hắn của nàng. Dù là chân trời góc bể cũng quyết chẳng rời xa.

Ngày đó không biết gì là mùi vị tình yêu, hai người họ đâu hiểu thế nào là nhớ nhưng một người, thích người khác chỉ đơn giản là sự vô tư của thuở thiếu thời!

Những năm gần đây, bọn họ dường như đã bỏ lỡ mất nhau, số mệnh đúng là thích trêu đùa, không biết – tiểu Linh Nhi của hắn, liệu có phải đã quên hắn rồi không?

Hắn vẫn đang đợi nàng.

Nói ra thật buồn cười, chỉ là một hôn ước trẻ con nhưng từ ngày đó tới giờ hắn vẫn luôn chờ đợi. Chuyện này dường như đã trở thành đương nhiên phải thế, chẳng cần hắn nói ra mọi người đều hiểu cả. Vì vậy hắn đã từ chối tất cả những bà mối tìm tới nhà cùng rất nhiều thiên kim khuê các với gia thế quyền lực, tất cả chỉ là vì nàng.

Sau này, nàng nhất định sẽ tìm đến, hơn nữa còn muốn hắn cưới nàng.

Linh Nhi của hắn giờ cũng đã mười bảy rồi nhỉ? Không biết trông nàng thế nào? Hắn tin rằng, cho dù diện mạo có thế nào đi nữa thì nàng vẫn là cô nương ngọt ngào khiến hắn phải yêu thương ngày trước.

Cũng đã đến lúc rồi, đợi thêm một thời gian nữa, nếu nàng còn không đến, hắn sẽ tự đi tìm nàng.

Miếng ngọc Uyên Ương nắm chặt trong tay, đôi mày giãn ra, ánh mắt dịu dàng nhìn về nơi xa xăm vô định.

Trời trong xanh, gió mát, ánh mặt trời ấm áp, thời tiết thật đẹp, nhưng...nàng thấy rất vô vị.

“Àiiiiii...” Lại một lần nữa Linh Nhi thở dài náo nức.

Đường Dật Ưu vẫn chăm chú bắt mạch cho bệnh nhân, dặn dò phải chú ý giữ gìn. Cách đó không xa Cốc Ánh Diệp luôn tay bốc thuốc chẳng thèm quan tâm tới nàng. Mà cái đồng hồ sách trước mặt đường ca (đường ca là anh bên nội, biểu ca là anh bên ngoại) Đường Lâm Uyên còn cao hơn cả trời xanh, nên lại càng không để ý đến nàng.

“Àiiiiii...” Tiếng thở dài lần này của nàng còn cao hơn trước theo kiểu Thờ – Cho – Thật – Dài để thể hiện rõ tính nghiêm trọng của vấn đề.

Chẩn đoán xong cho bệnh nhân, cuối cùng Đường Dật Ưu cũng quay đầu lại, “Sao vậy, Linh Nhi?”

“Áy, đừng để ý đến nó. mấy ngày nay nó đều như vậy, nhân rồi quá nên mắc bệnh than thở, tám phần là thiếu hơi đàn ông nên cô đơn đây.” ^_^ Cốc Ánh Diệp nói.

Cái gì?

Sao mẫu thân lại nghĩ nàng như vậy?

“Mẹ, Thân, Yêu, Oi!” Linh Nhi cười nghẹn không thành tiếng.

“Con nghĩ, giờ con đã hiểu cảm giác tại sao mỗi lần thúc thúc nhìn thấy mẹ mặt mày lại cau có như muốn bóp chết mẹ rồi!”

Phụ thân vĩ đại của nàng thật đáng được sùng bái, ngoài ông ra hình như chẳng ai có thể chịu được mẹ.

Cốc Ánh Diệp hừ lạnh, “Cái tên không phong độ đuôi mắt đỏ!”

Đường Lâm Uyên đang bận rộn bỗng nhiên dừng lại, từ dưới đồng hồ sách ngược nhìn, “Bá mẫu, cái gã không phong độ đuôi mắt người đang nói đó là cha con.”

Cốc Ánh Diệp hươ hươ tay, “Ta đang rất bức mình đây, quạ đen lại có thể đẻ ra được trứng phượng hoàng, đúng là ông trời quá bất công!”

“Diệp Nhi, ăn nói cẩn thận!” Đường Dật Ưu dờ khóc dờ cười.

“Than thở chút cũng không được sao! Xem xem, hai chúng ta kẻ đánh người xoa, kết quả thì sao đây? Cái đứa Linh Nhi này đã thành nỗi thất bại của đời chúng ta rồi, mà cái gã đó làm sao đẹp trai bằng ông chứ? Đúng là thiên, thiên...”

“Mẹ! Con cực lực phản đối! Con gái mẹ có điểm nào kém người ta chứ?”

Nói đến đây Cốc Ánh Diệp âu sầu muốn khóc, “Giờ đã quá muộn rồi, có biết cũng vô ích thôi, con kêu gào lớn tiếng thế làm gì? Còn không biết đường mà che đi.”

Vốn tưởng rằng ngày bé xinh như ngọc tạc đáng yêu, khi lớn lên nhất định sẽ đẹp khuynh quốc khuynh thành, kết quả thì sao?

Không giấu sự đau đớn này đi không lẽ khua chiêng gióng trống cho thiên hạ biết hết sao?

Đường Linh Nhi chu cái miệng nhỏ, tức giận phùng phùng vò góc áo, “Mẹ chờ đấy! Con sau này sẽ gả cho người còn anh tuấn hơn cha cho mẹ xem, tới lúc đó để mẹ thêm chảy nước miếng, ghen tị tới nội thương luôn?”

“Hê, khẩu khí lớn gớm, chỉ dựa vào con?”

Đây là thái độ gì? Coi thường người khác cũng vừa phải thôi chứ!

Linh Nhi đang muốn cãi lại, Đường Dật Ưu bỗng dấm chiêu hỏi: “Linh Nhi... cũng mười bảy rồi nhỉ?”

“Đúng, đúng rồi!” Đường Linh Nhi hăm hờ gật đầu.

Vợ chồng hai người kẻ tung người hứng, “A, đúng rồi! Ta quên mất việc này, nha đầu kia, coi như con gặp may mắn đấy.”

“Hả?” Nàng chớp chớp mắt nghi hoặc. Không phải chứ? Chỉ thuận miệng nói thế thôi, chẳng lẽ cha mẹ thật sự muốn gả phát nàng đi sao?

“Con nói trước nhé, việc gì cũng có thể thương lượng, riêng việc gả chồng thì miễn bàn!”

“Ha ha...” Cốc Ánh Diệp cười nham hiểm, “Việc khác chưa nói vội, chỉ bàn việc gả chồng cho con thôi! Tiểu Linh Nhi, chẳng lẽ con quên con đã có vị hôn phu rồi sao?”

“Gi ạ?” Đường Linh Nhi nhảy chồm chồm, hoàn toàn xua hết hình tượng thực nữ.

“Làm gì gật mình thế? Hôn sự này đã định từ trước khi con sinh ra cơ.” Cốc Ánh Diệp thùng thảng quăng ra một câu.

“Chưa sinh ra đã định rồi?” Sao bọn họ có thể bắt nạt một sinh linh không thể tự chủ như thế?

Chuyện này nếu không kháng nghị sẽ có lỗi với bản thân.

“Đề cha nói!” Diệp Nhi của ông như sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao ấy, Đường Dật Ưu đúng là bại dưới tay hai mẹ con nhà này rồi. “Chuyện là thế này! Năm đó Cốc gia gặp biến, mẹ và huynh trưởng của mẹ con lúc đó buộc phải tách ra, trong lúc tình thế cấp bách bà ngoại con đã chia đôi hai nửa miếng ngọc Uyên Ương, đưa cho mẹ con một nửa để sau này gặp lại còn có thể nhận ra nhau. Sau đó, cùng nhờ miếng ngọc này mẹ con mới có thể chứng thực được thân phận. Lúc đó bác con đã có một cậu con trai 7 tuổi nên bèn không lấy lại miếng ngọc Uyên Ương nữa mà hai bên lập ra ước định, nếu sau này mẹ con sinh con gái sẽ gả cho con trai bác ấy.”

“Đâu phải hai bên cùng ước định chứ, là do đại ca cứ khăng khăng ép thiếp thì có.” Cốc Ánh Diệp bực bội nói.

“Sao lại có thể như vậy!” Đường Linh Nhi gào lên, giật mảnh ngọc Uyên Ương trên cổ ném về phía mẫu thân, “Không tính, không tính! Không phải tự con nhận lời, muốn gả mẹ đi mà gả cho người ta!”

Cốc Ánh Diệp nhiều năm không động đao kiếm nhưng thân thủ vẫn nhanh nhẹn y như trước, một tay chớp nhoáng đỡ lấy, nếu không vật gia truyền giờ đã nát vụn một đồng rồi.

“Con có lương tâm một chút đi, Nhượng Nhi nhà người ta đã đợi con hơn mười năm rồi, chỉ một câu không gả thôi có thể làm trái tim chung tình của cậu ấy tan nát đó. Hơn nữa là do con cầu hôn người ta cơ mà.”

“Con... con đâu có!” Một tiếng Nhượng Nhi vừa quen lại vừa lạ, nàng cũng không dám phản đối gay gắt nữa.

Lẽ nào... đoạn kí ức mơ hồ kia... Ôi! Nàng lui lại mấy bước, cố chống cự việc phải tin rằng kí ức thoáng ảm thoáng hiện kia là sự thật

“Không ngờ đại cô nương Đường Linh Nhi lại mau quên vậy? Lúc đó không biết là ai sống chết nhất quyết đòi bỏ cha mẹ đi theo người ta, khóc sụt sùi đòi phải gả cho người ta bằng được, nghĩ kĩ mới thấy thật mất mặt quá đi.”

Không... không thể nào.

Sấm giữa trời quang!

Nàng không thốt nên lời, bề bàng chẳng thể chấp nhận bản thân đã làm ra nỗi việc đó.

Nàng... khóc như mưa, ép người ta phải cúi nàng, còn mặt dày mày dạn dám cùng tắm cùng ngủ với người ta... “Con không tin... Mẹ lừa con...” Nàng cúi mặt xuống, sống chết không chịu thừa nhận.

“Con đã điều nhỏ vĩ đại của mẹ!” Tiếng cười hừ kia rõ ràng là đang vui thích thương thức kịch hay.

(Đã điều hay vui đầu trong cát, ý là không dám đối diện với sự thật)

“Diệp Nhi, đừng trêu con nữa.” Đường Dật Ưu nhận ngọc Uyên Ương từ trong tay ái thiếp, quay đầu nói với Linh Nhi: “Dù con đồng ý hôn sự này hay không cũng là do con cầu hôn người ta, con phải tự mình giải quyết thôi.”

Linh Nhi ngăn người nhìn cha không thốt nên lời.

Việc này... việc này rõ ràng là ức hiếp trẻ con không hiểu biết mà!

Nghĩ mà xem, vị hôn phu kia hơn nàng những 10 tuổi, 10 tuổi đấy! Cảm giác dường như là hấn rất rất già, nhất định không thú vị chút nào, nàng sẽ buồn chết thôi!

Hơn nữa, hấn trông tròn hay dẹt nàng còn chẳng nhớ, muốn nàng phải gả cho hấn thì thà chết còn hơn!

Hu hu hu... Nhớ rõ lúc ấy tuổi nàng còn rất nhỏ mà, không ngờ lại bị bán đi thế này... “Đường Linh Nhi, con chắc là phải sướng ron rồi, nhìn con nào có đức hạnh gì mà tự nhiên lại được không một người chồng anh tuấn bất phàm như thế. Đừng có làm ra vẻ ăn nhiều sẽ phát mệt nữa, thật đáng đánh đòn!”

Những năm gần đây, hai nhà lui tới không nhiều, hơn nữa sau khi Linh Nhi 5 tuổi, đôi tiểu phu thê này cũng không có duyên tương phùng, vậy là hai đứa đã gần 12 năm không gặp mặt rồi!

Hai năm trước cùng tướng công đi Phần Dương lo công việc, thuận đường qua thăm hỏi nhà đại ca, Nhục nhi 25 tuổi từ lâu đã nổi danh thiên hạ, phong nhã tuấn tú, mạnh mẽ bất phàm, làm nghiêng ngả biết bao trái tim thiếu nữ từ lần đầu gặp mặt.

Nhìn nhân phẩm của Nhục Nhi, rồi lại nhìn xuống con gái nhà mình, chẳng có chút phong thái khuê nữ gì cả... Bà thực sự thấy hổ thẹn muốn hủy hôn quách đi cho rồi, nếu không sau này bị người ta “trả hàng” sẽ mất mặt chết thôi.

Đường Linh Nhi nhăn mặt, chẳng chút câu nệ lễ tiết trêu chọc. “Con biết mẹ ghen tị vì con dễ thương hơn mẹ lúc trẻ, con ngây thơ, trong sáng nên mới dùng mấy lời nanh nọc đó với con.”

“Mẹ ghen tị với con? Hừ, hừ!” Giọng bà đầy trào phúng, “Tướng công, con gái chàng đang nằm mơ giữa ban ngày kìa? Thiếp mà phải ghen tị với nó à? Đang đùa với ai thế?”

“Điệp nhi!” Đường Dật Ưu vui vẻ gọi. Ông đứng thật hết cách với hai mẹ con rắc rối này, nhưng họ là những người quan trọng nhất trên đời này với ông.

“Không thêm nói chuyện với hai người nữa!” Linh Nhi giành miếng ngọc Uyên Ương trên tay cha rồi rầu rĩ xông ra ngoài.

“Haizz...” Cốc Ánh Diệp nhìn trừng trừng vào cái bóng đang lướt đi như gió của con gái.

Chậc! Bà nói không có lý chặc? Nhìn xem, tiểu nha đầu bướng bỉnh kia có một tí tạo khí chất của tiểu thư khuê tú nào không?

Đường Dật Ưu ôm ái thê an ủi, quay đầu nhìn Đường Lâm Uyên đang suy nghĩ một điều sâu xa gì đó, hai ánh mắt ngẫm trao đổi không cần nói thành lời.

Lâm Uyên thâm trầm, tài trí hơn người, hơn nữa lớn lên từ nhỏ cùng Linh Nhi, luôn luôn chăm sóc, yêu thương và rất hiểu Linh Nhi, không cần Đường Dật Ưu phải mở miệng Lâm Uyên cũng có thể hiểu được.

Yên lặng, Đường Lâm Uyên gật đầu.

Mấy ngày sau.

Đường Linh Nhi khoác tay nài trốn nhà đi!

Không phải nàng muốn chạy trốn hôn sự này! Ngược lại, nàng muốn tự mình xông vào hang cọp... A, không đúng, là đi giải quyết sự tình!

Nói đùa, Đường Linh Nhi nàng là ai chứ? Chuyện này do nàng tự chuốc lấy đương nhiên nàng cũng phải tự mình giải quyết nó. Nếu nhát chết chui vào vỏ ốc trốn tránh thì mẹ lại có cơ hội cười vào mũi nàng nữa thôi.

Đương nhiên, nàng cũng tò mò một chút nữa... Ô, được rồi, được rồi! Nàng thừa nhận không chỉ một chút mà là cực kì cực kì tò mò về “vị hôn phu” kia, không biết trông anh ta ra sao?

Chuyện này... đúng là có chút mâu thuẫn, nếu đã muốn từ hôn còn quan tâm người ta tròn dẹt ra sao làm gì?

Haiz, được rồi, lại thừa nhận lần nữa vậy, nàng cũng không biết mình có muốn từ hôn hay không!

Trong trí nhớ mơ hồ của nàng quả thực không còn lưu lại nhiều lắm, nhưng vẫn thấp thoáng một cảm giác rất ngọt ngào – cảm giác được yêu thương che chở, chiều chuộng. Chỉ là nàng sĩ diện không chịu thừa nhận thôi, nếu không kiêu gì mẹ cũng cười nàng mắc bệnh tương tư cho mà xem.

Vậy, rốt cuộc là lui, hay không lui đây?

Haiz, nàng không chắc nữa, tất cả chờ gặp được vị hôn phu “bao người nguyện chết” kia rồi tính tiếp. Nếu nàng vừa hay lại thích anh ta thì... sẽ thay đổi chủ ý, ít nhất như vậy sẽ không quá mất thể diện.

Đây chính là nguyên nhân nàng chuẩn khỏi nhà mà không cho ai đi theo bảo vệ.

Dù sao, Đường Linh Nhi nàng đây không đi gây sự với người ta đã coi như phúc cho họ rồi, còn có người dám lờm nguýt chọc tức nàng sao?

Nghĩ tới đây nàng cười đắc ý, bước chân lại càng thêm vui vẻ.

Nàng lướt như bay mà không hề để ý sau lưng có hai bóng người đang theo sát.

“Uyên nhi...” Đường Dật Ưu nhìn hần.

“Con biết rồi...” Đường Lâm Uyên nhẹ gật đầu, “Bá phụ yên tâm, con sẽ đem Linh Nhi an toàn đến bên Thu Nhực Trần.”

“Được, nhớ bảo trọng.”

Nói xong, Đường Lâm Uyên đi về phía trước.

Nhìn hai hình bóng trong nháy mắt nhỏ dần, Đường Dật Ưu mới mỉm cười.

Ông tin, sẽ nhanh có tin vui chuyển tới thôi. Không cần phải hỏi sao ông chắc chắn thế, chỉ đơn giản một điều đưa con gái hồn nhiên, bướng bỉnh của ông từ nhỏ đã rất xứng đôi với Nhực Nhi!

Dọc đường thăm thú tạt ngang tạt dọc hơn một tháng, cuối cùng cũng đến Phần Dương.

Vừa vào thành Đường Linh Nhi đã bị hấp dẫn bởi đường phố náo nhiệt, sầm uất, lại còn rất nhiều trò vui nữa. Nàng lưu luyến nhìn từng thứ không dứt mắt ra nổi.

Đã nói rồi mà! Bên ngoài có nhiều trò vui thế này mà cha mẹ lúc nào cũng quản thúc nàng, thật quá đáng!

Xem xong màn xiếc đầu đường, lấy mấy đỉnh bạc vun thưởng cho họ, nàng mua một chuỗi kẹo hồ lô, thông dong ngó nghiêng khắp chốn.

Đột nhiên, Linh Nhi bị một đám người va vào, nàng tỉnh táo sờ bên eo tìm tìm... Trống không!

Nàng nhanh như cắt ngẩng đầu nhìn, không suy nghĩ liền đuổi theo.

“Đứng lại!” Đứng là điên rồi! Dám ra tay với bốn cô nương, nàng phải dạy dỗ cái tên không mắt kia một trận để hần biết Đường Linh Nhi nàng không phải loại dễ bắt nạt đâu!

Chưa tới ba bước đã đuổi kịp, hần đang chạy hướng một con ngõ nhỏ, rẽ vào trong, sắp bắt được rồi... “Vương bát đản!” Nàng không cần nghĩ ngợi ném luôn cây kẹo hồ lô trong tay.

(Vương bát đản – 王八蛋 là một câu chửi thường được dùng trong dân gian. Trên thực tế vốn là do đọc chệch từ “vong bát đoan” – 忘八端. Thời cổ “bát đoan” gồm có “hiếu, lễ, trung, tín, lễ, nghĩa, khiên, sĩ”, “bát đoan” này là cái gốc làm người, quên đi “bát đoan” tức là quên đi cái căn bản để làm người, người quên đi “bát đoan” bị mắng là “vong bát đoan”. Có lẽ là do “Vương bát đản” càng thông tục dễ hiểu hơn so với “vong bát đoan”, sau này, câu tục ngữ “vong bát đoan” đã biến thành “Vương bát đản”.

Ở đây mình dịch Vương bát đản là: Thằng khốn.)

Ai ngờ, từ trong một con ngõ nhỏ khác đột nhiên có một chàng trai đi ra, hứng nguyên một chưởng.

“Oái?” Thu Nhực Trần không kịp tránh nên lĩnh thẳng một chưởng vào người.

Hần còn chưa kịp phản ứng với “hung khí” đang dính trên người thì một “vật thể chưa rõ” đã ào tới...

“A!” Hần choáng váng, ngực đau nhói, sau đó không chịu nổi lực va chạm mà ngã xuống vô cùng thê thảm.

Hần cau mày, âm thầm xem xét hoàn cảnh của mình, sau đó nhìn xuống kẻ đầu sỏ gây ra chuyện này.

Gì thế? Không đau!

Đường Linh Nhi nhất thời chưa hiểu rõ đã có chuyện gì xảy ra, theo trực giác chọc vào nệm thịt phía dưới, hơi cứng... cũng không cứng lắm... a... còn hơi nóng à nha!

Nàng hoang mang ngẩng đầu nhìn – “A!” Một khuôn mặt tuần tú đập vào mắt, nàng hô thành tiếng, sau đó mới phát hiện cơ thể hai người đang dính vào nhau rất thân mật.

Bị việc ngoài ý muốn này dọa cho mặt mày tái mét, nàng theo bản năng giãy giụa phản kháng, điều đó làm cho hơi thở ấm nóng của hai người họ như hoà thành một.

“Đừng...” Thu Nhực Trần phun ra một đon âm duy nhất.

Một người qua đường đi ngang qua thấy cảnh tượng này vội vàng tránh xa, miệng lầm bầm “Á! Ta chưa thấy gì hết đâu, hai vị cứ tiếp tục.”

Tiếp tục cái gì chứ? Lừa gạt của Đường Linh Nhi đang bốc lên ngàn ngút, nàng muốn giết người!

“Này, người là tên Đãng đồ từ đáng chết, danh tiết bốn cô nương bị hủy hoàn toàn trong tay người rồi!” Linh Nhi điên tiết, tay nắm chân đá liên tiếp lên người hần ta, “Người còn bảo ta đừng đứng lên? Chẳng lẽ để người lợi dụng ta chẳng còn gì nữa mới thôi chắc!”

“Khụ khụ!” Thu Nhực Trần dờ khóc dờ cười: “Cô nương, ý của tôi là cô đừng lộn xộn, muốn đứng lên thì được nhưng không cần thiết phải dùng cách này, còn nữa, ta bị cô ép đau quá.”

“Cô nương...” Nghĩ tới “danh tiết”, hắn phải nhanh chóng thoát khỏi cảnh này không chỉ lát nữa thôi sẽ có nhiều người hiếu kỳ kéo tới xem trò vui, bắt kẻ là vì ai đi nữa. “Danh tiết”... Hắn nhìn lại thân thể đang bị lợi dụng của mình, có cần phải nói rõ ra không?

Nàng uất ức chỉ vào hắn. “Ngươi còn lương tâm không vậy! Sao không sớm nói cho ta biết? Ta biết ngươi chẳng tốt đẹp gì mà...”

Thu Nhực Trần thờ hất ra. “Cô cho tôi cơ hội để mở miệng sao?”

“Ta mặc kệ, dù sao ngươi chính là...”

Ở đâu có người vô lý thế không biết, Thu Nhực Trần không muốn tranh cãi với nàng ta, một tay nhanh chóng bịt miệng, tay còn lại đỡ eo thon nhẹ nhàng xoay người thoát khỏi sự “bức hại”, đồng thời kéo nàng dậy.

“Như vậy được chưa?”

“Đương nhiên không được.” Nàng méo máo, “Ta chẳng còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa.”

“Ở đây chỉ có mình tôi thôi.” Ý là, chỉ cần hắn đi thiên hạ sẽ thái bình.

“Này, sao ngươi có thể không chịu trách nhiệm với ta được?” Đường Linh Nhi nổi điên trừng mắt nhìn hắn.

“Muốn ta chịu trách nhiệm cái gì?” Hắn vô tội mà! Tự nhiên người bị đau ê ẩm đây này.

“Ngươi còn dám nói, nếu không phải tự nhiên ngươi ở đây chui ra ta cũng chẳng mất tay nài, tất cả là lỗi của ngươi. Ngươi – phải – chịu – trách – nhiệm!” Nàng bước từng bước lên phía trước, chỉ tay vào ngực hắn gần từng chữ.

“Vậy...” trời sinh nho nhã, hắn cũng không so đo với nàng, chỉ hỏi. “Vậy xin hỏi phải chịu trách nhiệm thế nào?”

“Cái này...” Hắn ta quá phong độ mới nói ra câu đó nhưng Đường Linh Nhi lại chẳng thốt nên lời.

Thật thà mà nói người ta cũng bị tai bay vạ gió thôi, là do nàng tự nhiên xông tới, sao có thể trách hắn ta được?

Haiz, bây giờ chèn ép người ta quá đáng nàng không mặt dày nổi nhưng trên người chẳng còn các nào thì biết làm sao? Khi này cây kẹo hồ lô ngon lành đã “hiếu kính” cho hắn ta rồi, giờ nàng đang rất đói, rất đói đây!

“Cô nương?” Nàng ta bị gì mà mặt mũi nhăn nhó như có ai bắt nạt vậy?

“Haiz, bây giờ ta chưa biết phải giải quyết thế nào mới được, ngươi để ta suy nghĩ chút.”

“A... cô nương!” Hắn nhìn nàng, muốn hỏi lại thôi.

“Ta nói đừng âm ỷ, đừng làm phiền ta!” Bàn tay nhỏ nhắn xua xua như đuổi ruồi.

“Nhưng cô nương, ta thấy...”

“Ai da, cảm miệng!” Nàng sắp đau đầu chết rồi sao hắn cứ ở đó làm nhảm vậy.

“Cô..... chắc chắn?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nàng gục đầu ừ ừ, nặng nhọc thở dài.

“Vậy...” Đang muốn mở miệng bồng cửa sổ nhà bên cạnh mở ra, một chậu nước từ trên đó đột nhiên dội xuống. Thu Nhực Trần đã lui ra xa từ trước, chỉ còn một người dờ dẩn không biết chuyện gì nên giờ ướt như chuột.

“Ta khi này muốn nói chính là điều này.” Thu Nhực Trần thờ dài, chỉ kịp vô cùng cảm thông nhìn nàng.

Đường Linh Nhi quả thực không dám tin, đại khái bị sốc quá mạnh, sau đó há hốc miệng nhìn hắn ta.

Thu Nhực Trần không đành lòng nhìn nàng đáng thương như vậy bèn cởi áo khoác ngoài, phong độ khoác lên bờ vai mỏng manh.

“Ngươi, ngươi, ngươi...” Nàng cuối cùng cũng phản ứng kịp, chỉ tay vào mũi hắn, tức điên. Thì – ra – hắn – ta – biết – mà – không – báo!

Chút lương tâm khi này nàng giữ lại đã tan thành khói hết, hắn ta xong đời rồi!

“Này! Ngươi là cái đồ không biết thương hoa tiếc ngọc! Phí phạm đáng vẻ hơn người của ngươi, thì ra...” Ngón tay ngọc mảnh mai lại chọc chọc hỏi

thăm ngực hắn, vô tình làm lộ ra một vật màu xanh nhạt.

Ở dưới nơi khi nãy nàng chọc vào thoát ần thoát hiện một vật trang sức trong áo, nàng cầm lấy thứ trang sức trước ngực hắn ta giờ lên.

Nàng đỡ dẫn nhìn chăm chăm.

Ngọc Uyên Ương?

Sao có thể chứ? Hắn ta cũng có ngọc Uyên Ương? Chẳng lẽ là... Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Thu Nhược Trần giật lại miếng ngọc, đồng thời bước lui lại, “Cô làm gì vậy?”

Đường Linh Nhi không để ý sự thay đổi giọng nói của hắn ta, nàng cười tỉnh quái.

Thật trời giúp ta, nếu không hành hắn ta chết đi sống lại nàng không phải Đường Linh Nhi.

“Này...” Nàng cười nguy hiểm bước tới, hắn cảnh giác lùi về đằng sau.

Sao lại thế nhỉ? Sao nàng ta tự nhiên lại cười ngọt ngào như thế? Rất khả nghi.

“Đừng như vậy, rất lạnh mà! Đều người hại ta không một xu dính túi, lại hại ta toàn thân ướt nhẹp thế này, người phải chịu trách nhiệm!”

“Ta...” Thu Nhược Trần day day vùng ngực bị đau do va chạm khi nãy. “Cô muốn ta đền bù thế nào?”

“Ít nhất cũng phải đưa ta về nhà người rồi đổi cho một bộ xiêm y sạch sẽ.”

“Việc này...” Thu Nhược Trần chần chừ nghĩ ngợi.

Đôi mắt to của Đường Linh Nhi ngân ngấn nước, giọng nói thút thít đáng thương: “Có chút lương tâm được không? Ta từ xa đến, chẳng có nơi trú chân, giờ lại thành thế này... hu hu hu... Đều là người hại, để xem người bù đắp cho ta thế nào đây!”

Không hiểu sao nhìn cảnh này Thu Nhược Trần mang máng có cảm giác như đã thấy qua, dường như từ rất, rất lâu rồi... Hắn còn đang lục lọi trí nhớ mình thì đối phương đã chủ động cầm tay, quyết định thay hắn. “Được rồi, được rồi, cứ quyết định vậy đi, mau nói cho ta biết nhà người đi hướng nào?”

Hắn chẳng ngờ da mặt vị cô nương này lại dày tới vậy, dày tới chẳng thèm biết hai chữ tự trọng luôn.

Nhưng không rõ vì sao hắn chẳng thấy phản cảm. Nụ cười xinh đẹp ngọt ngào như ánh nắng ban mai đã xóa tan luôn một ý nghĩ chần chừ cuối cùng trong lòng. Lúc ngón tay mềm mại nhỏ nhắn kia nắm lấy tay hắn, dường như một sự rung động khó nói thành lời đã thức tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Uyên Ương Lệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Lúc dẫn nàng vào phòng khách, Thu Nhược Trần cố giữ một khoảng cách nhất định theo đúng phép tắc

“Cô nương chờ một chút, tại hạ đi rồi quay lại ngay.”

Sau đó, lúc Linh nhi chờ dài cổ sắp ngủ gật, hắn mới xuất hiện với một bộ phục trang khô ráo của nữ nhân trong tay.

Linh Nhi chậm chạp nhận lấy, thấy hắn ta xoa người định rời đi, nàng cuống quýt hỏi: “Này, người đi đâu đó?”

“Cô nương thay y phục, tại hạ tất nhiên phải tránh đi rồi.”

“Ai da, vội gì chứ!” Linh Nhi trơ mặt kéo hắn tới ngồi cạnh mình, nghiêng đầu đánh giá gương mặt đang rất mất tự nhiên.

Giờ mới có cơ hội thăm định hắn ta, nàng khoái trá phát hiện vị hôn phu của mình quả là một “cực phẩm nhân gian”. Đúng thật mẹ không hề lừa nàng.

Khuôn mặt tuấn tú nho nhã, không hề có chút giang hồ lỗ mãng nào cả, song cũng chẳng có dáng vẻ trói gà không chặt ẻo lả của các thư sinh chỉ biết học hành. Nói thế nào nhỉ? Hắn ta có khí chất của riêng mình, ưu nhã, trầm tư ít người sánh kịp.

Điều thú vị hơn là, nàng phát hiện hắn hình như rất ít khi gặp nữ nhân! Nên mới có cái thái độ e dè thế kia, chẳng lẽ..... Hắn ta thực sự vì nàng mà thân thù như ngọc?!

Oa! Nếu thật sự như vậy, nàng đã lừa được một người tốt rồi sao?

Nam nhân giữ mình trong sạch thật khó tìm, vậy mà còn tưởng người cha chung tình son sắt của nàng là độc nhất vô nhị trên đời này chứ! Làm nàng lần nào cũng mất công ghen tị với mẹ.

Một ý tưởng cực vui về vút lóe lên trong đầu, nàng nhếch miệng, cố giấu một nụ cười trộm.

“Cô nhìn gì?” hấn mất tự nhiên thoát khỏi tầm quan sát của nàng, không thể chịu nổi sự soi mói không chút e dè như vậy.

“Này, ta thấy người rất đẹp trai!” Nàng vui vẻ phát biểu ý kiến.

“Hả?” Hấn ngạc nhiên. Cô gái thẳng thắn như vậy mới gặp lần đầu tiên trong đời.

Một cô nương bình thường trước mặt hấn thường tỏ ra hết lòng ái mộ, nếu không thì cũng e lệ giữ kẽ đâu dám nhìn thẳng. Chỉ trừ một lần lạc vào Câu Lan Viện hấn mới biết thế nào là đầu mày đuôi mắt của các kỹ nữ, khiến hấn choáng váng phải đập tung cửa chạy ra ngoài.

Nhưng cô nương trước mặt lại có khí chất rất đỗi thanh bạch, rõ ràng chưa hiểu chuyện đời, tuyệt đối không phải loại người hấn vừa nghĩ tới. Vậy thì tại sao... Chẳng biết tại sao mỗi lần nhìn vào đôi mắt lạnh lợi rạng ngời đó hấn lại cảm thấy có một nguồn cảm xúc rất kỳ lạ, như là..... đã từng gặp ở đâu rồi.

Thấy sự nghi ngờ hiện lên trong mắt hấn ta, sự vui vẻ của Linh Nhi tan biến hết.

“Ai da, sao lại nhìn người ta thế, làm người ta xấu hổ chết đi được!” nói thì nói thế nhưng nàng đâu biết thế nào là xấu hổ. Lại còn vô tình hữu ý quét ánh mắt trên người hấn ta.

“Cô..... Cô nương.....” hấn giật mình nhảy tránh ra.

“Kính ngạc gì chứ? Khi nãy việc thân mật hơn thế chúng ta cũng làm rồi mà, còn thiếu gì sao?”

Việc thân mật hơn thế cũng làm rồi?

Gương mặt tuấn tú ửng đỏ.

“Cô nương...xin hãy ăn nói cẩn thận.”

“Ăn nói cẩn thận?” Nàng chớp chớp đôi mắt to, hồn nhiên nói. “Ta không hiểu lắm, nghĩa là không được nói sao? Nhưng miệng dùng để nói mà! Nếu không... À, ta hiểu rồi! Người định sử dụng nó vào mục đích khác sao?”

Nhược Trần chẳng biết phải làm gì với vị cô nương này... sao tự nhiên cô ta lại dính vào người hấn cơ chứ?

Thân thể mềm mại nũng nịu xích về phía hấn trên chộc rất khả nghi.

Hấn lùi lại, nàng tiến lên.

“Nói xem, có phải không?” nàng kiễng chân cố ý áp sát vào tai hấn chộc ghẹo.

Hi hi! Chiêu này học trộm của mẹ, tạm chiếm dụng vậy.

Thu Nhược Trần không dám cự tuyệt quá gay gắt vì ngoài việc sợ làm tổn thương lòng tự tôn của con gái nhà người ta, hấn còn rất có cảm tình với vị cô nương này. Hấn không nỡ đối xử với nàng như vậy.

Hấn không muốn làm nàng thấy khó xử nhưng cứ trốn tránh cũng chẳng phải cách hay, chỉ còn nước ôn tồn đáp: “Ta tôn trọng cô nương nên xin cô hãy tự trọng.”

“Chàng chê ta quá nặng sao?” Linh Nhi cười rạng rỡ ra vẻ buồn bã. “Vậy được rồi, ta sẽ nghĩ cách giảm cân vậy.”

Tiếp đó nàng bắt đầu cởi áo như giữa chốn không người, khiến Thu Nhược Trần hoảng hốt.

Tất nhiên nàng sẽ chẳng cởi hết quần áo, thế chẳng phải quá lợi cho tên kia sao? Nàng vẫn giữ trung y* trên người mà! Cơ mà, cả người đều bị ướt lợ hết ra, như vậy lại càng quyến rũ hơn.

*Là đồ lót, nhưng các bạn đừng tưởng tượng thái quá ^_^, quần áo cổ đại nó rườm rà nên đồ lót cũng là cả bộ đồ kín bưng.

“Cô...” hấn đi đi lại lại vòng quanh, Linh Nhi như cái bóng cứ bám lẳng nhặng đằng sau, không chú ý nên va vào chân giường. “Á” rồi cả hai cùng ngã vật xuống.

“Ồi...” thật xui xẻo, lại là hấn ta ở dưới làm đệm.

Ha, không tồi nha... Lần này thì nàng hiểu thế nào là hưởng thụ rồi, không cảm thấy kinh hãi hãi hệt nữa, ngược lại còn nhắm mắt an tĩnh tựa vào hắn ta.

Đây là nam nhân nàng muốn ôm cả đời! Được nằm trong vòng tay hắn thật ấm áp, thật thoải mái!

Cảm giác ấm áp song vẫn mát mẻ tựa như một ngày thời tiết lý tưởng với nắng vàng rực rỡ nhưng vẫn thấp thoáng những cơn gió nhẹ nhẹ. Hắn ta cả tướng mạo lẫn phẩm cách đều xuất sắc hơn người. Trừ phi nàng bị bại não mới bỏ lỡ mất. Hà hà, thế nào thì nàng cũng ra quyết định rồi. Cả đời này nàng sẽ quấy rối hắn ta.

Trong lòng Thu Nhượng Trần đang kêu gào thảm thiết. “Mau dậy đi, đừng ngủ nữa.” Thu Nhượng Trần khóc dở mếu dở khi nhìn khuôn mặt đang say giấc nồng không biết trời đất gì của nàng.

Phải nghe lời hắn ta sao? Nằm mơ chắc!

“Ôi, hai chúng ta thế này là vượt lễ giáo rồi, chàng nhất định phải chịu trách nhiệm cưới ta đây.” Nàng dai dẳng như con bạch tuộc có trăm cái xúc tu, giữ thật chặt, nhất quyết không buông tha.

Thu Nhượng Trần thoáng giật mình. Cảm giác này... giống với..., hắn lắc đầu, sự mềm mại dịu dàng của cô nương kia sao lại làm hắn choáng váng tới mức sinh ảo giác thế này?

“Không được, tại hạ đã có hôn ước từ lâu rồi, đành phải phụ ý tốt của cô nương, tại hạ thật có lỗi.”

“Hôn ước...” Gì cơ? Không ngờ hắn ta lại nghiêm túc với hôn ước của hai người họ tới vậy. Còn nàng, bao năm nay nàng đã quên phăng từ lâu rồi, nghĩ mà thấy chột dạ.

“Vậy thì... từ hôn đi! Vị hôn thê của chàng liệu có dễ thương, phóng khoáng hay đẹp bằng thiếp không?” Đường Linh Nhi dẹp lòng tự trọng vào một xó, trêu chọc cái tên này vui vậy sao nàng có thể buông tha cho hắn ta chứ.

Thu Nhượng Trần phát hiện hắn hết cách với vị cô nương này.

“Không được, trừ phi chính miệng Linh Nhi nói với ta, nếu không, nàng ấy nhất định sẽ là thê tử của ta.” Thấy nàng chẳng có ý đứng dậy nên hắn dứt khoát đẩy ra xa.

Oa! Thật chung thủy! Nàng quá cảm động, tới mức muốn.. tiếp tục trêu chọc hắn ta!

“Đừng thế nữa, để người ta nằm xuống đi.”

“Cô nương!” Giọng nói và ánh mắt của hắn lạnh băng.

“Thiếp mặc kệ, mặc kệ, chàng không đồng ý thiếp sẽ không dậy đâu.”

“Cô nương đừng ép ta! Nếu cô cứ thế này tại hạ sẽ không khách khí đâu.”

“Hả? Được mà, được mà, không cần quá khách khí với thiếp...” Nàng ra sức gật đầu, dù gì cũng là người mình cả mà!

“Cô!” Vị cô nương này rõ ràng muốn “ăn thịt” hắn. Thu Nhượng Trần quyết định không “khách khí” nữa!

Hắn cương quyết đẩy nàng ta ra xa khỏi người mình.

“Ôi! Đừng mà, đồ quỷ keo kiệt, cho người ta nằm nhờ một chút sẽ chết sao! Đáng ghét, đáng ghét... người ta không đi, có đánh chết cũng không đi...”

Nghe đi, đây là lời một cô gái nói ra sao?

Con giận đến nhanh cũng đi nhanh, hắn thấy bản thân chẳng thể nào cấu giận với nàng ta được. Nếu không phải nàng bị thương hắn đã ném loại phụ nữ mặt dày vô sỉ này ra ngoài lâu rồi.

Trong lúc chẳng biết làm gì, một ánh ngọc bích lóe lên.

Mắt hắn như bị mê hoặc dán chặt trước ngực nàng.

Sao tự nhiên hắn ta lại “thú tính” thế nhỉ?

Đường Linh Nhi thối mái bèn nhìn theo hướng mắt hắn đang nhìn, rên thầm trong miệng, định che giấu nhưng muộn mất rồi.

Thu Nhượng Trần nhanh tay kéo vật trong cổ áo nàng ra so sánh với ngọc Uyên Ương hắn mang bao năm bên mình.

Đúng rồi, là một đôi chim đang dang cánh với hoa văn điêu khắc mềm mại. Khi ghép vào nhau chúng sẽ hợp thành một đôi Thủy uyên ương.

“Ồ... ha ha! Thật trùng hợp, sao cô cũng có vật này...”

Nếu có thể nàng mong mình bày ra một vẻ mặt vô tội hơn nhưng người ta đang nhìn chăm chăm thế kia nàng cũng hết cách.

“Còn gì nữa không?” Hấn lạnh lùng nhìn chăm chăm vào nàng.

“À... việc đó... lâu rồi không gặp...” Nàng ấp a ấp úng cố gắng ra vẻ thiên hạ vẫn thái bình.

“Giải... giải thích...” Nàng vắt óc suy nghĩ sau đó cười ngất. “Ha ha ha! Chẳng... chờ một chút, để thiếp nghĩ xem...”

“Giải... giải thích...” Nàng vắt óc suy nghĩ sau đó cười ngất. “Ha ha ha! Chẳng... chờ một chút, để thiếp nghĩ xem...”

“Cần gì phải nhiều lời, là ta nói mà, thì từ hôn! Làm gì ghê gớm vậy?”

Giờ Đường Linh Nhi mới phát hiện, chọc cho hấn ta tức giận là việc không hề khôn ngoan.

Khuôn mặt trầm tĩnh nho nhã kia đang đùng đùng nổi giận. Thật đáng sợ.

“Đừng... đừng như vậy mà, biểu ca, người ta chỉ đùa một tí thôi mà...”

“Đùa một tí, cười?” Hấn gần từng tiếng. “Ta đã nói rồi, nếu như từ hôn nhất định phải chính miệng muội nói ra, giờ muội đã nhất quyết thế ta sao có thể khiến muội thất vọng được.”

Gi cơ?! Đường Linh Nhi hoảng hốt đứng chết trân tại chỗ.

“Hu... đừng mà biểu ca, người ta thay đổi chủ ý rồi, muội không muốn từ hôn, kiểu gì cũng không từ hôn đâu!” Bàn tay bé nhỏ bám chặt lấy cổ hấn nhất quyết không chịu buông.

Đôi mắt đen thẫm của hấn sáng lên khác thường. Hấn mím môi cố giấu sự dịu dàng đang chực dâng lên ào ạt.

“Đường Linh Nhi, muội coi huynh là gì? Nói từ hôn thì từ hôn, nói không từ hôn thì không từ hôn sao?” Chờ nàng ôm đủ rồi hấn mới kéo nàng ra lạnh lùng nói.

“Mặc kệ, người ta phải gả cho huynh!” Nàng bất ngờ vươn tay lên định gạt ngọc bội lại nhưng Thu Nhược Trần đã sớm đoán ra ý đồ nên dễ dàng tránh được, nhanh như chớp tránh xa khỏi chiếc giường và nàng.

“Ngọc Uyển Ương này muội đã trả lại cho ta, ngày mai ta sẽ viết thư cho cô chủ nói rõ việc hôn sự này sẽ được hủy bỏ từ bây giờ.”

Gi cơ? Thảm rồi, nàng đùa quá đà rồi, việc này vui một chút mà thảm một đời đấy.

“Ở đâu có chuyện đó chứ? Người ta còn chưa nói sẽ trả lại mà, ca ca là thổ phi chắc?” Nàng oa oa kêu gào đuổi theo hấn khắp phòng muốn cướp tín vật đính hôn lại.

“Một tháng.” Hấn đột nhiên dừng lại, Đường Linh Nhi không dừng kịp nên bổ nhào vào lòng ngực rộng lớn.

Hấn vừa ôm nàng vừa cúi đầu thờ dài, trong lòng chất chứa bao yêu thương không thể nói thành lời. Chỉ thương cho chiếc mũi nhỏ nhắn của nàng vừa phải chịu khổ vì va vào hấn.

“Cái gì một tháng cơ?” Nàng lảo lảo hỏi lại, lòng náo nức thảm hại.

“Huynh cho muội thời hạn một tháng, nếu muội lấy được ngọc Uyển Ương về huynh sẽ cưới muội, nếu không huynh sẽ bảo cha muội hủy bỏ hôn ước này.”

Linh Nhi ngẫm nghĩ rồi vui vẻ đồng ý.

“Được, đây là huynh nói, không được nuốt lời đấy nhé.” Đường Linh Nhi nàng xinh đẹp kiều mỵ thế này còn sợ hấn sẽ không cam tâm tình nguyện ngoan ngoãn cưới nàng sao?

“Đương nhiên.”

“Vậy cứ thế đi.” Nàng hôn hờ, chẳng đếm xuể bao nhiêu lần hai tay nàng ve vuốt cổ hấn. “Dù sao huynh cũng đã đồng ý cho muội cơ hội rồi, chắc... huynh sẽ không để ý nếu muội hôn huynh một cái chứ?”

“Việc này...” Hấn ra vẻ rất khó xử.

“Việc này mà cũng do dự sao?” Linh Nhi nhăn mặt bất mãn. “Mặc kệ, hôn rồi nói tiếp.”

Nàng chẳng chút e lệ kéo hấn xuống, ồ ạt bá đạo cướp bóc đôi môi không cho hấn có cơ hội từ chối. Nàng đắc ý rúc sâu vào vòng tay cứng cáp.

Không hề chú ý, Thu Nhược Trần vừa cong khóe miệng cười dịu dàng.

Tiểu nha đầu ngây thơ này! Nàng chẳng lẽ không biết rằng nếu hấn không dung túng nàng có thể dễ dàng “phi lễ” với hấn thế chắc?

Nhưng hấn lại rất thích điểm này ở nàng, tính tình thẳng thắn không chút tính toán. Nếu thích điều gì chẳng hề nhọc công mà che giấu. Đơn giản buộc mọi người phải yêu mến nàng giống như trong ký ức buộc hấn phải kiên trì bao năm nay!

“Ôi! Lâu lắm rồi không tới nên quên mất nơi này thế nào rồi.” Suốt dọc đường nàng tung tăng ngó nghiêng, chẳng để ý lúc nào cũng có một chàng trai âm thầm theo sau.

“Cẩn thận, đừng ____” bàn tay to lớn kéo cả cơ thể nhỏ bé vào trong lòng, hấn thở hắt ra rồi hoàn thành nốt câu nói. “ngã.”

“Hi!” Linh Nhi theo phản xạ ôm lại hấn, không cần ngắm mà chuẩn xác hôn vào môi hấn, coi như là để cảm ơn.

Nàng phải nắm lấy cơ hội, phải hôn hấn thật nhiều để sau này hấn không thể rời xa nàng. Giống như cha yêu mẹ tới chết đi sống lại vậy.

Cái não bộ nhỏ nhỏ của nàng bắt đầu vẽ ra một viễn cảnh tươi đẹp, sau đó đặc ý quên mình là ai.

Ha ha, chỉ nghĩ thôi cũng thấy hạnh phúc quá chừng!

Thu Nhược Trần chán ngán, từ lâu hấn đã quen với những việc vô tư này của nàng rồi.

Hấn sao không biết rằng nàng chỉ giả vờ thôi. Tuy khả năng kinh công của nàng rất tệ nhưng chắc không đến mức đi cũng không nổi chứ? Lại càng đừng nói tới chuyện ngã nhào.

Suy nghĩ đó của nàng làm sao giấu nổi hấn? Nếu không phải vì quá thương yêu mà sợ giả thành thật, ngã nhiều sẽ làm đau thân thể nàng thì một ngón tay hấn nàng cũng đừng hòng đụng vào chứ đừng nói chuyện hấn cam tâm để nàng lừa gạt.

“Nếu có huynh ôm người ra sẽ không ngã đâu!” Nha đầu được voi đòi tiên này tưởng quý kẻ đã thành nên cười sao mà ngọt ngào thế!

Có vị hôn thê thế này là hạnh phúc hay bất hạnh đây?

Thu Nhược Trần nghi hoặc tự hỏi.

“Nếu huynh nói muội quá nặng vậy muội hãy coi bớt y phục ra nhé?”

Linh Nhi sùng sốt, mặt đỏ bừng. “Huynh thật đáng ghét!”

Ra tiểu nha đầu này cũng biết thẹn thùng cơ đấy, vậy chắc hấn nên mừng nhỉ? Lúc trước khi nàng đùa bỡn hấn, hấn còn tưởng nàng không biết thẹn thùng là gì chứ!

Kỳ lạ do hiếm thấy, mau đến sẽ mau đi. Đấy, vừa mới đó thôi mà đôi mắt rạng ngời đã bỏ đi tìm trò vui khác rồi.

“Hả?” Nàng tròn mắt nhìn phía trước.

“Chuyện gì vậy?” Hấn đang định hỏi thì nàng đã chạy biến lên phía trước.

“Haizz, cô nương, cô thật đẹp!” Linh Nhi tán dương.

Hấn đến gần thấy “nam tử” được nàng gọi là “cô nương”, suýt trượt chân ngã xoạc.

“Người mù à? Ta giống nữ nhân chỗ nào?” Nam tử đó khẩu khí rất thô lỗ. Thực ra chuyện này thường xuyên xảy ra đã trở thành nỗi sỉ nhục và kiêng kỵ nhất của hấn. Mà nữ tử không muốn sống này lại dám nói thẳng trước mặt hấn như thế, còn nói rất thản nhiên nữa... Thật đáng ghét!

Lừa gạt đang dâng cao vút, song Linh Nhi không sợ chết cứ cười hi hi, tay còn thân mật khoác vai hấn. “Áy da, đừng giả vờ nữa, kỹ năng cải trang của người chưa cao minh, người tinh mắt một chút chỉ cần liếc qua cũng đủ thấy rồi. Hôm nào rảnh ta dạy người mấy cách dịch dung, bảo đảm cả cha mẹ người cũng nhận không ra luôn.”

Hay cho câu ‘người tinh mắt một chút chỉ cần liếc qua cũng đủ thấy rồi’, nữ tử này chết chắc! Cốc Thanh Vân tay nắm chặt, hít mạnh vào, hít mạnh vào...

“Người sao thế? Khó thở sao? Càng đẹp bao nhiêu lại càng bạc mệnh bấy nhiêu, giống mỹ nhân cổ đại Tây Thi ấy, đẹp cũng có giá của nó cả. Nhưng không sao, ta là đại phu, để ta xem bệnh cho người...”

Quá, đủ, rồi!

Nhìn tới hết chịu nổi, hấn điên cuồng rống lên. “Người nghe rõ cho ta! Ta, không, phải, nữ, nhân!”

Điều này sao có thể, gương mặt phù dung trước mắt còn đẹp hơn nàng đến gấp mấy lần. Đáng để người 17 năm làm một nữ nhân như nàng phải xấu hổ mờ hôi đầm đìa ấy chứ. Người thế này còn chưa đủ tư cách là nữ nhân, Đường Linh Nhi nàng không phải nên hồ thẹn đâm đầu vào tường ngay đi sao?

“Đừng trêu ta, ta không tin ngươi!” nói rồi tiểu ma chương (tay) của Linh Nhi lần mò lên ngực người ta thám hiểm.

“Này! Ngươi làm gì thế?” Cô nương còi mớ này ở đâu ra thế? Giữa ban ngày ban mặt mà dám quấy rối đàn ông thế này.

“Ây da, đừng xấu hổ, dù sao cũng đều là nữ nhân mà.”

“Ai cùng là nữ nhân với ngươi!” Hắn rống lên đến vỡ họng rồi liên tiếp tránh né, sống chết bảo vệ trinh tiết.

Thu Nhượng Trần vừa tới, liền nhìn thấy màn này.

Khi tay nàng sắp với tới “đích” hắn đã nhanh nhẹn ôm vị hôn thê ham chơi vào lòng.

“Biểu ca, huynh tới thật đúng lúc, giúp muội bắt nàng ấy lại.”

Nàng còn hôn hờ nhờ cứu trợ nữa! Có ông trời biết, hắn chưa đánh vào cái mông nhỏ của nàng đã là may cho nàng lắm rồi!

“Muội làm gì thế?” Thu Nhượng Trần ôm chặt cái người không chịu yên phận. Lại giờ trò nhả mặt cũ rích ra với hắn.

“Huynh làm rồi, muội nói huynh bắt lấy nàng ấy chứ không phải bắt muội!”

“Đường Linh Nhi, muội tốt hơn hết nên có lời giải thích hợp lý!” Nha đầu đáng chết này, ở trước mặt hắn mà dám nghênh ngang sờ mó nam nhân khác, định coi Thu Nhượng Trần hắn là người chết rồi chắc?

“Đại ca, huynh quen nàng ta sao? Vậy tốt quá rồi, huynh mau đem nàng ta đi, mau đi, đệ chịu hết nổi rồi!” Cốc Thanh Vân nói.

Hóa ra Cốc Thanh Vân là tiểu đệ của Thu Nhượng Trần, do Thu Nhượng Trần theo họ mẹ nên hai huynh đệ mới không cùng họ. Thanh Vân không ngờ lần đầu tiên gặp Linh Nhi đã bị nàng nhận nhầm thành con gái.

Nghe thấy cách hai người xưng hô, Linh Nhi nhìn tướng công tương lai đầy dò hỏi. “À... Cô là em chồng ta sao? Vậy tốt quá rồi!”

Cái gì? Linh Nhi nhầm Thanh Vân là con gái sao?

Cuối cùng Thu Nhượng Trần cũng hiểu nguyên nhân hành vi bất thường của nàng, hắn cũng hiểu tại sao Thanh Vân lại nghiêng răng nghiêng lợi muốn bóp nát nàng thành trăm mảnh rồi.

Hắn thở dài. “Nó không phải em gái huynh.”

“Là sao?” Linh Nhi không hiểu.

“Nói cách khác,” hắn giải thích: “Bác gái của muội, cũng là mẹ huynh có sinh con gái không?”

Linh Nhi nghiêng đầu ngẫm nghĩ. “Hình như không!”

“Đó không phải câu trả lời sao, đồ nữ nhân ngu ngốc kia!” Mấy lời lẽ không tôn trọng phái nữ này đương nhiên không phát ra từ miệng tướng công tương lai nho nhã, điềm tĩnh của nàng rồi.

Đường Linh Nhi há hốc miệng, lắp bắp chỉ vào Thanh Vân. “Vậy...cậu ta... hic... không. Ngươi... thật sự là...”

“Nam nhân không sai một li.” Cốc Thanh Vân vừa lạnh lùng nói vừa chờ nàng xấu hổ phải giấu mặt đi.

“Sao ngươi không nói sớm! Đáng ghét, còn hại ta cứ tưởng... Ngươi nói thật xem nào, có phải ngươi thấy ta đẹp quá nên cố tình lợi dụng đúng không?”

Cốc Thanh Vân suýt nữa thì chết vì sặc nước miếng!

Này, này, này..... Đúng là đã ăn cướp lại còn la làng, đã đánh người lại còn kêu cứu mạng!

Nhìn chằm chằm hai người đang ôm ấp, hắn cảm giận nói: “Đại ca, đệ trình trọng tuyên bố, trừ khi nữ tử trên thế gian này chết hết, nếu không, huynh mà cười cô gái này thì đừng mơ đệ gọi cô ta là đại tẩu.”

Thái độ của Thu Nhượng Trần có chút quái quái nhưng vì cố giữ phong độ hắn đành nén cười vậy. Hắn biết nếu mình cười ở đây Thanh Vân sẽ đoạn tuyệt với hắn mất thôi.

“Đừng như vậy, Thanh Vân.” Hắn hắng giọng nhẹ nhàng nói sau khi chắc chắn không có nguy cơ mình sẽ cười phá lên. “Đừng chấp nhặt một nữ hài tử chứ.”

“Huynh đừng tưởng nói thế đệ sẽ thay đổi chủ ý.” Nữ hài tử? Hừ, nữ hài tử này suốt nửa làm hấn chảy máu trong rồi, Cốc Thanh Vân khinh thường đáp.

“Ai cần ngươi phải thay đổi chủ ý, ta đâu có gả cho ngươi, ai muốn gả cho một gã ẻo là chứ.” Đường Linh Nhi nhanh chóng phản kích lại.

Nha —— đầu —— đáng —— chết!

Cốc Thanh Vân cảm thấy kích động gần muốn giết người, hơn nữa còn muốn nghiền nát thành một đồng luân! “Thanh Vân!” Nhân lúc tiểu đệ còn chưa kích động tới mức làm bừa, Thu Nhược Trần ôn tồn nói: “Đường Linh Nhi là người đã cùng huynh đính ước từ nhỏ, nếu đệ không sợ không biết phải ăn nói thế nào với cô chủ, xin cứ tự nhiên.”

Cốc Thanh Vân ngậy người không động đậy.

Sau đó, hấn gầm lên âm thanh thê thảm như heo bị chọc tiết. Không thể chịu nổi cú sốc này nên não bộ choáng váng một hồi, sau đó——“Hô” một tiếng! Không quan sát nên lao thẳng vào cây cột đình nghỉ mát.

Ôi —— đau quá, đau đến mức hấn coi việc khóc là thường thôi.

Cuối cùng hấn cũng hiểu câu “Đàn ông không phải không rơi lệ, chỉ rơi khi đau quá” rồi!

Chẳng trách, chẳng trách hấn thấy nàng ta quen tới vậy. Chẳng qua hấn cứ cố không tin mình lại xui xẻo gặp nàng lần nữa.

Đường Linh Nhi là ác mộng suốt đời hấn, luôn là thế!

Lần cuối cùng hấn gặp Đường Linh Nhi là khi nàng 10 tuổi. Khi đó, mẹ giao tất cả sản nghiệp cho đại ca giải quyết nên đại ca chẳng có thời gian rảnh để đi thăm thú họ hàng. Chính vì thế vị hôn thê nhỏ tuổi của đại ca mới không có ai quản!

Đánh chết hấn cũng không quên được, Đường Linh Nhi kia vừa thấy hấn đã nũng nịu gọi “tỷ tỷ xinh đẹp”, “tỷ tỷ xinh đẹp. Bất kể hấn sửa thế nào nàng cũng khăng khăng theo ý mình.

Nhân lúc hấn đang ngủ nàng đã “nhiệt tình” tết tóc cho hấn, hấn cố nhìn. Người ta “ngây thơ không hiểu chuyện” mà! Hấn đâu thể trách nàng được? Một, chút, cũng, không, thể!

Tiện thể phủ cho hấn ít phấn, đánh một chút son, hấn cũng vẫn cố nhịn. Dù sao ngủ dậy cũng phải rửa mặt mà, còn nên cảm ơn ý tốt của nàng ấy chứ... tuy rằng hấn phải vác mặt như thế đi một vòng quanh nhà để rửa mặt.

Nhưng! Nhưng—— Sao nàng lại muốn tìm nữ trang cho hấn, còn khóc lóc như mưa nhất quyết đòi hấn phải đeo lên!?

Kết quả thì sao? Mọi người trong nhà hết người này đến người khác thay nhau dỗ ngon dỗ ngọt nàng đều không được. Sau đó, ánh mắt tất cả đều đổ lên người hấn cầu cứu.

Hu——hắn đây đã từng trêu ai chọc ai chứ? Mặt hoa da phấn là lỗi của hấn sao? Đẹp hơn cả con gái là hấn muốn thế sao? Ông trời ơi, hấn muốn chết luôn đi cho xong!

Để trấn an tiểu yêu nữ này hấn phải nuốt nước mắt vào trong. Vì nàng hấn phải mang đồ trang sức cả ngày hôm đó, kết quả thì sao? Hấn đã rước lấy một đám ong bướm, đám người này không phải muốn che chở cho hấn mà có ý đồ cường gian hấn.

Khi đó hấn mới mười ba tuổi đầu! Cả đám người đó nào ai có đạo đức lương tâm gì đâu? Nếu phản kháng yếu một chút thôi hôm đó ít nhất hấn cũng đã thất thân 10 lần!

Đó là ký ức khủng bố suốt cuộc đời hấn. Đương nhiên, hấn tuyệt đối không quên, người khởi xướng ký ức đó chính là Đường Linh Nhi!

Sau lần đó có đánh chết hấn cũng không bén mảng đến Đường Gia, đánh chết hấn cũng không dám đến gần Đường Linh Nhi trong phạm vi 100 thước. Chỉ là không ngờ được, sau bao nhiêu năm tật cũ của nàng vẫn không thay đổi.

Sao hấn lại xấu số vậy chứ? Thuyết phục đại ca từ hôn không thành, không lẽ ác mộng lại sắp tới nữa sao?

Đường Linh Nhi ở trước mặt hấn nghi hoặc ngược mắt hỏi. “Đệ đệ huynh sao vậy? Trông cứ như bị táo bón.”

Thu Nhược Trần cười mà không cười. “Đừng để ý tới nó, không phải muội nói muốn tới vấn an cha mẹ sao? Đi thôi.”

“Đúng rồi!” Nàng khoác tay vị hôn phu tương lai, âu yếm dựa sát vào người hấn, trong đầu đang tính kế để lấy lòng mẹ chồng tương lai. Dù gì bác gái trước nay vẫn rất thương yêu nàng, nhất định sẽ đứng về phía nàng. Tới lúc đó nếu sau này biểu ca muốn từ hôn sẽ có người giúp nàng... Nàng đặc ý nghĩ. Còn về cái tên “mặt cứ như bị táo bón” sau lưng kia, nàng đã sớm đá lên chín tầng mây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Uyên Ương Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Từ rất xa, thấy một thân ảnh đang đi tới, Cốc Thanh Vân không nói hai lời, quay đầu bước đi.

“Ê, đợi chút, đợi chút ! Ta cũng không phải quý, sao vừa gặp đã bỏ chạy?” Đường Linh nhi ở phía sau oang oang hét lớn. “Này, mở miệng đi chứ, ta đã nhớ ra chuyện trước kia rồi. Nam tử hán đại trượng phu, lòng dạ đừng hẹp hòi như vậy, chỉ thích so đo!”

Hắn lòng dạ hẹp hòi? Hắn thích so đo?! Bị hại đến thê thảm không nói được một tiếng xin lỗi đã đủ quá đáng rồi, lại còn chỉ trích hắn thích so đo?

Hắn nhăn nheo hít một hơi “Đường, Linh, Nhi! Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

Nếu đại ca thực sự cưới nàng ta..... Ai, Cốc Thanh Vân hắn chỉ còn nước đi chết, đó là chuyện không sớm thì muộn thôi.

“Bản cô nương có việc muốn thỉnh giáo ngươi, ngươi hung hăng như vậy làm gì?” Nàng tức giận trừng mắt nhìn lại.

Cốc Thanh Vân khẽ hừ một tiếng, chưa từng thấy ai kêu người giúp mà thái độ lại kiêu ngạo như vậy .J

“Ta đây cũng vì đề mắt đến ngươi, thôi, ta đi hỏi bác cũng được, cơ mà, ta chỉ lo lắng cho an nguy sau này của ngươi thôi...”

Cốc Thanh Vân trừng lớn mắt, nữ nhân này dám uy hiếp hắn?!

“Đứng lại!” hắn tuyệt đối không hoài nghi, nàng có thể khiến hắn khóc không ra nước mắt .

Đường Linh Nhi cười hi hi đi lại vòng quanh bên người hắn “Ngươi chắc chắn muốn đề cho ta hỏi sao ?”

Cốc Thanh Vân không tình nguyện nhấp môi dưới, sẵn sàng trả lời.

“Kỳ thật cũng không có gì , ta chỉ muốn hỏi chút chuyện liên quan đến biểu ca Nhữc Trần...”

Hừ, hắn biết mà, nữ nhân háo sắc này! Cốc Thanh Vân bày ra một bộ mặt khinh thường. Chẳng qua nói đi phải nói lại, nữ nhân gặp qua đại ca hắn, ít ai không biến thành hoa si .

“Này, mau thu lại dáng vẻ khinh thường của ngươi đi, sau đó trả lời ta, biểu ca Nhữc Trần thích dạng nữ nhân nào?” Nàng còn nhớ rất rõ thật nhiều, thật nhiều năm về trước, ca ca từng nói, nếu ca ca không muốn cưới nàng, vậy nàng phải nghĩ cách bắt hắn nguyện ý cưới nàng, đối tượng hào phóng đồng ý để cho nàng bắt ép, nàng còn khách khí chi nữa? Mà bước đầu tiên, đương nhiên chính là đầu tư thật tốt cho bản thân !

Cốc Thanh Vân nhân nhặt liếc nàng “Dù sao cũng không phải loại nữ nhân như ngươi.”

“Thật vậy sao?” Nghe vậy, nàng khản trương đứng thẳng người, chỉnh trang xiêm y. “Nhìn ta thế nào?”

Nghe thấy ngữ khí khản thiết của nàng, hắn không nhịn được liếc nhìn một cái.

“Khí chất chẳng ra khí chất, khuôn mặt cũng không có chỗ nào xinh đẹp như người ta, nói tới bốn chữ vợ hiền dâu thảo, ngươi ngay cả một chút cũng không biểu hiện, làm việc tùy tiện xằng bậy, thích gây rắc rối, ngồi yên một lát cũng không xong, nữ nhân nên ít nói, uyển chuyển ôn nhu, đằng này dù đem ngươi ra vắt sạch cũng chẳng vắt được gì, ưu điểm không kiếm ra nổi hai, ba cái, khuyết điểm thì mười rổ đựng không hết, ngươi nói xem, ai có thể thích loại nữ nhân như vậy?”

Thực sự thăm đến thế sao? Linh Nhi vừa nghe, cả người liền ừ ừ, mặt cúi gằm không ngẩng lên nổi.

Cốc Thanh Vân vốn định văng thêm một lô một lốc nữa, nhưng vừa bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bã của nàng, tất cả lời muốn nói đều nghẹn hết trong họng, rốt cuộc không bật ra được nửa chữ.

Trời không sợ, đất không sợ, cô gái này, không ngờ cũng có lúc khổ tâm, xem ra, nàng hắn thực lòng với đại ca.

Thấy nàng như thế, hắn cũng không nhẫn tâm trêu chọc nữa .

“Ta nói lung tung , ngươi đừng để trong lòng...”

“Nói lung tung mà nói một hàng dài vậy sao, đó còn không phải những khuyết điểm nghiêm trọng ư?” Nàng cúi đầu càng thấp, tiếng nói không chút phấn chấn, như là đang tự ti đến sắp chết luôn.

“Cũng không phải ý đó, ý ta nói —— ai nha! Được rồi, ta thừa nhận, ta thật sự thấy ngươi không được tốt lắm, tùy tiện bầu kéo người khác, nhưng chỉ cần đại ca thích thì được rồi, ngươi việc gì phải quan người khác nghĩ thế nào, đúng không?J

“Thích mới lạ, biểu ca Nhược Trần không thích ta đâu, ca ca nói muốn từ hôn!”

“Đó nhất định là đang đùa với ngươi! Ngẫm lại, đại ca đợi ngươi nhiều năm như vậy, đâu có thể dễ dàng từ hôn?”

Vô nghĩa! Bằng không ngươi nói đại ca vì sao đến giờ còn chưa lấy ai? Phải biết rằng, nữ nhân nguyện ý gả cho đại ca, nhiều đến mức sáng ngang sao trên trời. Đại ca vì giữ đúng lời hứa năm đó, chờ một đứa nhóc con thò lò mũi xanh lớn lên. Ngươi tự mình suy nghĩ đi, một nữ nhân không chút nữ tính, đại ca bộ ngực tới nỗi đi tìm một đứa trẻ 5 tuổi hứa hôn sao?”

Huống chi, những năm gần đây, tuy đại ca không biết ngươi lớn lên trở thành một con người như thế nào, nhưng huynh ấy còn không phải vì ngươi mà cự tuyệt bao cô gái dung mạo đẹp như tiên nữ sao, như vậy ngươi cảm thấy đại ca sẽ để ý bề ngoài đẹp hay xấu sao?”

Thao thao bất tuyệt một hồi, hần vất vả dừng lại thở gấp. Lúc này Linh Nhi mới nhỏ giọng nói: “Ta cũng không xấu. ....”

Nàng thừa nhận, bản thân không đẹp đến mức khiến người ta say lòng, nhưng cũng được tính là một góc lan nhỏ tỏa hương thơm ngát đúng không?

Chẳng lẽ còn chưa đủ?

“Nhưng mà..... Ai, ta hỏi ngươi, ta muốn ngươi nói cho ta sở thích của ca ca?”

Cốc thanh vân nhún vai “Chỉ cần ngươi thực hiện đúng bốn chữ vợ hiền dâu thảo, khiến huynh ấy cảm thấy kỳ thật ngươi không tệ như vậy, sẽ bằng lòng rước ngươi vào cửa.”

Vợ hiền dâu thảo..... a! Ta đã hiểu!

Nàng xoay người chạy được vài bước, đột nhiên quay đầu lại “Hi, ta phát hiện, con người ngươi kỳ thật cũng không tệ, yên tâm, chị dâu như mẹ, vì bốn tiếng này, về sau ta nhất định sẽ chiều cố ngươi thật tốt...”

Nói xong, thân người đã nhanh như chớp chạy biến không thấy đâu.

Chiều cố? Oái, nghĩ cũng không dám nghĩ nữa, nàng chỉ cần dừng hành tội hần, hần đã cảm ơn trời đất lắm rồi. Cốc Thanh Vân nán lại một lúc, tự lắm bầm thì thảo.

Chẳng qua, chiều theo lương tâm mà nói, tiểu biểu muội này..... kỳ thật rất đáng yêu, làm đại tẩu của hần, so ra cũng xứng đáng.

Nghĩ là một chuyện, nói ra rồi bắt tay vào làm lại là một chuyện khác, nàng bây giờ mới biết được, cái gọi là “vợ hiền dâu thảo”, thật sự không dễ làm !

Nàng chẳng qua..... chẳng qua chỉ muốn hầm canh gà nhân sâm tẩm bổ cho phu quân tương lai thôi, cơ mà, không ngờ lại khó khăn như vậy!

Vào lúc thiếu chút nữa cả nàng và nhà bếp cùng cháy, hần được mời đến kịp thời, chỉnh đốn mọi việc, phân phó đầu bếp thu dọn.

Dù sao..... ít nhất nàng cũng đảm nhận việc nhóm lửa [tuy rằng đó gần như là lý do khiến nhà bếp bị cháy], hơn nữa cũng góp công giết gà [tuy rằng tiếng hét chói tai của nàng so với con gà xấu số kia còn thâm hơn], còn cả chế biến thức ăn nữa [tuy rằng chỉ đứng một bên thỉnh thoảng đưa mấy cái nồi chảo bát muổng cho đầu bếp, cơ mà không phải người ta muốn thế, mỗi lần nàng chủ động đề nghị giúp đỡ, mọi người sắc mặt ai nấy đều trắng bệch, quay lưng chạy trốn]..... Aizz, dù sao chỉ cần nàng có tâm ý là tốt rồi !

Qua một hồi tự an ủi, nỗi đau thất bại trước đó đã bay mất sạch, nàng bắt đầu thuyết phục bản thân, kỳ thật mình không tệ đến vậy, đúng không?

Ừ, đúng! Chính thế.

Hít sâu một hơi, cảm giác tự tin lại ngập tràn, nàng bưng nồi canh nhân sâm thành quả cả sáng nay đi đến trước thư phòng của Thu Nhược Trần .

“Biểu ca, mở cửa.” J Hai tay đều không rảnh rồi, nàng dùng chân đá một phát, ai ngờ, lực đạo không khống chế tốt, “Bang bang bang!”, cánh cửa trở về hình dáng nguyên thủy.

Thu Nhược Trần cứng họng, không dám tin nhìn cái cửa bị đập đổ đã man, sau đó nhìn về hướng cạnh cửa, hiển nhiên đây là công lao của Linh Nhi.

Không phải chứ? Hần không hề đánh giá thấp năng lực phá hoại của nàng, nhưng..... cửa của hần có thâm cừu đại hận gì với nàng? Nàng sao lại... phải..... ày, kịch liệt đến vậy?

“A..... Ha ha.....” nàng đành cười ngốc nghếch “Biểu ca, cửa của huynh..... ha ha, hình như hơi..... yếu ớt nha! J

Thu Nhược Trần nhắm mắt lại, trầm mặc ba giây, sau đó quyết định không so đo với nàng.

“Có việc gì sao?” Linh Nhi...cấp bách phá cửa của hần mà vào như vậy, tốt nhất nên biết điều đưa ra một lý do xác đáng.

Nhắc tới chuyện này, Linh Nhi lập tức tươi cười hưng phấn “Đúng đúng đúng! Thiếu chút nữa quên mất, muội mang canh bổ cho ca ca, đây là muội tự tay làm đó___” Còn chưa kịp đưa lên, chân trái bỗng sảy, va vào miêng gỗ, cả người ngã sấp về phía trước.

Tình cảnh này thật đúng với câu Vui quá hóa buồn!

Thu Nhượng Trần rất muốn đỡ nàng, nhưng mà, không còn kịp nữa rồi!

Nhìn bát canh đổ ra, nụ cười đông cứng lại, nàng đứng yên không phản ứng.

Không thèm để mắt đồng hồ độn trên sàn, Thu Nhượng Trần bước tới gần nàng “Linh Nhi, muối khôe không?”

Nàng im lặng không trả lời, không xong rồi.

Nhìn xem nàng biến mọi thứ thành cái gì? Tất cả đang tốt đẹp, nàng vừa đến, đã khiến mọi thứ loạn hết cả lên.

Nếu ca ca biết được, nhà bếp thiếu chút nữa bị thiêu hủy, cửa cũng bị nàng đá bay mất, chỉ vì, chỉ vì một nồi canh gà hầm. .... Đến lúc đó, đừng nói muốn huynh ấy cảm động mà cười nàng, nàng tin rằng, ca ca sẽ lập tức quăng nàng ra xa khỏi tầm mắt mình.

Càng nghĩ càng đau lòng, nội tâm tràn đầy nỗi thất bại, phút chốc bùng nổ, hóa thành những giọt nước mắt rơi xuống.

Hu hu hu. .... Đừng nói biểu ca Nhượng Trần, ngay cả nàng cũng nhận thấy bản thân mình thật ngốc. .... Vừa thấy nước mắt của nàng, Thu Nhượng Trần hoảng hốt, vội vàng kéo nha đầu này vào lòng, luôn miệng hỏi “Làm sao vậy? Ngã đau chỗ nào? Để huynh xem!”

Hu. .... nàng càng khóc càng không thể ngừng, tự mình tiếc nuối, ai oán không ngớt.

Bị con khóc của nàng khiến cho hoảng hồn, hấn bèn tự mình động thủ xem thử.

Kéo bàn tay nhỏ nhắn, ngó thấy một vết sưng tấy trên đó. vén tay áo lên, trên cánh tay ngọc toàn là những vết sưng đỏ, khiến hấn phải hít vào một hơi.

Những vết sẹo loang lổ. Tất cả đều là vết thương mới.

“Sao lại thế này? Vì sao muội bị thương thành như vậy? Nói mau đi, Linh Nhi, là ai khiến muội chịu ủy khuất?”

“Hu. .... Không. .... Không có ai. .... Là tự muội không cẩn thận. ....mới thành như vậy. .... Thực xin lỗi. ....” nàng khóc thút thít đáp lại, sau đó càng khóc thê lương hơn, hu hu. .... Quả nhiên biểu ca bị nàng chọc giận, bởi vì nàng quá ngu ngốc!

“Muội không cẩn thận?” Đang yên đang lành sao nàng lại tự hành hạ bản thân như vậy?

Hấn bị nàng làm cho bối rối, quyết định dẹp nghi vấn sang 1 bên, toàn tâm trấn an nàng. “Có phải rất đau hay không? Muội kiên nhẫn một chút, ta tìm thuốc đến. ....

“Không cần.” Linh nhi kẹp chặt cánh tay, không cho hấn rời đi. Nàng chỉ cần ôm hấn khóc một chút đã rất thỏa mãn, không dám làm phiền hấn nữa.

Khiến nàng ngạc nhiên là, Thu Nhượng Trần lại chiều ý nàng, để mặc nàng ôm xả hết ảm ức, tiếp đó mới nhẹ nhàng hỏi: “Bây giờ có thể nói cho ta biết, vết thương này sao lại như vậy?”

Theo hấn thấy, thoát nhìn giống mấy vết cắt, lại sưng đỏ trên cánh tay, có vẻ nàng bị bỏng.

“Là ____” Nàng chột dạ liếc mắt nhìn xuống, sau đó rất nhanh gục đầu, không dám nhìn hấn.

Thu Nhượng Trần là người thông minh, ngay lập tức hấn hiểu ra.

Chẳng lẽ nàng. .... Nha đầu ngốc này!

Hấn mở miệng than nhẹ, ôm chặt nàng trong lòng, nói không nên lời.

Đây không phải tính cách của nàng, nàng không làm được, nhưng lại miễn cưỡng bản thân ____ chỉ vì hấn!

Linh Nhi ngốc, sao nàng có thể làm vậy! Chẳng lẽ nàng không biết, như vậy khiến hấn đau lòng biết bao?

Đúng vậy, nàng bị ủy khuất, hấn không ngờ tới, tất cả đều là vì hấn.

Sao ca ca không lên tiếng? Chắc không phải là ____ quá mức tức giận nên quên cả nắng chửi chứ?

“Đó. .... Thực xin lỗi, muội sơ ý thiếu chút nữa thiêu hủy nhà bếp, muội cũng không cố ý phá hư cửa của huynh, còn canh gà. .... ngày mai muội sẽ làm lại, huynh yên tâm, đến lúc đó, muội nhất định sẽ thật cẩn thận, thật cẩn thận, tuyệt đối không gây rắc rối, huynh phải tin tưởng muội. .... A!” Lời nói còn chưa xong, đã bị nụ hôn bất ngờ giữ lại.

Tiểu nha đầu rắc rối này... Hấn không hiểu được rốt cuộc nàng có phép màu gì, nhưng, nàng đã hoàn toàn chiếm giữ trái tim hấn, tâm hồn hấn, cả tim lẫn tâm đều dao động, không cách gì vẫn hồi được.

Kéo chặt cánh tay, hân hân hôn nàng mãnh liệt hơn, cảm giác được nàng tựa hồ sợ hãi không thoải mái, động tác của hân bèn chậm lại, không hề cuồng say, chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, chờ nàng thích ứng, cùng hân khám phá xúc cảm huyền diệu kia.

Hân..... Hân ôm hôn nàng?!

Mười bảy tuổi, đối với chuyện nam nữ không phải không biết gì, hơn nữa cha mẹ còn ngày ngày tình ý triền miên ngay trước mặt, thế nên nàng đương nhiên biết, nam nhân cùng nữ nhân có một số hành động rất ý nghĩa, nhưng mà..... Biểu ca vì sao..... Huynh ấy không phải rất giận nàng sao?

Chưa từng có ai hành động như vậy với nàng, trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết nên làm thế nào, loại cảm giác này..... Buồn buồn, có chút mà sát, nhưng cũng không tệ nha!

Nàng theo bản năng mở miệng, đón nhận sự khám phá của hân, toàn tâm toàn ý chấp thuận sự xâm chiếm kia, lại giống như đang nếm thử sự tuyệt vời, hai bên tương giao..... cho đến khi nàng không thể chịu đựng được nữa, Thu Nhượng Trần mới hơi lui đầu ra sau, ngắm nhìn Linh Nhi đang ngồi yên trong lòng hân, hai má đỏ rực như lửa.

“Biểu..... Biểu ca, huynh.....”

Hân không nói gì, lấy ra ngọc Uyên Ương đã sớm thuộc về nàng trong người, ôn nhu đeo vào cổ nàng.

“Đây là.....” Nàng cực kỳ kinh ngạc. “Huynh đồng ý cưới muội? Huynh sẽ không hủy hôn?” Giọng nói phản kích kèm theo chút bất an, tại sao có thể như vậy? Rõ ràng nàng còn chưa bắt đầu theo đuổi ca ca, huynh ấy sao đã.....

Thu Nhượng Trần nhẹ lắc đầu “Là ta không tốt.”

Nguyên hân chỉ muốn trêu nàng thôi. Thứ nhất, nhìn xem tâm ý của nàng đối với hân, nếu nàng còn chưa có hân trong lòng, vậy bọn họ cũng không cần vội vã thành thân, tránh để nàng chưa nhận rõ ý nguyện của mình, hân đã mau chóng cưới nàng làm tân nương, tước đoạt cuộc sống đơn giản vô tư vô lo vô nghĩ của nàng.

Thứ hai, coi như là vì tò mò đi! Hân muốn hiểu nàng hơn, muốn biết, nàng sẽ làm như thế nào.

Thứ ba, là một sự trả thù nho nhỏ về tâm lý, nàng đối xử với hân như vậy, hân sao có thể không trả đũa một phen?

Nhưng mà, giờ khắc này hân chỉ cảm thấy ngàn lần hối hận.

Hân không nên thử nàng như thế, tâm ý của nàng, sớm đã rõ ràng, nàng quan tâm hân, nhưng thủ đoạn nhỏ này của hân, lại tạo nên nỗi bất an lo sợ cho nàng, lúc nào cũng sợ hân sẽ không cần nàng..... Ngày ngày lo sợ được mất, chắc chắn trái tim đơn thuần của nàng bị ảnh hưởng không nhỏ, nếu không, nàng sao có thể chịu ủy khuất đến thế, vì thử thách của hân mà cố gắng thay đổi chính bản thân mình?

“Mặc kệ muội là nữ nhân như thế nào, ta đều thích muội, đừng miễn cưỡng bản thân làm chuyện mình không muốn nữa, được không?” Hân cúi đầu, ưng thuận hứa hẹn, lập lời thề kiếp này.

“Thật, thật vậy sao? Nhưng..... muội không ôn nhu, không đủ đoan trang, trù nghệ khâu vá không biết gì cả, nghịch ngợm gây sự đủ mọi thứ.....” Nàng tỉ mỉ mà đếm, thật không ít, lật qua lật lại, phát hiện mười ngón tay không đủ dùng, bèn chộp lấy tay hân cho đủ số, càng đếm mặt càng tối lại, ngay nói cũng không nổi nữa.

“Ai nha, dù sao muội nhất định không làm được vợ hiền dâu thảo đâu, huynh sẽ không hối hận chứ?”

Thu Nhượng Trần vui vẻ cười khê, thuận thế đem bàn tay nhỏ bé đặt vào trong bàn tay lớn ấm áp “Huynh chính là thích muội như vậy.”

Huynh ấy..... Huynh ấy nói yêu nàng, yêu nàng! Linh Nhi mừng rỡ đến mức muốn bay lên trời.

Nàng cảm thấy rất, rất, rất hạnh phúc!

Khuôn mặt nhỏ nhắn vui trong lòng ngực rộng lớn, khoe môi lặng lẽ cong lên, vẽ ra sự ngọt ngào.

Từ hôm đó trở đi, Linh Nhi lại người trước người sau bám theo hân, ban ngày quần lấy, nửa đêm cũng quần lấy, trong nhà quần lấy, ra ngoài cũng quần lấy, đơn giản mà nói chính là không một khắc nào không quần!

Về điểm này, Thu Nhượng Trần lại không tỏ vẻ gì, sớm đoán được sẽ bị tiểu nha đầu này dựa vào, điều bộ quần quýt kia, chơi với nàng từ lúc 4 tuổi hân đã lĩnh giáo, không ngờ, sau này lớn lên, tuy đã là thiếu nữ mười tám trăng rằm, cũng không kém đi nửa phần.

Dưới sự bám riết kiên trì của nàng, thông cáo vang xa, trong cả thành Phần Dương, không ai không biết hân và vị tiểu hôn thê sớm tối như hình với bóng, làm tan nát tâm tư của không ít thiếu nữ, chỉ là, những nữ tử này khi thấy hân vẫn tỏ ra duyên dáng e lệ, chứ không phải về mặt ai oán.

Còn tiểu nha đầu Linh Nhi thì sao? Nhìn khuôn mặt đắc ý tự hào vênh lên, như thể dù trời đất sập xuống lão nương đây vẫn chống được, quả thật khó khiến người ta thông cảm.

Khẽ lắc đầu cười khỏ, theo thói quen quan tâm nhìn tiểu ác ma bám trên cánh tay hấn “Linh Nhi, có mệt không?”

“Không hề.” nàng lắc lắc cái đầu nhỏ, ôm cánh tay thôi rõ ràng chưa đủ thỏa mãn, nàng bèn buông tay, vòng qua ôm lưng hấn .

“Linh Nhi...” Thu Nhược Trần thở dài, từ lúc ở chung với nàng cho đến nay, có vẻ như hấn thường xuyên làm việc này nhất.

“Huynh nói đi, muội đang nghe đây.” A, cảm giác ôm ca ca thật tốt.

“Linh Nhi...” hấn lại thở dài “Muội như vậy huynh bước đi sao được?”

Ở trên đường cái đã xúm lại một đồng người, còn tiếp tục được sao?

Haizz, thôi đành... lại... lậm dụng... cánh tay ca ca vậy.

“Đi mua bán nhập hàng hóa với huynh thật nhàm chán buồn tẻ đúng không?” Cũng thật khó cho nàng, với tính tình hoạt bát hiếu động của nàng, muốn nàng ngồi một chỗ chờ hấn? May mà nàng không phụ mong đợi .

“Không hề gì, huynh đi đâu, muội theo đó...” Nàng chỉ hi vọng được ở cùng một chỗ với hấn, không dám đòi hỏi nhiều .

Hấn mỉm cười sủng ái nhìn nàng “Muốn đi dạo phố không?”

“Thật?” khuôn mặt nhỏ nhắn sáng bừng lên.

Haizz, Linh Nhi quả là một cô gái rất dễ thỏa mãn, ôm nàng một cái, trò chuyện cùng nàng, đã có thể khiến nàng vô cùng vui vẻ.

Thuận tay mua một xiên kẹo hồ lô, đưa tới trước mặt nàng, tạm thời xoa dịu tính tham ăn của nàng .

Đi dạo trên đường phố, mua không ít đồ chơi thú vị mới mẻ, Thu Nhược Trần từ đầu đến cuối đều sánh vai bước bên cạnh bảo vệ nàng, thấy nàng bị thu hút chạy đến trước dãy bán trang sức, hấn nhân nhả đi theo.

Chỉ thấy nàng nhặt một chiếc vòng tay màu huyết ngọc lên thưởng thức, còn kẻ bán hàng, một lão già tầm sáu mươi, lại nhìn thẳng vào nàng, trông mắt có chút quái dị.

“Nhân tuệ cô nương quả cao siêu, vòng tay huyết ngọc này, là thượng cổ kì trân (vật báu lâu đời), nghe nói có thể đoán định nhân duyên, bói được lành dữ...”

“A?” Linh Nhi ngửa đầu tươi cười “Ta đây phải thử một lần mới được, biểu ca, huynh nói nên mua không?”

“Tùy muội.” Thu Nhược Trần trong mắt tràn đầy sự sủng ái, thuận tay vén những lọn tóc rơi ra giùm nàng.

Linh Nhi hào hứng đem chiếc vòng ướm thử cổ tay, vui vẻ lắc lắc cánh tay nhỏ nhắn “Biểu ca, biểu ca, có đẹp không?”

Hấn đang muốn trả lời, bất thành linh, ngay sau đó, một sự việc không ai ngờ tới bỗng xảy đến!

Chiếc vòng tay huyết ngọc kia , từ từ xuất hiện vết nứt , sau đó ____ “Cách” một tiếng, vỡ ra!

Tất cả mọi người ai nấy ngây dại, nụ cười của Thu Nhược Trần bỗng đông cứng, chỉ có thể im lặng nhìn vòng tay vỡ vụn .

“Xem ra, đường nhân duyên của cô nương, cũng không hấn sáng yên gió lặng.” lão già thở dài.

“Ông ____ ông nói vậy!” Sau phút ngẩn ngơ, nàng vừa bức tức vừa lo lắng la lên “Nhân duyên của ta rất tốt, vị hôn phu của ta rất tốt, chúng ta không bao lâu nữa sẽ thành thân. Đều là tại ông! Đang yên đang lành lại lấy cái vòng nát đó ra gạt ta, ta không thèm tin đâu!”

Lão già nhìn nàng, lại nhìn bộ dáng trầm mặc không nói lên lời của Thu Nhược Trần, đoạn thành khẩn nói “Không phải ta nguyên rủa nhân duyên của cô nương, cô nương nghe được cũng tốt, không nghe được cũng tốt, nhưng nếu cô vẫn muốn theo đuổi hôn sự này, không bao lâu nữa, chỉ sợ không chết cũng bị thương, không quả phụ cũng thành quả phụ, hãy lo liệu cho tốt ...”

“Ông ____” Linh Nhi vừa nghe xong, thoát cái lại nổi trận lôi đình, thiếu chút nữa đá sập gian hàng của lão ta

“Linh Nhi.” Thu Nhược Trần trầm giọng gọi, ngăn nàng làm vậy, để lại 1 nén bạc, không nói gì xoay người rời đi.

Linh Nhi vội vàng đuổi theo “Biểu ca! Huynh đừng nghe lão già kia nói vậy.....”

Nhìn thân ảnh đã khuất xa của hai người, lão già chỉ còn biết lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

“Biểu ca, biểu ca!” nàng kêu vài tiếng, hấn vẫn lặng im không đáp. Linh Nhi đuổi theo thờ hấn hấn, không thể thốt ra lời .

“Huynh đi chậm thôi, nhanh quá người ta không theo kịp ____” Lời còn chưa nói xong, hấn đột nhiên dừng lại, ôm nàng vào lòng, xoay người tránh.

Một lưỡi dao sáng lòe tằm độc xé gió lao đến, ghim thẳng vào cánh cửa của cửa tiệm phía sau hai người.

“Hừ! Coi như ngươi gặp may, lại thoát được một lần...”

Tiếng vang vẫn còn bên tai, sau đó tên hung thủ tự cao tự đại dám hành hung giữa phố xá này nhập vào đám đông, chốc lát đã không thấy bóng dáng, dọa những người vô tội trên đường một phen sợ hãi.

“Biểu, biểu, biểu.....” Linh Nhi trừng mắt nhìn, vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Thu Nhược Trần không tỏ vẻ gì, buông lỏng lực đạo, lặng lẽ nắm lấy cánh tay mềm mại của nàng, mười ngón khẽ khàng đan xen.

Đây là nguyên nhân khiến hắn chịu nhiều đả kích, có lẽ..... chiếc vòng ngọc kia, không hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

Thu Nhược Trần nhìn nàng, chỉ thấy ánh mắt sáng rực ấy vẫn không một phút nào giảm bớt, tình ý tha thiết vẫn vì hắn mà bùng cháy.

Ôi! Như vậy hắn làm sao có thể buông nàng ra đây...

Bạn đang đọc truyện *Uyên Ương Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Đêm dài làm say lòng người.

Thu Nhược Trần cời y phục, đang muốn đi ngủ, bỗng nghe tiếng đập cửa bên ngoài truyền vào.

“Biểu ca, huynh ngủ chưa vậy?”

Linh Nhi? Canh ba nửa đêm, nàng lại muốn làm gì?

Không đợi hắn phản ứng, cái đầu nhỏ liền ngó vào tìm kiếm, tiếp theo, cả người đều nhảy vào bên trong.

“Muội có thể ngủ cùng huynh hay không?”

“Không được!” Hắn không cần suy nghĩ đã từ chối. Làm ơn đi, nàng nghĩ rằng nàng vẫn là đứa con nít chưa cai sữa năm đó sao?

“Nhưng chúng ta đã có hôn ước.....”

“Hôn ước là hôn ước, thành thân là thành thân, không giống nhau.”

“Nhưng —— Đường Linh Nhi há to miệng nhỏ, cố ý ra vẻ đáng thương “Nếu muội nói, hôm nay muội bị chuyện trên đường dọa sợ, huynh có chịu an ủi người ta một chút hay không?”

Nha đầu không biết trời cao đất rộng này cũng bị dọa sợ?!

Thu Nhược Trần mím môi không nói, căn bản không tin lời của nàng.

Thấy hắn không nói gì, nàng trầm nghĩ liệu tình hình có biến chuyển được không?

Nhiu mày nhìn về mặt khao khát của nàng, hắn không khỏi bật cười “Mau nuốt hết nước miếng của muội lại đi, ta đồng ý chia sẻ chiếc giường này với muội..”

“Oa! Muội biết huynh là tốt nhất!” Đường Linh Nhi không hiểu cái gì gọi là con gái rụt rè, đặc ý vênh vác đến nhảy dựng lên hoan hô. Sợ hắn đổi ý, nàng lập tức bằng tốc độ nhanh nhất bám lấy người hắn.

“Muội nha! Sẽ không sợ ta mất kiểm chế, nửa đêm xâm phạm muội chứ?” Trong lòng hắn tràn đầy ôn nhu, ôm nàng bước vào phía trong giường, hắn không quên thói ngủ xấu hời nhò của nàng, thường xuyên lăn xuống giường, hôm sau trên người đầy vết xanh tím.

“Sợ cái gì? Dù sao muội nhất định phải gả cho huynh...” Sớm muộn gì cũng là người của hắn, mà nàng cũng mong muốn thuộc về hắn, nếu tiếp tục e dè không phải rất giả tạo sao?

Hắn im lặng “Vì sao... muốn gả cho ta?”

“Bởi vì, theo kế ước lúc còn rất nhỏ, muội chỉ biết huynh nhất định sẽ rất yêu thương, rất yêu thương muội, muội rồi cuộc không tìm thấy người nào tốt với muội hơn huynh, không gả cho huynh thì gả cho ai?” Dựa vào vai hắn, nàng thì thầm thật hạnh phúc.

“Chỉ vì như vậy?”

“Như vậy còn chưa đủ sao?” Nàng đột nhiên trừng mắt nhìn, ngồi thẳng người lờm lờm hắn “Sao huynh đột nhiên lại hỏi cái này? Có phải muốn hủy hôn hay không? Muội cảnh cáo huynh, muội tuyệt đối sẽ không đồng ý—”

Thu Nhược Trần khẽ nhéo lên cái mũi nhỏ bé của nàng “Ta không muốn hủy hôn, chỉ là, chỉ là chuyện hôm nay, muội cũng thấy đấy, ta không muốn bắt muội phải mạo hiểm hạnh phúc của bản thân, sợ muội lo lắng, ta sẽ không bức muội...”

“Lo lắng cái gì chứ! Muội không để ý mấy chuyện vợ vắn đó, dù sao muội chỉ muốn gả cho huynh, chết cũng phải gả.....”

“Đừng nói vậy!” Hắn vội vàng che miệng của nàng lại.

Có lẽ là do tâm lý, chữ Chết này, làm hắn không khỏi sợ hãi.

“Vậy huynh có cưới hay không?” nàng đặc ý uy hiếp.

Khẽ thở dài thỏa hiệp một tiếng, Thu Nhược Trần ôm nàng thật sâu trong ngực, sát vào trái tim “Muội muốn khi nào thì thành thân?”

“Càng nhanh càng tốt...” Ngại ngần không dám thổ lộ thêm nữa, cũng không quanh co, nàng hào hứng nói ra tâm nguyện của mình.

“Hiểu rồi, giờ huynh viết thư thỉnh dượng bắt đầu sắp xếp hôn sự của chúng ta, như vậy được chứ?”

“Ừm,” Nhớ tới chủ đề còn dang dở, nàng ngửa đầu hỏi “Cái người hôm nay muốn ám sát huynh là ai?”

Đây không phải điều bí mật gì. Hắn cũng không định giấu diếm nàng.

“Đúng vậy, hắn tên là Cung Chí Nghiêu. Muội có tin được không? Cái người này, nguyên là một thư sinh yếu đuối, giao tình với huynh bình thường, có điều từ nhỏ đã đính ước. Vị hôn thê là thanh mai trúc mã của hắn. Nhưng ông trời lại trêu đùa lòng người. Nhạc phụ tương lai của hắn thường lui tới cùng huynh bàn công việc. Đương nhiên, huynh cũng gặp mặt qua vị hôn thê của hắn vài lần, cũng không hiểu tại sao, người kia vốn tính dịu dàng trầm tĩnh, đây phẩm cách của một thiên kim khuê tú, đối với huynh trong lòng lại âm thầm chấp nhận.”

“Ái nữ của Hứa lão gia sốt ruột, mấy lần hướng huynh đề cập qua hôn sự, huynh không đồng ý. Thẳng đến có một ngày, Hứa cô nương tự mình tìm tới cửa, thân tố tình trung (bày tỏ tấm chân tình), cho là huynh ngại nàng đã có hôn ước, lại không biết xấu hổ mà yêu. Đầu tiên là kiên quyết từ bỏ hôn sự, sau đó mới nói cho huynh biết, bởi vì huynh xuất hiện, nàng mới phát hiện nàng chưa bao giờ yêu vị hôn phu của nàng, nên nàng không thể tiếp tục thực hiện di ngôn chỉ định cái hôn ước này...”

“Huynh không biết huynh rốt cục đã làm cái gì khiến cho nàng có ảo tưởng như vậy. Huynh biết, dù cho nàng không có hôn ước, thì huynh cũng không đồng ý hôn sự, bởi vì huynh đang đợi một cô gái khác, một người đã hứa hôn với huynh từ rất lâu trước đây. Vì thế, huynh từ chối nàng, không nghĩ tới..... Có lẽ là do huynh chối từ không thỏa đáng đi! Từ chối dè dặt, nàng liền xấu hổ không chịu nổi, treo cổ tự tử.”

Linh Nhi kinh hoàng. Kia..... Kia nàng.....

“Đúng vậy, hương tiêu ngọc tẫn. Cũng bởi vì như vậy, Cung Chí Nghiêu hận huynh thấu xương tủy. Hắn thương vị hôn thê của hắn sâu sắc vô cùng, cho nên miễn cưỡng thoái lui, thành toàn tất cả những yêu cầu của nàng, không oán huynh mượn dao đoạt ái, chỉ cần huynh đối xử tử tế với nàng, khiến cho nàng hạnh phúc. Nhưng mà, sự tình lại diễn biến thành như vậy. Muội tưởng, hắn có thể hiểu cho huynh được sao? Không, không có khả năng. Hắn sớm nghĩ là ta dụ dỗ vị hôn thê của hắn, lại bội tình bạc nghĩa, làm cho nàng giận dữ mà tự sát, hắn sao có thể có thể buông tha huynh?”

Một thiếu niên hào hoa phong nhã, giữa đêm vì bị hận thù không chế, bắt đầu luyện võ nghiên cứu độc dược. Chính là muốn tự tay đâm huynh – kẻ tình lang bội bạc này, đưa huynh đi gặp vị hôn thê của hắn, làm cho nàng dưới cửu tuyền có thể yên nghỉ”. Hắn tự mình cười khổ, tiếp tục nói: “Nhuông nhịn hắn đến tận giờ cũng là vì trong lòng hổ thẹn. Ta không giết người tốt, nhưng người tốt lại vì ta mà chết. Trách nhiệm đạo đức này, huynh trốn không thoát. Nếu không tại vì huynh, có lẽ hôm nay, bọn họ đã là một đôi vợ chồng ân ái.”

“Không thể nói như vậy! Hứa cô nương kia không thương vị hôn phu của nàng, hôm nay cho dù không có huynh, sớm muộn gì họ cũng là một đôi vợ chồng bất hoà. Lại nói, là Hứa cô nương kia chính mình tâm không đủ kiên định, lại không có dũng khí gánh vác hậu quả, sao có thể trách huynh? Nếu đổi thành muội, cũng lắm lau sạch lệ, sẽ tìm một nam nhân tốt hơn để gác đầu trở lại thôi, ai bảo nàng ngốc đến nỗi đi treo cổ?”

“Linh Nhi, đừng quá cay nghiệt. Người ta đã chết, cho nàng ta một chút danh dự đi.” Hắn biết rõ Linh Nhi bản tính lương thiện, chẳng qua mồm miệng hơi tùy hứng thôi.

“Huynh chẳng qua là đau lòng cho nàng ta thôi, nói gì đều không được.” nàng buồn buồn lầm bầm.

Nghe giống cái gì, hắn ngoài ý muốn nhìn nàng. “Nàng..... Đang ghen?”

“Huynh quản muội? Muội sẽ bùng bình dấm chua mà cuồng phun, chua chết huynh! Như thế nào?” nàng quát cường cãi lại.

Trong lòng đầy phiền muộn, nhưng tất cả bị tiểu nha đầu – kẻ nũng nịu thông minh này làm cho tiêu tán. “Thế nào đúng không?” hấn ôn nhu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhẹ nhàng hạ đầu môi son xuống: “ta sẽ như vậy.”

Đêm khuya kiều diễm hữu tình, im lặng không tiếng động.

Ngày cưới đã định, Linh Nhi bị đóng gói gửi về. Vận mệnh là trốn không thoát, tuy rằng nàng ngày thường có thói quen làm mất mặt xấu hổ, nhưng đón đầu một chuyện vẫn phải theo truyền thống, để tránh làm trò cười cho mọi người.

Cho nên, tân nương này là nàng, ngoan ngoãn về nhà chờ tân lang của nàng đến cưới. Hiện tại trước tiên, hai người tạm thời là không thể gặp.

Thừa dịp trước khi về nhà, Linh Nhi nắm bắt cơ hội cuối cùng hai người bên nhau, trình độ bám người quả thật là thái quá, hàng đêm đồng giường cộng chăn, quần chặt lấy, cũng chỉ còn thiếu nước động phòng thôi.

Vì trấn an nàng sắp phải tịch mịch, Thu Nhượng Trần tìm một ngày, tìm thời gian cùng nàng đi thăm các danh lam thắng cảnh ở khắp Phần Dương, lấy cảm tình của tiểu thê của hấn.

Đến một ngôi mộ cổ ở sườn đồi, Linh Nhi tò mò hỏi: “Đi? Huynh dẫn muội đến hành lễ à?”

Thu Nhượng Trần mỉm cười: “Nơi này thật ra là có kỷ niệm, là nơi cha mẹ ta gặp nhau lần đầu tiên, cũng là ở trong này, bọn họ đã sinh ra ta.

“Gi?” Đường Linh Nhi nghe thấy, sợ hãi không ngừng. Lần đầu tiên gặp đã làm chuyện kia à?! Dù sao đây vẫn là ở trong miếu nhà, vẫn là biết thái độ hành xử bất chấp, có chút điên điên của cậu, nhưng việc này cũng không tránh khỏi rất kinh hãi, rất dọa người. .... Àch, khâm phục!

Trái lại với vị hôn phu khiêm tốn dè dặt này của nàng, ngay cả chạm vào một ngón tay của nàng đều phải lo lắng nửa ngày. .... Ai, người so với người thật sự làm tức chết người, mơ thật hạnh phúc aaaaaaaa!

Thu Nhượng Trần tùy tiện nhìn thoáng qua cũng biết nàng đang nghĩ cái gì.

“Muội... tiểu đầu dưa này!” Hấn tức giận gõ nàng một cái.

Hai người thân nhiên chậm chậm bước, đi tới rừng trúc phía sau đền thờ.

Hấn chỉ chỉ ngôi nhà gỗ phía trước đồi. “Hmm, nghiêm khắc mà nói, hấn là không tính trong miếu, cũng không mạo phạm thần linh mà?”

Linh Nhi ha ha ngây ngô cười. “Nơi này khung cảnh thực thanh u, cũng không có người sẽ đến quấy rầy, khó trách cậu nhịn không được, như vậy biểu ca a, chúng ta muốn hay không —”

“Không cần.” hấn không hề nghĩ ngợi, dẹp bỏ ngay cái ý nghĩ lung tung trong đầu của nàng, Đường Linh Nhi.

Cái gì mà lung tung? Nói dối tông đường là một việc thật thiêng liêng nha!

Biểu ca thật kém cỏi! Người ta là một người con gái, nàng cũng không có ngại ngần mở miệng, hấn cư nhiên từ chối nàng, còn từ chối rõ ràng như vậy! Đây là thái độ đối đãi với thực nữ kiêm vị hôn thê sao?

Muội chỉ là hỏi huynh muốn hay không đi dạo nhiều một chút, không cần phải một mực chết bảo vệ bộ dạng trinh tiết”. nàng hừ nhẹ.

Thu Nhượng Trần buồn cười. Tiểu nha đầu này, hấn còn không hiểu rõ nàng sao?

“Đừng quá tò mò, sẽ có cơ hội cho muội tìm hiểu, nhưng không phải là hiện tại. Giữ cho chính mình đẹp nhất, tạm gác lại đêm tân hôn hoàn tất xong xuôi rồi phó thác lẫn nhau. Đây là huynh quý trọng phẩm cách của muội.” Hấn ôm chầm nàng, ôn tồn can thận hôn, nhẹ nhàng dừng ở mày liễu, cánh mũi, sống mũi, tràn đầy sự ân sủng ôn nhu.

Ân — nàng khẽ ngân nga, say mê nhắm mắt lại, tùy ý tình lang.

Ở trong lòng hấn, nàng nhũn ra thành nước. Đôi môi ôn nhu lướt nhẹ qua má hồng, lướt tới cái cổ trắng ngần và giữa vành tai, vừa như trêu đùa vừa bỏ ra nhiều điểm ôn tồn.

Sau tai nàng, cũng có một vết chu sa nhỏ, rất là mê người, ngày thường để tóc dài che phủ, người bên ngoài khó có thể phát hiện, ngoại trừ thân mật như hấn.

Hấn đây độc hưởng lợi ích, tiểu khả nhân trong lòng thuộc về hấn — không cách nào thỏa mãn suy nghĩ trong lòng.

Ấm áp lười xoát quá điểm đỏ sẫm này, khiến nàng mẫn cảm run rẩy, hấn cúi đầu cười khẽ, càng thêm ôm sát nàng. “Huynh đã bắt đầu luyến tiếc thả muội trở về.”

Ngô — hiện tại mới luyến tiếc? Không có lương tâm, nàng từ rất sớm đã gây dựng tình cảm lưu luyến xa rồi à!

“Thu Nhực Trần, ngươi đáng chết!”

Một luồng sát khí theo phi đao sắc bén bắn vào giữa bọn họ, Thu Nhực Trần cảm thấy hết hồn, phản ứng nhanh chóng đẩy ra nằng.

Ai a! đau chết người! Biểu ca không thể nhẹ chút sao ?

Linh Nhi xoa xoa cái mũi nhỏ ngã đau, về mặt oán giận.

“Linh Nhi, mũi có khỏe không?” nhớ đến cái đao độc nguy hiểm lần hai, hắn chú ý nhìn nàng.

“Không tốt, không tốt, cái mũi của người ta đau quá nga ! Huynh phải xoa xoa cho người ta”

Thu Nhực Trần thật sự là không biết nên khóc hay nên cười. Đã là lúc nào rồi, tiểu nha đầu này lại còn làm nũng.

“Cung Chí Nghiêu, ngươi lần nữa quấy nhiễu cuộc sống yên ổn của ta, ta không nghĩ là so đo, nhưng là vị hôn thê của ta ở trong này, xin đừng dọa nằng, có cái gì ân oán, chúng ta tự mình chấm dứt.” Hắn giương mắt nhìn về phía nam nhân đứng trước thần sắc âm u, ý tứ nói đúng là: Hy vọng đừng có lần nữa làm cho hắn vì cái mũi nhỏ của ai đó bị đau mà phải chịu trách nhiệm cho việc đó.

“Vị hôn thê?!” Cung Chí Nghiêu thần sắc thay đổi, trầm giọng nói: “Ngươi đã muốn quên Tiên nhi?”

“Ta không quên. Nhưng, ta không nghĩ rằng ta vì việc này mà phải chịu ủy khuất cả đời.”

“Vì sao không?” Ngay cả hắn đều đã bồi thường rồi, người này làm cho Tiên nhi yêu đến nỗi vứt bỏ tánh mạng của mình, dựa vào cái gì mà không cho là đúng, vừa xoay đầu đã lại vãn đạm phong khinh ôm nữ tử khác?!

“Ngươi có biết Tiên nhi yêu ngươi bao nhiêu không? Vì ngươi, nàng thà rằng làm cho ta oán hận, cũng muốn kiên quyết lui hôn sự! Nàng là một nữ nhân dịu dàng hiền thực như vậy, chưa bao giờ hiểu được cái gì gọi là phản kháng, nhưng bởi vì ngươi, nàng lần đầu tuyệt thực chống đối, không tiếc cùng mọi người tranh luận, vì chính là cùng một chỗ với ngươi! Nữ nhân tình thâm nghĩa trọng như thế, ngươi có thể nào phụ nàng, có thể nào?!” Hắn càng rống càng cuồng, trào công nhanh chóng tấn công hướng Thu Nhực Trần, chiêu chiêu độc tàn, chiêu lấy mạng.

“Ta..... Dợi chút, hãy nghe ta nói.....” Thu Nhực Trần chật vật tránh, không muốn dấn thương hắn, cho nên đều nhường, không có phản kích.

Hắn rốt cục biết Hứa Tiên Nhi vì sao lại quyết định đi tiếp mà không quay lại như thế, bởi vì nàng thật sự làm hết thảy, căn bản là không để chừa đường quay lại. như vậy một người được giáo dục từ nhỏ, biết lễ thủ lễ của thiên kim khuê tú, lần đầu trái với lễ giáo, bạo dạn thực hiện hạnh phúc của chính mình, mà hắn lại không muốn nàng, nàng căn bản đã không còn mặt mũi nào mà sống.

Là hắn không tốt, không thể cùng nàng nói rõ sớm một chút.

“Cần gì bàn bạc!” Cung Chí Nghiêu cũng chưa cho hắn đường giải thích

“Hắn đáng giận! Hắn đáng chết!” Cung Chí Nghiêu không thể tha thứ nam nhân bạc tình bạc nghĩa này, càng không thể tùy ý để hắn cùng nữ nhân khác song túc song tề!

Hắn phải trả giá vì cái chết của Tiên Nhi, hôm nay, hắn sẽ giết tên tình lang bạc bẽo này, lấy máu tế linh hồn trên trời của Tiên Nhi.

“Dừng tay! Ngươi rất kỳ quái nha! Hứa Tiên nhi chết thì liên quan gì đến biểu ca ta! Chính ngươi không bản lĩnh làm cho vị hôn thê đối với ngươi khăng khăng một lòng, còn đổ lỗi cho người khác. Bộ dạng đẹp trai cũng không phải là chính biểu ca ta tự mình nguyện ý, người muốn thương huynh ấy, thương đến chết đi sống lại, huynh ấy làm như thế nào ngăn cản a! Nói tới nói lui, chỉ là muốn trách ngươi quá thất bại, ngươi còn có mặt mũi mà lớn tiếng như vậy, không thấy xấu hổ, không cảm thấy thẹn a!” Không thể nhịn được việc xem vị hôn phu nhân hậu bị bắt nạt, Linh Nhi thở phì phì rống lên một tràng.

“Linh Nhi, mũi im miệng” Thu Nhực Trần tránh đi một chiêu hiểm ác, một chưởng sắc bén chém lên trên thân trúc, âm thanh thét lên, vài gốc lộc trúc rồi ngã xuống

Vốn dĩ chính là đây! Không sợ người ta nói.

“Ngươi—” bị đâm vào giữa nên đau nhức, Cung Chí Nghiêu dấy lên cuồng nộ, cấu giận hướng nàng đưa đi một chưởng.

Oa—thiệt là một nam nhân đáng xấu hổ, nói bất quá người ta tiếp chiêu này

Linh Nhi sợ tới mức oa oa kêu. Nói về công phu miệng, nàng đương nhiên thành thạo, nhưng muốn so với bản lĩnh—ngượng ngùng, nàng chỉ là hạng ba.

“Dừng tay, có chuyện gì cứ hướng về phía ta.” Thu Nhực Trần xoay người lại đón nhận, đổi đi nguy cơ.

“Ngươi không được động đây, ta sẽ cho nữ nhân này chết. Nữ nhân này chiếm đi hết thảy mọi vốn thứ thuộc về Tiên Nhi, một mạng bồi một mạng mới có thiên lý, để hắn hiểu được Tiên nhi chết rất thê lương.”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó! Linh Nhi là người ngoài cuộc, đừng hại vô tội!” Thu Nhực Trần kinh hoàng phản bác, phát giác người này đã làm cho cừu

hận chiếm đoạt tâm linh, mù quáng mà thâm nghĩ trả thù.

“Vô tội? Chẳng lẽ Tiên nhi sẽ không vô tội sao? Thay thế Tiên nhi nên có hạnh phúc, nàng sẽ không là người ngoài cuộc! Nàng dựa vào cái gì cười đến ngọt ngào hạnh phúc như vậy?” Tiên nhi của hắn vốn cũng nên như thế, vì sao bị nữ nhân này chiếm đi? Hắn hận!

Lấy tốc độ nhanh như chớp, hắn bất ngờ lấy tay hướng nàng tung ra một loại bột trắng, Thu Nhượng Trần thấy thế kinh hãi, không kịp suy nghĩ dùng thân ngăn cản, thay nàng nhận lấy cái tai nạn không biết kia.

Ngô — rất nhanh, hắn liền phát hiện đó là kịch độc can trường rất mạnh.

“Biểu ca!” Linh Nhi thần sắc biến đổi, từ sàn đất giãy dụa bò đến phía hắn, ôm thân người của hắn ngã xuống.

Giữ tay hắn để kiểm tra mạch tượng, nàng không dám tin, trừng mắt hướng “Cung Chí Nghiêu. người cư nhiên làm độc!”

Cung Chí Nghiêu hừ lạnh. “Hắn đáng bị trừng tội.”

“Người—”

“Linh — Linh Nhi —”

“Ta ở trong này, biểu ca, huynh thế nào?” Nàng vội vàng lao đến nắm lấy tay Thu Nhượng Trần

Hắn đau đớn thở hổn hển, máu tươi tự trong miệng nôn ra. “Muội không — không có việc gì — đi?”

“Đừng nói gì, cầu xin huynh trước tiên đừng nói!” nàng liều mình lau cái miệng đang tuôn ra máu loãng của hắn, nhưng là vô dụng, máu tươi không ngừng chảy ra, như là không có ngừng, thậm chí một mảng quần áo của nàng ..... “Giao giải được ra, có nghe hay không!?” nàng chưa bao giờ có vẻ mặt như vậy, đó là hết thấy trò chơi may rủi, không tiếc lấy mệnh kích động điên cuồng liều.

Nàng cũng không có chế độc, nhưng không có nghĩa là sẽ không, biểu ca nếu thực sự có gì xảy ra, nàng tuyệt đối sẽ bỏ qua cho Cung Chí Nghiêu!

“Không biết!” Cung Chí Nghiêu khinh thường cười giễu, mục đích dĩ nhiên đạt được, hắn cũng không tính toán cùng nữ nhân ngu xuẩn này, vờn người nhảy, biến mất ở mảng rừng xanh phía ngoài.

“Uy! Người cho ta quay về—” Linh Nhi muốn đuổi theo, lại không bỏ xuống được Thu Nhượng Trần bản thân đang bị trọng thương ..... “Biểu ca, người kìm chế chút, muội sẽ nghĩ biện pháp cứu huynh! nhìn xuống trái phải xung quanh, Linh Nhi thật lòng nâng đỡ hắn, cắn chặt khớp hàm, cố hết sức đi từng bước một đến căn nhà gỗ kia.

Toàn tâm đau đớn, hầu như chiếm hết toàn bộ cảm giác của Thu Nhượng Trần, vô lực mở nhẹ mắt, đem khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh cố chấp của thu vào tầm mắt, hắn thất vọng im lặng thờ dài.

Nha đầu ngọc này ... “Biểu ca, biểu ca! Người tỉnh tỉnh! Nghe thấy ta nói chuyện không?”

“Linh. .... Linh Nhi. ....” âm thanh không thể nghe thấy ni non phát ra từ miệng, ngón tay hơi hơi co rúm, Linh Nhi liền vội vàng nắm lấy hắn.

“Ta ở trong này! Biểu ca, huynh hiện cảm thấy thế nào?”

“Còn có thể như thế nào? Đương nhiên là đau vô cùng.”

Hắn chưa xót cười. “Muội không có việc gì. .... Thi tốt rồi. .... Nếu không. .... Huynh thật không biết. .... Như thế nào giải thích với cô cô. ....

“Ai nói muội không sao? Lòng muội đau đến sắp chết rồi!” Thật khó khăn máu mới ngừng chảy, nhưng hắn yếu đến chỉ còn một chút sức lực, phảng phất bất cứ lúc nào biến thành một u hồn tan biến đi, nàng hoảng sợ ôm chặt hắn, rất sợ hắn ngay sau đó sẽ biến mất trong cuộc đời của nàng.

“Này. .... Ta chỉ sợ. .... không đủ sức. ....”

“Muội mặc kệ, tất cả việc này đều là huynh làm hại, huynh phải phụ trách, bằng không muội sẽ đau quá, đau quá! Đau đến chết với huynh. ....

“Đừng. .... Tùy hứng. .... Huynh. .... Huynh. .... Nếu không có cách nào. .... ở bên cạnh bảo vệ muội. .... bản thân muội. .... phải trưởng thành. .... hiểu biết một chút ..., hào hảo. .... Chiều cố chính mình, đừng. .... Đừng luôn. .... Làm cho người ta lo lắng. .... Này. .... Như vậy huynh. ....

“Không nghe, không nghe! Muội vì sao phải trưởng thành hiểu chuyện? Vì vì sao phải chiều cố chính mình? Dù sao huynh phải bao dung, phải chiều cố muội thôi! Là huynh tự tay lấy ngọc uyên ương gắn liền với hôn nhân chúng ta, muội sẽ không cho phép huynh đổi ý, có nghe hay không!”

“Muội. .... cần gì mà phải...? Nếu huynh chết. ....”

Linh Nhi nhất quyết, không chút do dự cúi đầu hôn lên môi của hắn, không cho hắn nói ra càng nhiều từ nàng không còn sức chống đỡ.

Sẽ không , hấn sẽ không chết, nàng tuyệt sẽ không làm hấn chết ! Nàng muốn hấn còn sống bình an , làm bạn cả đời của nàng .

Linh Nhi ngai... cô gái yêu mến của hấn ..... Thu Nhược Trần nhắm mắt lại, tiếp tục con đau đớn trên miền này .

Cho đến giờ phút này, hấn mới phát giác, hấn là yêu nàng đến đau lòng như thế nào , không phải chiến thắng vì ước định hôn sự , cũng không ngại vì thanh mai trúc mã hợp ý, mà là chỉ cần một phần nam nhân đối nữ nhân thâm tình tình cảm chân thành. .... Nhưng mà, những lời này, hấn rút cuộc nói không nên lời, càng nhiều tiếc nuối, sẽ chỉ làm nàng càng khó qua, tiểu Linh Nhi của hấn, chỉ thích hợp cười vui không lo lắng, nàng không phải khiến nàng rơi lệ..... Nếu có thể, hấn tình nguyện cùng nàng chỉ dưới mối quan hệ bà con, buộc phải bắt buộc dĩ chấp nhận hôn sự, không có tình cảm ràng buộc sâu đậm, nàng hấn có thể buông được đi ?

“Hãy nghe ta nói, Linh Nhi —” Hấn bắt buộc chính mình dời tâm tư phiền toái kia . “Chúng ta — giải trừ hôn ước đi! Nhất định có nam nhân rất tốt ..... Xứng đáng với muội ..... thành tâm đối đãi, mà huynh..... Cũng là biểu ca của muội ..... cũng chỉ có thể là biểu ca .....” Ở trong thời gian có hạn, hấn còn phải để nàng tự do ..... Hấn biết rõ, hấn trúng sở độc, kì quái vô cùng, tất nhiên khó giải, cho dù giết Cung Chí Nghiêu, cũng thay đổi không được cái gì .

Hấn phải xác định nàng thật tốt, mới có thể yên tâm rời đi, hấn tuyệt không thể làm hại nàng.

“Không thể..... huynh lại muốn vứt bỏ muội ..... Ô..... Muội chỉ biết, Huynh thích muội nhất định không nhiều bằng muội thích huynh, mới có thể nắm lấy cơ hội, liệu liệu mình muốn đem muội bỏ qua ..... Ô..... Muội biết muội không ngoan, muội rất phiền toái, muội làm cho người ta đau đầu, muội động một tí liền gây chuyện. Muội không phải là cô gái tốt, nhưng muội sẽ sửa thôi! Chỉ cần huynh khẳng định là cho ta ở bên cạnh huynh, muội về sau sẽ không lại nghịch ngợm gây sự. Huynh muốn muội làm cái gì, thì muội làm cái đó, muội sẽ thật ngoan ngoãn nghe lời huynh nói, được không.....?” Cũng không biết chuyện của nàng đau khổ làm sao, lần đầu thất thanh khóc lóc nức nở, nước mắt như trân châu không ngừng rơi xuống, mãi đến nước chảy đến thành sông, cuối cùng chinh đốn không được .....

“Linh Nhi.....” nghe vậy, sao không khiến người ta ruột gan đứt từng khúc ?

Cổ họng hấn nghẹn đắng, khó có thể thốt nên lời.

“Nghe..... Nghe lời, Linh Nhi! Đừng làm cho huynh..... đi mà không an tâm.....”

“Ai muốn đi ? Muội không cho huynh đi!” nàng liệu mình ôm chặt hấn, khóc không tha . “Muội ai cũng không cần, chính là chỉ cần huynh thôi! Bởi vì, không còn có huynh, sẽ có ai so với huynh đối với muội thật tốt, nếu ngay cả huynh đều không cần muội, kia — còn có ai sẽ giống huynh đau đớn muội, sủng muội, bao dung muội như vậy —”

Hấn khép hạ mắt, xót xa khổ thân. nếu.....hấn không thương nàng? “Thương muội, sủng muội, bao dung muội, chỉ vì muội là vị hôn thê đã định từ nhỏ của ta, kia..... Chính là ý thức trách nhiệm, huynh bảo vệ cho hôn ước, mà không phải muội..... Như vậy, muội còn muốn ta sao?”

“Ta đây cũng không quản, dù sao muội muốn gả cho huynh, muội sẽ dụ dỗ khi nào huynh nguyện ý thổ lộ tình cảm mới thôi. Đó là chính huynh đồng ý với ta, chúng ta còn muốn cùng nhau làm. Muội còn nghĩ sinh cho huynh 1 tiểu oa nhi thông minh, nhưng là chúng ta nghiên cứu trước, hấn rút cuộc muốn họ Thu hay vẫn là họ Cốc, còn..... Còn có, muội còn thiếu huynh 1 nỗi nhân sâm gà, ngày đó huynh chưa ăn chưa được, muội hứa, lần tới nhất định phải thành công ..... Biểu ca, biểu ca! Huynh rút cuộc có nghe hay không.....?”

Nghe..... được..... Hấn thật sự có nghe được, lại phát không ra tiếng .

Thật là một viễn cảnh tốt đẹp ..... Hấn còn muốn nói cho nàng, đó cũng là nguyện vọng chân thành của hấn ! Chưa từng có một cô gái xâm nhập nội tâm yên tĩnh của hấn, làm hấn nhớ nhung quan tâm như vậy, nhưng là, có thể sao? Có thể sao? Hấn còn có cơ hội sao?

Cảm thấy nhất thời yếu ớt, hấn cấp bách muốn nắm lấy cái gì, nhưng lại đặt ở trong 1 làn sương khói bên trong, khuôn mặt có giọt nước ảm, một viên lại một viên, thanh thanh ai thiết kêu gào, xa xôi giống như là đến từ thế giới kia, hấn muốn đáp lại, lại không có biện pháp.

Linh Nhi, Linh Nhi..... Là muội sao? Là nước mắt của muội, của muội kêu gọi sao? Đừng khóc a..... Huynh rút cuộc không thể cho muội rơi lệ, muội phải kiên cường chút a, đừng làm cho huynh quan tâm..... “Biểu ca, huynh tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh a! Linh Nhi sẽ cùng với huynh nói chuyện, huynh làm sao có thể không để ý tới muội! Biểu ca.....” đôi mắt của hấn, lại không lại nhìn nàng liếc mắt một cái, ngay cả nước mắt của nàng, đều đập bất tỉnh hấn.

“ô..... Biểu ca..... Đừng bỏ muội nha..... Muội vừa rồi là bậy bạ . Muội không có chán ghét ngươi, muội rất yêu, rất yêu huynh, huynh có biết hay không...?” Đây mới là nguyên nhân nàng kiên quyết gả cho hấn nga, hấn đối xử nàng tốt, chính là tiếp theo, trọng yếu nhất là, nàng đối tình cảm của hấn, sớm rất sâu, rất đậm !

Không được, nàng không thể để cho hấn chết, nàng nhất định phải nghĩ lại cách !

Hít sâu vài hơi thở, cực lực muốn chính mình tỉnh táo lại, tay run chia ra kiểm tra mạch tượng của hấn .

Mạch đập mỏng manh cơ hồ không cảm giác, lộn xộn mạch tượng kia, làm nàng bất lực .

Không! Nếu Thu biểu ca đối nàng mà nói quan trọng như vậy, mất đi hấn, nàng cũng sống không nổi nữa. Cho nên, nàng tuyệt không có thể chịu thua như vậy, không tiếc hết thấy giá phải trả, nàng đều nhất định phải bảo đảm sinh mệnh của hấn !

Đột nhiên, nàng sững sốt.

Giá phải trả ?!

Một tay xoa vạt áo. Sinh mệnh cùng biểu ca, người nào trọng yếu?

Đáp án, gần như là ngay cả lo lắng đều không có hiện lên trong óc.

Đây là biện pháp duy nhất có thể cứu biểu ca , trừ biện pháp đó ra, nàng đã không có con đường thứ hai để đi !

Từ trong thắt lưng lấy ra một cái túi thêu khéo léo , trong đó, rõ ràng là một

hạt đan dược to bằng nửa ngón cái .

Nàng khẽ cắn môi dưới, chợt hạ quyết định quyết tâm, lột cái vỏ cứng , lấy ra quả bạch sáng ở giữa để vào trong miệng , sau khi nhai, xoay người lại hôn lên môi đóng chặt của hắn , cùng nhập trong miệng hắn

Thứ này, có cái tên rất kì quái , kêu yến song phi , là trăm năm khó gặp kì trân dị quả, thể gian kì độc, khó giải thích được .

Một duyên cớ nào đó , nàng cứu lên một ông lão , vì thế đối phương thuận tiện xem như là món quà , đáp tạ ơn cứu mạng của nàng . Vốn nàng là kiên quyết không chịu , nhưng tiên phong đạo cốt ông lão này nói, này coi như là hai người bọn họ hữu duyên, ngày khác, nàng tắt lại đèn , nay quả nhiên ứng nghiệm. Nàng tưởng, lão già kia là vị thánh đòi ngoại kì nhân địa phương lánh đời nào đó .

Nàng từng nghi hoặc vật ấy vì sao danh gọi yến song phi , cũng là giải độc thánh phẩm, lại vì sao không lấy một chút tên được bình thường ?

Đường Dật U biết được , có vẻ cực kì kinh ngạc, hơn nữa nói cho nàng: “Vật ấy, chỉ có số ít sách cổ có ghi , nói nó là thánh phẩm giải độc, kỳ thật xác thật bất chính, bởi vì, nó căn bản không thể giải độc, duy nhất tác dụng, chính là đem độc tính chuyển đến một người khác nguyện ý thay thế chịu đựng trên thân thể thôi .”

“Gi? Đây là thứ ma quỷ hại người gì ? Lại cứu không được người, có quỷ dùng? Nói cái gì nàng dùng , phá hư lão bá! Xem nàng tuổi còn nhỏ liền lừa nàng!”

Đường Dật U vẻ mặt phức tạp. “Nếu có người nguyện ý thay người trúng độc chết , vậy hữu dụng.”

“Kia không phải là là hại người?” nàng nhú nhú mày, đem cái thứ này quăng trong tay phụ thân . “thứ quỷ này ta không cần.”

“ngươi vẫn là không nghe hiểu ý tứ của ta , ngươi nghĩ , người dạng gì , sẽ bằng lòng gặp tai họa ?”

Nàng nghiêng đầu nhìn nhìn phụ thân, không chút do dự nói: “Vợ chồng lâu! cha cùng nương yêu nhau sâu đậm, chắc chắn , bọn họ đều nguyện vì đối phương thừa nhận tai kiếp.”

“Cho nên, nó mới kêu yến song phi. Khi những người yêu nhau sâu sắc , không thể chấp nhận một nửa khác ở trước mặt mình gần chết , thì mới có khả năng lựa chọn này . Đối lại là một thân nhân với thân phận khác , đều tuyệt không khả năng, bởi vì, nó thực sự là phương thức gán tội cho nam nữ ái ân.”

“A?...” nàng sững sốt thập phần . “Không phải chỉ mất mạng, ngay cả trinh tiết cũng phải dâng?”

Bất quá nói lại lần nữa , ngay cả mạng đều cam tâm trả giá , trong sạch là cái gì nha?

“Đây là tâm ý người ta , ngươi vẫn là nhận đi, ta hy vọng ngươi không cần phải, tương lai, liền chuyển tặng cho người hữu duyên đi!” Sau đó, Đường Dật U vẫn là đem vật này trả lại cho nàng.

Nhìn chăm chú Thu Nhược Trần mê man , nàng ôn nhu cười.

Đúng là người tính không bằng trời tính a ! Lúc trước, vô ưu vô lự, không biết được nhân gian cũng sâu , sao lường trước được , nàng cũng sẽ có hôm nay, vì một người nam nhân, lo lắng?

Nàng nguyện ý ! Vì hắn, trả giá sinh mệnh, nàng cũng sẽ không hối hận.

Kéo nhẹ lướt qua gương mặt tái nhợt của hắn , duyên tiếc lưu luyến, quyến luyến rồi bỏ , nàng sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ lúc này , lúc này nàng kiếp này duy nhất khắc cốt ghi tâm gương mặt yêu này , thiên thượng nhân gian, bận lòng không quên!

Hạ xuống cánh tay nhỏ bé , từ từ nói lỏng thanh sam, giữa vô tri vô giác , hắn không hiểu lộ vẻ run lên , là rét lạnh, hay là duyên cớ khác , nàng không suy nghĩ nhiều, khẽ khàng trút bỏ xiêm y, lộ ra dáng hình kiều diễm ngọc ngà trắng như tuyết, cùng người nam nhân không áo quần trần mien không dứt trên mặt đất lạnh.

Nàng nghiêng nửa thân mình , dán lên thân hình hơi lạnh của hắn , yếu ớt thấp giọng . “Muội không cần huynh phải chết. .... Huynh nghe được không ? Muội muốn huynh sống thật tốt, cho dù huynh đối muội chỉ có trách nhiệm hôn ước, cho dù huynh không yêu muội lắm, muội chỉ còn có thể cho huynh, muội hy vọng ngươi có thể sống lâu hơn so với muội, cho dù — tương lai huynh sẽ cùng với nữ khác cùng với nhau, cũng không là vấn đề. ....”

Hôn lên môi của hắn , nhẹ nhàng nhọt nhọt cọ sát , khuynh dục khuynh ra cuối cùng quyến yêu — ân — Thu Nhực Trần than nhẹ một tiếng, không hiểu mà đến tê dại, làm hắn cảm giác cả người khô nóng khó nhin. “Linh..... Linh Nhi, là muội sao?”

Huỳnh nói, lần này có tính là đêm động phòng của chúng ta không ?” nàng thấp giọng yêu kiều, nghênh thân nhận lấy hắn, hai tay không hời hợt ôm lấy hắn. “Cho nên, huỳnh phải nhớ kỹ, mặc kệ tương lai huỳnh sẽ có bao nhiêu nữ nhân, muội coi như là thê của huỳnh!”

Bạn đang đọc truyện *Uyên Ương Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Nhìn gương mặt bình yên khi ngủ của hắn , nàng mong sao thời gian có thể ngừng trôi, để nàng có thể mãi mãi nhìn hắn như vậy. Khi ấy, chắc chắn nàng sẽ là người con gái hạnh phúc nhất trên đời.

Nhưng chuyện ấy không thể xảy ra, nàng dùng mạng của mình, đổi lấy mạng của hắn. Sau khi nhắm mắt, nàng sẽ không bao giờ được nhìn thấy hắn nữa.

Yến song phi khiến họ nên đôi, nàng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Đầu ngón tay ấn lên cổ tay hắn, mạch tượng hết sức cân bằng, xác định đã không còn dấu hiệu trúng độc, nàng yên tâm cười, giọt lệ cứ thế tuôn rơi.

Nàng biết thời gian của mình không còn lắm, nàng thật sự không muốn rời xa hắn. ”Hãy bảo trọng, cho dù không vì chính mình, ít nhất, hãy vì ta mà cố gắng sống cho tốt. Ta không muốn chàng làm ta phải buồn, ta muốn nhìn chàng vui vẻ thành thân, sinh con, cho dù tất cả đều vì người kia, ta...” Nàng nghẹn ngào không nói thành lời, nàng ôm mặt chạy ra khỏi căn nhà gỗ, chỉ sợ nếu dừng lại thêm chút nữa, nàng sẽ quyến luyến không rời xa được hắn. Nàng không muốn khiến cho hắn thấy bộ dáng của nàng khi độc tính trong cơ thể nàng phát tán, hắn nhất định sẽ rất đau khổ, day dứt và không thể tha thứ cho chính mình. Nếu kết cục không thể tránh được, nàng chỉ mong hắn có thể sống dễ dàng hơn một chút .

Từng bước một, nàng bước đi mơ hồ bước đi một cách bản năng tới phía rừng trúc rộng lớn, trước mắt là đường núi hoang vắng lạnh lẽo, sức khỏe mau chóng cạn kiệt, nàng cắn chặt răng cố hết sức lê bước. Cuối cùng không thể tiếp tục được, nàng té ngã lên một tảng đá lớn .

Đau. Nhưng với nàng bây giờ, nỗi đau nơi tận sâu trái tim còn lớn hơn nhiều, nàng sớm không chú ý trên người có một vài vết thương .

Thất thần nhìn máu tươi đỏ thẫm từ giữa trán không ngừng tuôn, nàng dường như không có cảm giác, nghiêng ngả lao đảo cố gắng đứng lên, nhìn vách đá phía trước.

Đây là ý trời sao? Nàng chỉ muốn tránh xa hắn, không ngờ ông trời đã sắp xếp cho nàng một con đường tránh xa mãi mãi.

Như vậy cũng tốt, đúng không? Để hắn ngay cả tìm hài cốt cũng không thể tìm thấy, như vậy sẽ xong hết mọi chuyện, không cần đối diện với nàng, hắn sẽ không cần phải đau khổ.

Áy náy, có thể là có! Nhưng chính hắn đã nói, hắn không yêu nàng, hắn với nàng chỉ là trách nhiệm. Hắn sẽ không phải đau khổ, sau này dù đau lòng, hắn vẫn có thể tìm được một người con gái hắn yêu, cùng hắn sống tiếp quãng đời còn lại.

Đừng , ta yêu nhất cuộc đời này.

Từng bước hướng đến vách đá, gió mạnh thổi bay tay áo bông bành, khuôn mặt xinh đẹp hé ra đón sương gió...

...

Thu Nhực Trần từ giữa hỗn độn yếu ớt tỉnh dậy, toàn thân đau đớn, cổ họng khô rát cố phát ra thành tiếng: Linh..... Linh Nhi.....

Không thấy tiếng đáp lại, hắn cố gắng mở mi mắt nặng nề, phát hiện mình đang ở bên trong ngôi nhà gỗ, cũng không thấy hình bóng của Linh Nhi. Hắn sốt ruột đứng lên nhưng do yếu ớt mà lại ngã trở lại.

“Linh Nhi, Linh Nhi!” hắn gọi liên mấy tiếng nhưng đáp lại chỉ là sự yên ắng. Thu Nhực Trần bắt đầu hoảng hốt! Hắn bị thương nặng như vậy, Linh Nhi tuyệt đối không thể bỏ hắn vào lúc này, trừ phi có chuyện gì !

Đầu óc nhớ mang máng..... tất cả như một giấc mơ thoáng qua. Linh Nhi!

Hắn hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn lại bản thân quần áo lòi thối, lại để ý đến vết máu hồng trên giường..... Hắn không thốt lên được thành tiếng.

Với tình trạng sức khỏe của hắn khi đó, cơ thể không thể có sự kích động khác thường như thế? Càng lạ hơn, hoan ái một hồi qua đi, hắn cảm giác thân thể của chính mình rõ ràng chuyển biến tốt..... Rất kỳ lạ! Trong chuyện này, nhất định có gì đó hắn không hiểu rõ nội tình.

Hắn cố gắng vùng dậy, cố hết sức đi ra khỏi căn nhà gỗ. Cho dù lục tung cả núi này, hắn cũng phải tìm được ra nàng.

Linh Nhi..... Nàng ở nơi đâu? trả lời ta! mỗi khi người suy yếu sắp ngã xuống, hắn liền nắm lấy thân trúc để đứng cho vững, trước mắt một khoảng không bao la mờ nhạt, ngực đau rất cơ hồ thở không nổi, nhưng điều đó hoàn toàn không thể dao động quyết tâm của hắn.

Linh..... Nhi..... nàng tuyệt đối không được có chuyện gì đâu đấy!

Một linh cảm lạ lùng khiến hắn không đi về hướng chân núi mà lại cắn chặt răng, lau đi mồ hôi lạnh giữa trán, từng bước một hướng về phía núi non hiểm trở.

Đột nhiên, trên mặt đất xuất hiện những đốm đỏ kỳ lạ thu hút ánh nhìn của hắn, hắn khom người tìm kiếm..... Máu!

Hắn kinh hãi một hồi, không ngừng an ủi chính mình, có lẽ là máu của con vật nào đó bị thương lưu lại, sẽ không phải là Linh Nhi của hắn, tuyệt đối không!

Trong lòng mặc dù nghĩ như thế nhưng chân hắn vẫn không ngừng bước đi theo vết máu. Hắn nhất định phải xác định kia không phải Linh Nhi, mới có thể yên tâm mà nói với bản thân mình rằng, Linh Nhi của hắn vẫn bình an.

Đi tới chỗ vách núi, một vũng máu trên tảng đá lớn khiến hắn không tự chủ bước tới, trong lòng hắn hỗn loạn, cảm giác có gì chẳng lành khiến hắn hoảng sợ vô cùng, nhìn lại – một vũng máu lạnh lẽo, tìm hắn gần như ngừng đập!

Đoạn..... Đoạn vách đá..... Đó là..... Đó là..... Hắn run run hai tay, nhặt lên đôi giày thêu treo ở vách đá. Đó là Linh Nhi, đó là Linh Nhi! hai ngày trước, hắn vừa mới cùng nàng mua trên đường, không sai được!

Chẳng lẽ?!

Không — Linh Nhi — tìm hắn vỡ vụn, điên cuồng thét lên.

Vách đá sừng sững, ngút ngàn, giữa không gian lưu lại âm thanh ngân nga.

Người từ trên này ngã xuống, làm sao có khả năng sống sót? Hắn không thể dối gạt mình. Tìm hắn như rơi xuống vực sâu lạnh lẽo, rất lạnh, rất lạnh — hoá ra, bọn họ kiếp này thật sự vô duyên sao? Mong Uyên ương đã vỡ..... Hắn rơi vào tuyệt vọng, cuộc đời không có nàng, có gì vui?

Linh Nhi ơi Linh Nhi! Nếu nàng không còn trên đời, ta cũng chẳng thiết sống, dù ở trên cùng trời xanh hay dưới suối vàng, ta nhất định cùng đi với nàng!

Hai giọt lệ nhẹ bay trong gió, hắn khép hờ đôi mắt, chân nhẹ nhàng đang định bước về phía trước — không đúng, nhờ Linh Nhi chưa chết thì sao? Hắn cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, sao nàng có thể dễ dàng dứt tình với hắn như vậy?

Sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể, không tận mắt thấy thi thể nàng, hắn tuyệt đối không đánh mất hy vọng!

Lại tỉnh lại lần nữa, Thu Nhược Trần phát hiện hắn đã yên ổn nằm trong phòng của mình, bên giường, là mẫu thân trong lòng đang như lửa đốt, cùng với phụ thân đang lạnh lùng nhíu mày.

Ta..... vừa lên tiếng, mới phát hiện thanh âm khô khốc khó mà nhận ra được.

Nhược nhi! Cuối cùng con đã tỉnh, mau nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại ra nông nỗi này? Linh Nhi đâu? sao nó không về cùng con?

Những câu hỏi liên tiếp, từng chữ như đâm vào tim.

Linh Nhi..... đúng vậy, Linh Nhi đâu? Hắn cũng muốn biết, Linh Nhi của hắn đâu?

Nhiều hi vọng này chẳng qua là giấc mộng, sau khi tỉnh lại, nụ cười khổ ái của nàng như vẫn đang quanh quẩn đâu đây.

Cha đừng đi, con cầu xin cha một việc! Trần đầy đau xót, hắn ngược nhìn phụ thân.

Là về Linh Nhi? Cốc Ánh Trần trong lòng biết rõ về mặt ấy của con trai chỉ có thể xuất hiện khi có chuyện liên quan đến sự an nguy của người con gái nó yêu. Nỗi đau này, chính ông đã từng trải qua, con trai ông đã quá si mê Linh Nhi rồi.

Đúng vậy, Linh Nhi có thể đã rơi xuống vách núi. Thu Nhược Trần hít sâu một hơi, không cho nước mắt chực rơi. Nếu cha mẹ quen thuộc ai đó ở phía dưới chân núi kia, con có thể xin cha...

Không cần nhiều lời, hắn đã đủ hiểu được ý tứ của con.

Mấy năm nay, hắn cũng từng cùng Thủy Tâm du ngoạn đến những nơi cũ, ở những chỗ núi cao trùng điệp, nếu thực ngã xuống vách, tuyệt không còn khả năng sống sót. Nếu Nhược nhi si tình kia nhất quyết muốn nhìn thấy xác Linh Nhi mà không có khả năng võ thuật nhất định cùng với khinh không xuất qui nhập thần, hoàn toàn không thể làm được.

- Con cố gắng dưỡng thương, nếu đúng theo như lời con nói ..... Cha sẽ đưa Linh Nhi đưa về trước mặt con, ít ra, Cốc Ánh Trần tự tin mình làm được điều đó.

Đem Linh Nhi đưa về..... Như vậy, là người, vẫn là..... Thu Nhượng Trần thở dài thật sâu, không có sức để nghĩ thêm điều gì.

Bây giờ ! Linh Nhi vẫn sống chết chẳng hay, tung tích chưa rõ.

Không, không thể nào! Ta không tin, ta muốn tự mình đi tìm! Thể lực đã khôi phục một chút, hấn bắt đầu có thể đứng dậy xuống giường, hấn vẫn kiên quyết muốn làm như vậy.

Hấn sợ yên tĩnh, thật sự sợ! Bởi vì một khi yên tĩnh, trong óc sẽ hiện lên nhiều những suy đoán đáng sợ, đẩy hấn vào nỗi hoảng loạn.

Chỉ cần vừa nghĩ đến Linh Nhi có thể đang ở đâu đó gọi hấn, hấn sao có thể ngồi yên được?

Nhượng nhi, con cứ bình tĩnh, cha con đã hứa với con thì ông ấy nhất định sẽ làm được, chẳng lẽ con không tin phụ thân của mình sao?Thu Thủy Tâm an ủi hấn.

Không phải như thế, mẹ, ta rất thương nhớ Linh Nhi, Linh Nhi nhất định đang trông ngóng con. Con phải tự mình đi tìm nàng, con xin mẹ đừng ngăn con.

Sao con phải khổ thế? sức khoẻ của con vẫn chưa hồi phục, trong lòng lại lúc nào cũng nhớ đến vị hôn thê lạnh ít dữ nhiều kia.

Đưa con ngốc của ta, biết rõ Linh Nhi thật sự đã ngã xuống vực sâu nhiều ngày như vậy, sớm không còn cơ hội sống, lại chẳng làm được việc gì nên hôn. Sao nó phải khổ sở như thế chứ?

Bây giờ tìm lại được Linh Nhi, mới thực sự là khổ! Bởi vậy hiện tại hấn không khổ chút nào vì hấn còn sót lại chút hy vọng, nó giúp hấn tồn tại, chỉ cần một ngày không thấy thi thể của nàng, hấn tuyệt đối không hết hy vọng!

Có người si tình mong đợi, Linh Nhi cũng coi như không uống cuộc đời này. Tiếng thở dài nhẹ nhàng từ ngoài cửa truyền vào, yên tĩnh một hồi lâu Đường Dật Ưu chậm rãi đi đến.

Dượng...

Ta đã nghe nói mọi chuyện rồi.

Dượng! Con được người nhờ cậy nhưng lại không chăm sóc Linh Nhi chu đáo! hai đầu gối run rẩy, hấn quỳ xuống trước mặt Đường Dật Ưu.

Con làm cái gì vậy, đứng lên! Dưới gối nam nhi có vàng, đừng hạ thấp tôn nghiêm của mình.Đường Dật Ưu hai tay đỡ hấn dậy.

Tôn nghiêm có nghĩa lý gì? Còn chẳng bằng người con gái hoàn hảo của dượng, tôn nghiêm không đưa một vị hôn thê tuyệt vời của ta trở về được. Nếu tôn nghiêm đổi lại được Linh Nhi, hấn sẵn sàng chấp nhận! Trả bằng bất cứ giá gì đều được cả.

Cho nên người không ngại khó khăn, kiên quyết tìm Linh Nhi về bằng được, cho dù hậu quả là gì đi chăng nữa?

Dượng nói thế có gì? Thu Nhượng Trần nhảy cảm ngăn ra, hấn thấy trong lời nói có chứa ẩn ý.

Đường Dật Ưu nắm chặt cổ tay hấn, đôi mắt trầm tư. Nếu ta đoán không lầm, con đã từng uống yến song phi?

Yến song phi ? Hấn có nghe qua vật ấy, nhưng chỉ là truyền thuyết thôi, hấn không nghĩ rằng vật ấy có thật trên đời.

Như vậy..... Hấn trừng lớn mắt, nếu lời dượng nói không sai, thì lúc đó, người có thể dùng yến song phi cũng chỉ có Linh Nhi !

Cả cơ thể hấn phát run, cõi lòng tan nát!

Đem hết thảy mọi việc tập kết lại, chân tướng trước đây hiện rõ ràng trước mặt.

Thảo nào hấn lại ở trong tình huống ấy, cùng Linh Nhi có vợ chồng chi thật, khó trách Linh Nhi sau đó rời xa hấn ..... Nàng đều không phải là bị người ta hạ độc thủ, mà là nàng tự chọn lựa!

Trời ạ, là ta! Là ta hại chết Linh Nhi — thật đáng chết! Mà Linh Nhi, lại thay hấn chấp nhận hết thảy mọi chuyện, muốn hấn tự tay đưa hấn đẩy hướng vực sâu chết, bảo hấn như thế nào tha thứ chính mình?!

Thân trúng kịch độc, lại ngã xuống vách núi sâu vạn dặm ..... Nàng còn có thể có cơ hội sống sót sao?

Linh Nhi, nàng thật ngốc. Ta chấp nhận người chết là ta, nàng có biết không! Để bảo toàn tính mạng cho ta, nàng hi sinh thân mình, nàng bảo ta sống làm sao mà chịu nổi?

Dượng, con có lỗi với người —

Đường Dật Ưu nhẹ nhàng lắc đầu. Không trách ngươi, đây là lựa chọn của Linh Nhi, người làm cha như ta phải tôn trọng quyết định của nó.

Hắn càng nói như vậy, Thu Nhược Trần càng thêm đau buồn!

Nhược nhi —— Cốc Ánh Trần thấp giọng gọi, như là đứng ở cửa trong chốc lát. Cha! hắn vội vàng xông lên phía trước. Thế nào, tìm được Linh Nhi rồi sao?

- Con vẫn chưa từ bỏ ý định, đúng không?

trừ phi cho hắn câu trả lời, nếu không, Cốc Ánh Trần hoài nghi, có thể nó tiếp tục kiên trì, không có điểm dừng.

- Sao cha lại nói vậy? Hay là..... Hắn không dám đặt câu hỏi, đôi mắt sợ hãi, hai cha con nhìn nhau.

Cốc Ánh Trần tay đưa ra một vật, đồng thời, cũng thấy khuôn mặt hắn thâm trầm không có chút máu.

Này..... Đúng là quần áo Linh Nhi mặc ngày đó!

Quần áo bị rách nát, dính loang lổ vết máu, đem nó giấu sâu vào trong lòng, Thu Nhược Trần đau khổ kìm nén, đau đến tan nát tim gan mà điên cuồng hét lên thất thanh. Linh Nhi ——

Một bước vấp ngã, nỗi đau thấu tận tâm can, khí huyết cuộn cuộn bóp nghẹt, máu tươi từ trong miệng bỗng chốc phun ra.

Nhược Nhi! Ba hướng kinh hãi đồng thời kêu lên.

Trước mắt một màu đen, hắn rơi vào tối tăm vô tận.

Sau khi tỉnh lại lần nữa, hắn chẳng nói chẳng rằng, cũng không rơi nước mắt nữa, suốt ngày giống như mất hồn, dường như toàn bộ tri giác cũng đã chết theo Linh Nhi, hồn vía trống rỗng.

Hắn tâm đã tận, Linh Nhi là vì hắn, mới có thể mất đi cuộc sống, mất đi tuổi thanh xuân, hắn muốn cùng chết với nàng, hiện tại nàng nhất định rất cô đơn, hiu quạnh. Nàng yêu hắn như vậy, lần này hắn sẽ tự đi tìm nàng, xuống dưới suối vàng cùng nhau sánh đôi lần nữa.

Cầm giữ mũi dao nhọn, hắn không chút do dự áp hướng trong ngực —— Keng!

Một cái trâm cài tóc bay tới, khiến lưỡi dao trong tay hắn rơi xuống đất, ánh mắt hắn tay phải đau đớn tê dại mà nhìn về phía cửa.

Ngươi thật sự là cháu của ta sao? Ta cảm thấy quá mất mặt! Cốc Ánh Diệp lạnh lùng thốt lên.

Cô cô..... Hắn dường như có vẻ không động khước môi, phát không ra tiếng, tâm hắn ngại ngùng, không mặt mũi nào đối mặt với nàng.

Con gái của ta bị chết rất oan, ngươi không xứng với sự đối đãi của nàng như thế!

Thu Nhược Trần sắc mặt tái nhợt, cắn chặt răng, bất giác nắm chặt tay lại, chặt đến mức đầu ngón tay trở nên trắng toát, chặt đến mười đầu móng tay hắn sâu vào lòng bàn tay, mà hoàn toàn không để ý.

Linh Nhi hy sinh tính mạng để cứu ngươi, kết quả thì sao? Ngươi báo đáp nàng như thế nào? Tùy ý chà đạp lên tính mạng của nàng, ta không hận sao được? Con gái ta hy sinh thật vô nghĩa! Nếu ngươi cho rằng làm như vậy không khiến nó thất vọng thì xin cứ tự nhiên!

Nhặt thượng chủy thủ lên, nàng dùng sức trả lại vào trong tay hắn. Cầm! Phải chết muốn sống, không liên quan đến việc của ta. Thu Nhược Trần kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô cô, ngươi —— oán ta sao?

Dùng sức đâm một dao xuống, ngươi sẽ biết ta hận ngươi nhiều không. Nàng lạnh lùng nói.

Hắn đã hiểu... tất cả mọi người hy vọng cố gắng sống mới không phụ Linh Nhi hi sinh tính mạng vì mình.

Ngược lại là hắn nếu thực sự liều mạng, bọn họ mới thật sẽ oán hận hắn, vì hắn quá bông bột, không chịu nổi cú sốc, lại một mối vì tất cả những đau khổ cùng vì 1 người, theo hắn cùng chịu giày vò.

Nhẹ buông tay, chủy thủ tự trong tay rớt xuống. Thực xin lỗi, cô cô..... Ánh mắt Cốc Ánh Diệp chùng xuống, đây mới là cháu ngoan của ta. Nhớ kỹ, mạng của ngươi, Linh Nhi đã dùng tính mạng đổi lấy, ngươi không có tư cách chấm dứt nó, nếu vì nàng thì hãy cố gắng mà sống, nếu không, ngay cả nàng cũng sẽ hận ngươi.

Bọn họ yêu thương Linh Nhi, nhưng, cùng lúc cũng thương hắn, mất đi Linh Nhi, nên càng hy vọng có thể giữ vững được hắn.

Ta biết.....: ức chế chưa xót, hắn mỉm cười. Cô cô, có thể đồng ý với ta 1 chuyện không?

Ngươi nói đi.

Ngày kết hôn vẫn như cũ , Linh Nhi là thê tử của ta, không gì thay đổi được. Nàng từng nói có chết cũng phải lấy ta. Đây là ý nguyện của nàng, nàng đã mong đợi cả đời, sao hắn có thể nhẫn tâm phụ nàng? Tuy nàng đã là ma nhưng hắn cũng muốn lấy! Cốc Ánh Diệp động lòng, hơi hơi mở miệng, cuối cùng hóa ra vẫn không nói gì, âm thầm gật đầu.

Đây là một hôn lễ dị thường, không có chữ hỷ đồ thắm, không có long phượng song chúc, không có chiêng trống ồn ào náo động, càng không có khách khứa nói cười không dứt, từ trong ra ngoài, chỉ tràn ngập một màu đau thương.

Thu Nhượng Trần cả người mặc đồ tang trắng , ngoài màu trắng, tìm không ra màu sắc thứ hai.

Tay cầm linh vị , gió nhẹ thổi bay tung bay áo trắng, thân sắc hắc thanh tịch, không để ý bốn phương tám hướng, thẳng bước rước linh vị của Linh Nhi.

Nhất bái thiên địa —— Cốc Thanh Vân nghẹn ngào chịu đựng , hô to.

Nhị bái cao đường ——

Phu thê giao bái ——

Nhìn bài vị không nói gì , hắc khom người thi lễ.

Đưa vào động phòng!

Sau giờ khắc này, bọn họ chính thức là vợ chồng danh chính ngôn thuận .

Linh Nhi, thê tử của hắn .

Đêm, lặng đến không tiếng động , chỉ có âm thanh gió thu cuốn khiến lá rụng sà sạt, lạnh lẽo, bi thương.

Thu Nhượng Trần ngồi dựa vào đầu giường, nâng niu bài vị trên tay.

Ái thê Đường Linh Nhi chi linh vị

Đầu ngón tay lướt theo từng chữ khắc trên linh vị, coi như linh hồn nàng cũng được an ủi nơi chín suối. Linh Nhi, Linh Nhi, nàng cảm nhận được không ? Ta thật sự rất nhớ nàng. .... Nói cho ta biết, rốt cuộc ta phải làm như thế nào, mới có thể lại lần nữa ôm nàng ? Ta đồng ý trả giá bằng bất cứ giá nào!

Thật không ngờ, chúng ta lại âm dương cách biệt, nhìn không thấy nàng, không chạm được vào nàng , thật là khó chịu. .... Nàng có cảm giác giống ta không? chợt, hắc cười chính mình vì điều mình vừa hỏi : Ta thật ngốc, nàng đương nhiên cũng vậy, luôn luôn yêu ta, quán quít lấy ta nói chuyện cả buổi sáng, nàng có hay không nhớ cái ôm ấp của ta?

Hắn tiếp tục kéo linh vị vào lòng : Ta đang ôm nàng, nàng có cảm nhận được không ? Đây là đêm động phòng hoa chúc nàng mong đợi từ lâu, nàng nhất định phải ở bên ta.

Đêm dài đằng đẵng , có nàng làm bạn, hắc cũng không còn thấy cô đơn.

Thấp nắn, có cái bóng kì dị nào đó đứng dựa, đang chìm đắm trong đau khổ, chợt Thu Nhượng Trần giật mình, nghe thấy âm thanh từ cửa sổ. Ai! Ai ở bên ngoài?! Hắc nhanh chóng đứng dậy, đẩy cửa sổ đang khép hờ. Bên ngoài, chỉ có một vòng ánh trăng loang lổ, cùng với hai ba bóng cây lay động.

Là hắc nghĩ ngợi nhiều quá chăng?

Cúi đầu, nhẹ vỗ về linh vị ái thê, hắc thấp giọng : Phải chăng nàng không muốn ta ưu sầu lo lắng, cố đến an ủi nỗi buồn của ta ?

Không sao cả, là người cũng tốt, là ma cũng được, mọi người đều đã công nhận kiếp này nàng là thê tử của ta .

Linh Nhi, linh hồn nàng linh thiêng thì hiện về đây với ta

Bạn đang đọc truyện *Uyên Ưông Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Ba năm sau ____

“A ____” một tiếng thét thê lương chói tai trong phòng trúc tĩnh lặng truyền ra, choáng tỉnh giữa cơn ác mộng, Đường Linh Nhi khó nhọc mở mắt.

“Mơ, chỉ là mơ...” nàng thở hổn hển, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, đôi mắt mờ to chứa đầy hoảng sợ.

Nặng nề ngồi dậy, cơ hồ như một bản năng, nàng chạy tới bên chiếc gương đồng cách đó vài bước.

“A...” âm thanh tuyệt vọng từ trong cổ họng phát ra, nàng kêu khàn cả giọng, tiếng kêu chất chứa bi thương. Vội vàng che mặt lùi lại, lão đảo vấp ngã, thân thể lại lãnh thêm vết thương, nhưng nàng không hề có cảm giác đau.

Không, nàng không nên nhìn nữa! Kia không phải khuôn mặt của nàng, nữ nhân xấu xí như ma quỷ kia, không phải nàng, không phải nàng... ngã ngồi bệt xuống đất, nàng cuộn tròn thân hình nhỏ bé, run run khóc nức nở.

Ba năm! Nàng vẫn không thể bình tĩnh đối diện với gương mặt đáng sợ này, chất độc tàn phá cơ thể, điên cuồng xé rách từng mảng da thịt, bóp méo hoàn toàn dung mạo ban đầu.

Làm sao? Nàng làm sao có thể tiếp nhận đây? Một gương mặt ngay cả chính bản thân mình cũng buồn nôn kinh sợ, vậy còn mong chờ ai có thể tiếp nhận?

Sẽ không, sẽ không có người nào chịu tiếp nhận nàng, bao gồm cả... nam nhân nàng yêu nhất kiếp này.

Dòng suy nghĩ lan man chớp cánh, bay tới ba năm trước, cái ngày tuyệt vọng ấy — ngày đó, nàng cũng tuyệt vọng đứng bên vách đá. Ngay khi nhắm mắt lại, vào thời khắc đối mặt với cái chết, bên tai bỗng có tiếng nói: “Linh Nhi ngốc, muội đang làm gì?”

Xoay người lại, trông thấy người anh thương yêu nàng từ nhỏ, rốt cuộc không còn kiềm chế được, lao vào vòng tay hắn, suy sụp khóc. “Đường ca...”

“Muội làm sao vậy? Vì sao muốn tìm tới cái chết?”

Đường Lâm Uyên ngăn vạt lần không ngờ tới tình huống này, mấy ngày nay, thấy cảnh đôi vợ chồng son tình nồng ý mật, ra vào quán quýt, hắn bèn thức thời tránh đi, không muốn làm cái việc rình coi vô đạo đức, không ngờ... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Linh Nhi buồn bã liếc nhìn, nước mắt lại chảy xuống lần nữa, nhìn không được đem hết thảy mọi chuyện phát sinh trong mấy ngày này, tất cả đều nói cho Đường ca.

“Muội... muội nên làm gì bây giờ? Nếu Trần huynh... Muội không muốn huynh ấy chứng kiến cái chết của mình, nhưng... nhưng...” Linh Nhi sớm đã mất phương hướng, chỉ có thể yếu đuối trông cậy vào vị ca ca này.

“Huynh hiểu, huynh hiểu!” Đường Lâm Uyên không ngừng vỗ về thân mình run rẩy của nàng, thương tiếc nói: “Nha đầu ngốc, muội đã quên muội có một người cha là thần y Dương Châu sao? Bá phụ nhất định sẽ có cách, đừng khóc...”

“A... Thật thế sao?” Nàng nghi hoặc mông lung ngẩng đầu.

“Đương nhiên.” Ánh mắt Đường Lâm Uyên kiên định, phút chốc trấn tĩnh sự hoảng loạn của nàng.

Khi ấy, nàng rất có lòng tin phụ thân có thể giải kịch độc trong cơ thể mình, rồi sau đó, nàng sẽ lại trở về trong lòng Nhượng Trần, trọn kiếp không rời xa.

Những ngày nay, Đường Lâm Uyên tự mình dùng nội công giúp nàng chống đỡ, chờ phụ thân đang ngày đêm bồn ba, băng đường xa như bay đến... Ngày nối tiếp đêm, độc tính thấm vào tận xương tủy, đau thấu tim gan, tra tấn nàng tưởng chừng chết đi sống lại, nhưng nàng vẫn không cam lòng! Nàng muốn gặp mặt Nhượng Trần một lần nữa, nếu có thể, nàng còn muốn huynh ấy cả đời kê bên, bởi vì không cam lòng, cho nên mới cố vùng vẫy.

Nhưng, gắng sức chịu đựng lửa nóng thiêu đốt bao ngày, từng cơn đau đón đến tê tim đại phổi, kết quả nàng chỉ thấy được ánh mắt đầy áy náy và đau lòng của phụ thân, cùng với... gương mặt đã hoàn toàn biến dạng này.

Quả nhiên ngay cả phụ thân cũng không thể giải được kỳ độc trong người nàng, y thuật hạng nhất của ông ấy, cộng thêm nội lực thâm hậu, chỉ có thể chống lại chất độc, bảo toàn tính mạng, chứ không thể cứu vãn dung nhan, như thế, nàng tình nguyện chết đi còn hơn!

Bộ dạng người không giống người, quỷ không giống quỷ, thử hỏi nàng làm sao có dũng khí đi gặp Nhượng Trần? Nàng sợ, sợ nhìn thấy vẻ chán ghét kinh tởm trong mắt hắn... Mong đẹp đã vỡ, nàng với hắn, không bao giờ có thể nữa...

Lúc phụ thân nói với nàng, chết phải thấy xác, bằng không Nhượng Trần cả đời sẽ không hết hi vọng, nàng liền đem bộ y phục nhuộm máu kia đưa cho hắn,

“Cứ để cho huynh ấy nghĩ, con thật sự đã chết đi, dù sao...” Nàng cười bi ai. “Con hiện giờ so với người chết rồi cũng không khác biết, nếu huynh ấy kiên trì muốn tìm thấy xác, con sẽ mang xác đến cho huynh ấy!”

Đường Dật Ưu nghe xong tâm thần chấn động, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể theo ý nữ nhi. Với bản lĩnh của Cốc Ánh Trần, nhất định sẽ dồn hết tâm sức xuống vực tìm bộ quần áo dính máu kia.

Có một lần, nàng thực sự đã muốn chấm dứt sự sống, nhưng Đường Lâm Uyên khuyên giải một phen, lòng nàng lại xao động.

“Nếu giả dụ một ngày Nhực Trần phát hiện muội không chết, muội nghĩ, hấn sẽ như thế nào? Không cần ta nói, muội hiểu hơn ai hết, như vậy, muội còn yên tâm ra đi sao?”

Bởi vì một câu này, nàng ôm sầu nhin đau mà sống.

Ngón tay run rẩy, chạm vào gương mặt dữ tợn đáng sợ, không chỉ gương mặt này, còn cả da thịt dưới lớp quần áo, đã hoàn toàn biến dạng, nàng tự ti chán ghét, không đối mặt với người khác, kể cả cha mẹ.

Phu thê Đường Dật thương xót ái nữ, đành phải mặc nàng làm theo ý mình, sống một mình nơi ngoại ô, rời xa chốn đông người.

Nàng thật sự không biết, sống như vậy còn có ý nghĩa gì, nếu không phải vì lo cho an nguy của Nhực Trần, nàng chắc chắn không thiết sống nữa!

Không biết bản thân đã khóc bao lâu, đến khi có một đôi tay ấm áp kéo nàng vào trong lòng... như chim sợ cành cong, nàng vội vàng đẩy hấn ra, quay lưng che mặt đi.

Đường Lâm Uyên thờ dài, cũng không ngăn cản, thấy nàng hoảng hốt tìm kiếm, bèn đưa chiếc khăn loan bên giường cho nàng.

“Vừa lúc không có công chuyện, ta thuận đường đến thăm muội.”

Đường Linh Nhi không nói gì, chân mày ần chứa xót xa. Nay nàng như vậy, còn gì xinh đẹp chứ?

Đường Lâm Uyên thấy thế, đành phải nói: “Vẫn không chịu gặp hấn sao? Biết rõ hấn ngay cả bài vị của muội cũng muốn cưới, đó là vì si tình đến tột cùng, muội lại nhẫn tâm tra tấn hấn như thế?”

Nàng trốn tránh không mở mắt. “Đó chỉ là vì trách nhiệm, huynh ấy sẽ quên thôi.”

Giọng nói vang lên, thanh âm không còn mềm mại như xưa, khô cứng khó nghe, Đường Lâm Uyên nghe thấy, ngực một trận đau đớn.

Có thể trách Linh Nhi hèn nhát sao? Đối lại là hấn, cũng không thể chịu đựng được đi gặp lại người yêu!

“Trách nhiệm? Vì trách nhiệm, hấn thủ tiết với một tấm bài vị suốt ba năm? Vì trách nhiệm, hấn từ chối vô số mỹ nữ, chỉ cô độc sống trong kí ức về muội? Muội biết hay không, trong mấy năm nay, có bao nhiêu bà mối tới cửa xin làm mai cho hấn? Muội biết hay không, giữa những con người này, có bao nhiêu thiên kim danh môn, vương công quý tộc, tài sắc vẹn toàn? Muội biết hay không, hấn trả lời như thế nào? Hấn nói, hấn đã có thể tử, kiếp này không cưới ai nữa! Lời tuyên bố đó, tuyệt không phải đùa giỡn. Vì muội, hấn tình nguyện đắc tội với bao nhân vật quyền khuyê thể đảo trong thiên hạ!”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa...” nàng che hai tai, ngoan cố không muốn nghe.

“Huynh không phải muội, huynh không biết được tâm tình của muội đâu!” Nàng sao lại không nhớ Nhực Trần? Nàng sao lại không muốn được huynh ấy ôm ấp, khốc lóc kể hết mọi bí khuất? Nhưng nàng không thể! Nàng không thể không nghĩ, sau khi nhìn thấy khuôn mặt này, bọn họ sẽ còn lại chút gì? Là hối hận, là xa cách, hay tự trách?

Cho dù huynh ấy có thể chấp nhận, thế thì đã sao? Đó sớm đã không còn là tình yêu đơn thuần, mà là trách nhiệm cùng cảm giác day dứt, thứ quý giá nhất đã đổi thay, còn níu giữ làm chi?

Cứ cho là nàng ích kỷ, nàng yếu đuối đi! Nàng vẫn không thể đối mặt, thà để kí ức vĩnh viễn lưu giữ hình ảnh một cô gái vui tươi xinh đẹp như ánh mặt trời, còn hơn cho huynh ấy thấy bộ dáng quỷ mỵ xấu xí hiện nay.

“Muội sao lại để ý chuyện vụn vặt.” Đường Lâm Uyên nhíu mày, một cảm giác xúc động tràn đến, hấn rất muốn kéo cái khăn che trên mặt nàng xuống.

Chính chiếc khăn mỏng manh này, đã trở thành công cụ giúp nàng trốn tránh sự thật, giấu mình trong tim, vậy khốn bản thân thân giữa tầng tầng lớp lớp, bị tra tấn, không chỉ mỗi nàng, mà còn có những người thân luôn quan tâm xung quanh.

“Trước kia, muội nói hấn đối với muội, chỉ là trách nhiệm, cho nên dù muội chết, sẽ có người thay thế, hấn sớm muộn cũng có thể thoát khỏi bóng ma này. Nhưng kết quả thế nào? Hấn cưới bài vị của muội, hơn nữa còn định thủ tiết đến chết! Muội còn dám nói hấn không yêu muội? ! Tất cả mọi người đều thấy rõ, chỉ có muội tự lừa mình dối người, hấn ngay từ đầu đã yêu muội phát cuồng!”

Một câu nói cuối cùng, như lưỡi dao cứa vào trái tim tổn thương, nàng yếu ớt ngã xuống.”Vây thì đã sao? Vây thì đã sao? Muội không xứng với huynh ấy! Cho dù huynh ấy không cần gì khác, cho dù huynh ấy vẫn yêu muội như trước, nhưng Đường ca, muội có thể cho huynh ấy cái gì? Không thể sinh con cho huynh ấy, không thể khiến huynh ấy vui cười sáng khoái, thậm chí... đến kì độc tính phát tác, huynh ấy sẽ ra sao? Huynh ấy sẽ còn thống khổ hơn muội, sẽ không thể tha thứ cho chính mình... Muội không muốn huynh ấy như vậy!”

Đường Lâm Uyên im lặng, một hồi lâu, đôi mắt thâm trầm một lần nữa khuyên nhủ nàng. “Cho dù hấn đang gặp nguy hiểm, muội cũng không muốn ở bên cạnh?”

Nàng khẽ giật mình. “Có ý gì?”

“Nếu Cung Chí Nghiêu biết hấn không chết, nhất định sẽ lại bắt đầu hành động.”

Linh Nhi nghe vậy cả kinh, thân mình hơi run rẩy.

“Nếu muội muốn mặc kệ sự sống chết của hần, có thể ở nơi đây đợi đến khi chết già, cả đời trốn tránh sự thật không bước ra ngoài, dù sao, ba năm đã qua, muội không có dũng khí rời khỏi nơi này một bước, ai cũng không thể bức được muội.”

“Đường ca _____” nàng hoảng sợ kêu.

“Đừng nhìn ta, đó không phải trọng phụ của ta, ta không có nghĩa vụ bảo vệ tính mạng hần.” Đã nói đến như vậy, nếu còn không thể bức nàng đối mặt với tất cả, hần cũng hết cách.

“Đừng...” nàng lui lại mấy bước, bên ngoài ánh mặt trời chói mắt, nhìn bóng dáng Đường Lâm Uyên từng bước khuất xa, nàng mâu thuẫn suy nghĩ, trong lòng trào dâng muôn vàn lần sóng kích động.

“A_____” Thu Nhượng Trần hét lớn một tiếng, chén trà trên tay rơi xuống, giữa màn đêm yên tĩnh bỗng truyền ra một tiếng vang dữ dội.

Vịn mép bàn, một tay nắm vạt áo, Thu Nhượng Trần đau gấp thân người, giữa trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Có sao không?” Cốc Thanh Vân nhìn thấy nhũn mày lại, đỡ hần đến ngồi trên ghế, chờ đợi cơn đau vô nguyên cớ qua đi.

Thấy hần thở nhẹ ra, lúc này ông mới đưa qua chén nước. “Cũng đã ba năm, bệnh tình vẫn chưa chuyển biến sao?”

Thu Nhượng Trần uống nước trà, khẽ lắc đầu.

“Hỏi đại phu chưa? Có biết nguyên nhân không?”

Thu Nhượng Trần vẫn lắc đầu. “Có lẽ là di chứng của lần trúng độc trước!”

Từ lần đó, mỗi tháng vào ngày này, hần sẽ bị một cơn đau xé ruột vô nguyên cớ hành hạ, loại đau đớn xuyên tâm thấu thịt này, cực không tả được, nhưng lại rất khó tìm ra nguyên nhân.

“Cứ như vậy cũng không phải cách, con có muốn...”

Hần không muốn cơn đau này biến mất, một cảm giác rất khó nói nên lời, hần tình nguyện chịu đựng, đây tựa như mối liên hệ duy nhất giữa hần và Linh Nhi, chưa xót khiến tim hần đau đớn — nhưng, cơn đau gợi nhớ hần, đã từng có một nữ tử, nàng yêu hần đến vậy, vì hần chấp nhận trả giá hết thấy, từ đó nhắc nhở hần, không được quên nàng, cũng chứng minh hình bóng mờ nhạt kia đã từng tồn tại.

Phải không? Thật như vậy sao?

Hần im lặng tự hỏi, nội tâm đau đớn, không thể cho hần đáp án.

“A_____” tiếng kêu thảm thiết vang lên, quanh quẩn trong bóng đêm yên tĩnh, gọi bao cảm xúc tê lương.

Nhìn bộ dáng thống khổ của nàng, Đường Dật Ưu thân là một người cha, tim như dao cắt.

Nhanh chóng điểm mấy đại huyệt, đem nội lực thâm hậu của bản thân không ngừng truyền vào trong cơ thể nàng, mạnh mẽ chống lại kịch độc.

Cố lên, Linh Nhi! Con đã chống đỡ suốt ba năm qua, cha tin tưởng, lần này con cũng có thể !

Đau đớn đến tê liệt phổi dày vò, nàng thật sự muốn lấy cái chết để được giải thoát, nhưng, một khuôn mặt tuấn tú bất phàm vào lúc này lại nổi lên trong óc... Không, nàng không thể chết được, nàng không thể bỏ hần được, dù thế nào, nàng cũng phải gặp hần một lần nữa, xem xem hần có sống tốt không...

“Linh Nhi, con sao rồi?” Đờ lấy nữ nhi ngã vào trong lòng, Đường Dật Ưu ân cần hỏi.

Mí mắt nặng nề giật giật, thấy con gái suy yếu như thế, Đường Dật Ưu đau lòng lau mồ hôi trên mặt cho nàng.

Linh Nhi thờ dốc, kinh hoàng né tránh, cả người lảo đảo giương, mặc kệ cơ thể đang bị thương, hoảng hốt lấy khăn che mặt lại.

Đường Dật Ưu đau lòng.”Con ngay cả cha cũng không thể đối mặt sao?”

Không ai ghét bỏ con hết! Cho dù có, con vẫn như mãi là nữ nhi của cha, mặc kệ biến thành thế nào, đều là bảo bối cha nâng niu nhất, vì sao con vẫn không hiểu được điều này, không thể đối mặt với chính mình?

Linh Nhi mím môi không nói, thân thể run rẩy lui vào trong góc, không cho bất luận một ai đến gần.

Cảnh này Đường Dật Ưu nhìn thấy hết, ngực nhói đau. Ông biết, bất luận là ai, đối với nữ nhi mà nói, đều chỉ có sự sợ hãi và bất an, nếu thật muốn nó bình tĩnh, chỉ có thể tránh xa.

Nhìn sâu nữ nhi một cái, ông im lặng thờ dài, không còn cố gắng gằn gữi.”Con nghỉ ngơi cho tốt đi, ta về trước, mẹ con đang chờ ta.”

“Cha ____” một tiếng kêu nhẹ, giữ lấy bước chân đang sắp sửa rời đi, Đường Dật Ưu ngạc nhiên xoay lại.

“Con muốn đi Phần Dương.” Đấu tranh nhiều ngày nay, tình cảm vẫn chiến thắng sự sợ hãi.

Quá mức kinh ngạc, Đường Dật Ưu nhất thời không nói nên lời, chỉ có thể im lặng nhìn nữ nhi.

Nó... thật sự làm vậy sao? Nguyên ý rời khỏi lớp vỏ bọc, không còn cuộn mình trong góc tối?

Cho tới nay, cũng chỉ Nhượng Trần có thể khiến nó làm vậy...”Đi thôi, đi gặp Nhượng Trần cũng tốt.” Nếu nói ai có thể giúp Linh Nhi hồi sinh, chính là Nhượng Trần, ông luôn luôn chờ nữ nhi chủ động phá bỏ cục diện bế tắc này, chỉ như vậy nó mới có thể có một tia hi vọng.

Ông vẫn tin, Nhượng Trần, là tia sáng sinh mệnh cuối cùng của nữ nhi, hẳn sẽ đem đến cho Linh Nhi một sức sống hoàn toàn mới.

Nhượng nhi, một lần nữa ta giao vết thương lòng của nữ nhi cho con, tuyệt đối đừng để dưng thất vọng...

...

Thành Phần Dương

Vẫn là tiếng người ồn ào khắp các con đường, khiến hơi thở của nàng bỗng chốc trở nên thật khó khăn.

Thật nhiều, thật nhiều người, đã lâu nàng chưa từng ở giữa một đám đông như vậy, lòng nàng đang run rẩy, tay chân mềm oặt cơ hồ không thể làm ra bất cứ một hành động gì.

Nàng sợ, rất muốn tìm một nơi vắng bóng người, nhưng đâu mới là chỗ dung thân của nàng?

Mọi người đều dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn nàng, ánh mắt đó, như muốn đem nàng xé nát thành từng mảnh... Không! Nàng không thể chịu nổi!

Nàng muốn chạy trốn, nàng phải chạy trốn!

Không dám nhìn những ánh mắt hèn mọn thăm dò đó nữa, nàng nhanh chóng rời đi. Không nên nghĩ, không nên nhìn, không nên cảm giác...

Vừa làm xong sổ sách, Thu Nhượng Trần bước từ trong cửa hàng ra, lơ đãng đúng lúc bị đụng phải.

Hắn lao đảo lùi lại hai bước, nhìn người con gái đang ngã sắp xuống đất “Cô không sao chứ?”

“Đừng động đến ta...” nàng sợ hãi lùi bước, bao bọc thân hình đang run rẩy.

Thu Nhượng Trần nhướng mày, cánh tay đưa ra trước mặt nàng.

Giọng nói trầm thấp vang lên: “Bà bà, người đừng khẩn trương, vẫn bối chỉ muốn đỡ người đứng lên thôi.”

Bà bà?! Nội tâm mỏng manh đau đón một hồi, nhìn bề ngoài nàng có vẻ tuổi già sức yếu đến vậy sao?

Ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt thân thiện đang nhìn xuống khuôn mặt mình, mắt nàng mở lớn, kinh hoàng thờ mạnh, nước mắt khiếp sợ không kịp không chế trào ra.

Là... là hắn! Cuối cùng nàng lại được nhìn thấy hắn, nhưng mà, hắn không nhận ra nàng, một tiếng “Bà bà”, đau tận tâm can.

Thu Nhượng Trần nhìn nàng, đôi mắt hiện lên sự nghi hoặc. Về mặt bà lão này phảng phất bị thương, hắn đã nói lời nào làm tổn thương bà ấy sao? Không có mà!

Chẳng lẽ sau khi đụng phải hắn, bà cụ ngã xuống bị va vào đâu? Gân cốt người già đúng là không chịu nổi tổn thương.

“Thật sự xin lỗi, là văn bối không cẩn thận. Xin hỏi nhà bà bà ở đâu, văn bối sẽ đưa người trở về.” Tuy bản thân mới là người bị va phải, nhưng hắn vẫn cảm thấy mình nên chịu trách nhiệm.

Cố nén lệ trong mắt, rõ ràng đối diện nhau mà không thể nói thành lời, Linh Nhi cảm thấy bị kịch đời người đến bước này, đã là tận cùng!

Nàng không nên tới đây, đúng không? Biết rõ kết quả nhất định sẽ như vậy, nàng vì sao còn muốn đến? Vì sao còn muốn đối mặt với nỗi bi ai này? Trong mắt hắn, nàng sớm đã không còn như ban đầu... Đúng! Vợ hắn, là nữ nhân thanh lệ động lòng người, tươi cười ngọt ngào, còn nàng bây giờ, chỉ là một người từng chịu nhiều tang thương, thể xác và tâm thần đã mệt mỏi ỉu rũ. Một “bà bà”, sao có thể là vợ hắn?

Nàng, không còn là cái gì hết... Ngửa hai mắt nhắm lệ, nhìn xuyên thấu hắn, đồng thời cũng hoảng hốt mờ to mắt, không kịp nói thêm bất điều gì, nàng theo bản năng lao về phía hắn, thay hắn hứng chịu hung khí đoạt mệnh đang từ phía sau phóng tới kia.

“Lại một cái kẻ chết thay. Hừ! Thu Nhựt Trần, người thực may mắn!” Thanh âm đã đi khuất vọng lại từ đám đông, Thu Nhựt Trần một phen kinh ngạc, chỉ kịp chạy tới đỡ lấy thân người ngã vào lòng mình, trên vai nàng còn lưu lại hương khí, chứng minh hết thấy sự việc đều không phải ảo giác.

Trời, chuyện gì đã xảy ra?

Khi công người về đến nhà, nàng đã hôn mê.

Thu Nhựt Trần không có thời gian suy nghĩ, cởi bỏ quần áo giúp nàng bôi thuốc cầm máu, dù sao nàng cũng đáng tuổi mẹ hắn, không cần quá để ý lễ giáo.

Khi mảng lưng hiện ra trước mắt, hắn kinh ngạc hít sâu, phần da thịt này... cơ hồ không một chỗ nào nguyên vẹn, từng vết sẹo nứt nẻ, quả thực khiến người ta không nở nhìn.

Rốt cuộc nàng đã gặp phải chuyện đáng sợ gì? Giờ khắc này, hắn không thể kìm nổi tò mò đối với nữ nhân đang hôn mê này.

Xử lý xong vết thương, hắn thối lui từng bước, xem xét kỹ hương khí cầm trong tay, tuy hắn xác định được loại độc bôi trên đó, nhưng nàng lại không hề có phản ứng trúng độc, thật quỷ dị.

Thu Nhựt Trần lâm vào mê muội.

Hắn không rõ, bọn họ chỉ là hai người xa lạ mà thôi, nàng vì sao muốn liều mình cứu giúp?

“Ư...” một tiếng rên nhẹ, cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn, hắn vội vàng tiến đến bên giường. “Người tỉnh rồi? Cảm thấy như thế nào?”

Yếu ớt khẽ mở mắt, hướng về phía thân hình xiết bao quen thuộc, chắc chắn hắn bình yên vô sự, nàng mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Sau đó, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nàng bối rối sờ sờ khuôn mặt, nhận thấy khăn che vẫn còn, mới thất nôi đáy lòng như được cởi bỏ.

“Người dùng khăn trướng, không được người đồng ý, vẫn bối sẽ không tùy ý làm vậy.” Hắn nhẹ giọng nói, trấn an nỗi lo sợ trong lòng nàng.

Đúng vậy, hắn rất hiếu kỳ muốn biết dưới lớp khăn che là một gương mặt như thế nào, nhưng như vậy sẽ khiến nàng tổn thương, không tránh khỏi có phần tàn nhẫn.

“Bà bà, hiện giờ người đang bị thương, không biết người nhà có lo lắng không? Người có muốn văn bối báo tin cho nhi tử hoặc trượng phu không?”

Nhi tử? Trượng phu? Hắn quả thực nghĩ nàng là một bà lão gần đất xa trời sao?

“Tại sao không nói lời nào?” Nhìn thấy sự bi ai trong mắt nàng, Thu Nhựt Trần giật mình hiểu gia. “Chẳng lẽ... Người không có thân nhân sao?”

Nàng vẫn trầm mặc không nói, Thu Nhựt Trần cũng đành cam chịu.

Hóa ra, bà bà một thân một mình, là một người số khổ.

Lòng trắc ẩn đột nhiên dâng lên, hắn thấp giọng an ủi. “Bà bà đã cứu văn bối một mạng, nếu không chê, hãy nhận văn bối làm nhi tử, ở lại nơi đây để văn bối phụng dưỡng người cả đời.”

Nàng có thể chịu đựng nhiều hơn nữa sao? Cùng trượng phu mặt đối mặt lại không nhận ra nhau, Linh Nhi cảm thấy thật bi ai!

Muốn khóc, nhưng đã không còn nước mắt, nàng đẩy hắn ra, lao đảo chạy ra ngoài.

“Bà...” Thu Nhựt Trần ngây ngốc đứng tại chỗ, nhất thời không phản ứng kịp.

Mái tóc dài tung bay trong gió, mang đậm hương thơm thiếu nữ, hắn khẽ nhếch miệng, nhìn theo hình bóng vừa mới rời đi, bỗng nhiên nhận ra mình đã mắc phải một sai lầm lớn.

Đây là loại thiếu nữ có dáng người đặc biệt! Nhưng còn mái đầu bạc trắng như mây, và cả giọng nói chẳng giống một người đang tuổi thanh xuân kia nữa?

Hắn nên sớm đoán ra, trên mình lưu lại một vết sẹo đáng sợ như vậy, nhất định nàng từng gặp thảm kịch, nếu vậy, giọng nói bị biến đổi cũng chẳng có gì lạ, có khi... tuổi của nàng so với hắn còn nhỏ hơn! Vậy mà hắn lại gọi nàng là “bà bà”!

Khó trách trông nàng khổ sở như vậy, hắn nhất định đã làm nàng bị tổn thương nghiêm trọng, thật đáng chết!

Sau khi tỉnh ngộ, hắn nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Uyên Ương Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Vết thương trên lưng âm ỉ đau, nhưng vẫn kém nổi đau trong tâm — hẳn không nhận ra nàng, nàng chính là một người lạ, là một lão phụ mà hẳn muốn “phụng dưỡng tuổi thọ”, trời ơi! Nàng thật muốn khóc, liều mạng hướng hẳn hết lên.” Ta chính là thê tử của chàng! Là người vợ mà chàng ngày đêm thương nhớ —“

Trước khi mất đi sự kiểm soát, nàng chỉ có thể chạy trốn, trốn tới một góc hẳn không thấy được, một mình liếm vết thương.

“Đợi chút, người đừng chạy a — “ Thu Nhược Trần đuổi theo phía sau nàng kêu.

Không cẩn thận, nàng theo mặt đường dốc, ngã xuống, Thu Nhược Trần thấy thế, đưa tay muốn kéo nàng, lại không ổn định thân mình, ngược lại bị ngã xuống, hẳn theo bản năng bảo vệ nàng, cùng ngã xuống chân dốc.

Ngã xong, hẳn mở mắt ra, nhìn chăm chú nữ tử dưới thân.”Người — “ suy nghĩ xong, hẳn kiên định gọi.”Cô nương!”

Linh nhi một trận run rẩy, nâng mắt nhìn hẳn.

“Thực có lỗi, vừa rồi lỡ lời. Nhưng cô nương vì ssao không cho biết chứ?” Xác định nàng không sao, hẳn xong chuyện, xoay người ngồi dậy.

Đột nhiên mất đi ấm áp y hộ, nàng có chút mất mát ôm lấy thân mình gầy yếu, cô đơn không nói.

“Người — thực chán ghét ta đi?” Hẳn nói nhỏ tự giễu.

Nàng giật mình ngửa đầu. Hẳn ssao lại nghĩ như vậy? Trời mới biết, nàng yêu thương hẳn đến tâm đều đau a!

Căn bản không cần nàng mở miệng, cũng dự đoán được nàng sẽ không mở miệng, hẳn đã có thể đọc được suy nghĩ của nàng.” Đó là bởi vì, từ khi gặp nhau đến nay, người chỉ nói với ta một câu, nhưng lại là vì muốn cảnh cáo ta rời xa người, bây giờ còn mang theo vết thương chạy trốn, xem ra, người thật sự không muốn đề ý ta. Bất quá, người như vậy cũng đúng, là ta thất lễ trước —“

“Không!” Nàng xúc động kêu lên.”Không phải vậy, thật sự không phải!” Nháy mắt, Thu Nhược Trần mỉm cười, trong mắt ánh lên ánh sáng nhu hòa.”Vậy nói nhiều một chút đi, đừng làm cho ta cảm thấy mình vừa không thức thời, lại khiến người chán ghét.”

Linh nhi yên lặng nhìn về mặt ấm áp của hẳn, đột nhiên hiểu được, hẳn nói như vậy, là muốn nàng mở rộng lòng đối mặt với hẳn, hẳn cũng không có ghét bỏ nàng như vậy ... Không tự giác xoa xoa khuôn mặt, dung nhan sau tấm sa mỏng này? Nấu hẳn thấy, lại có vẻ mặt như thế nào?

Phảng phất nhìn thấu uy nghi của nàng, hẳn thông thả mở miệng.”Dừng nghĩ nhiều, mỗi người đều nét đẹp riêng của mình, không phải vì gương mặt có khuyết điểm thì có thể gạt bỏ.”Phải không? Nàng gục đầu xuống, nhỏ giọng đến không thể nghe thấy.”Đôi lại là người, có thể từ như vậy, người sẽ làm sao?”

Hẳn nghiêng đầu nhìn nàng.”Như thế nào, nam nhân kia ghét bỏ người sao?”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu.”Không, hẳn là một nam nhân rất tình thâm nghĩa trọng, được hẳn yêu, là may mắn nhất đời này của ta, ta cũng hiểu được, dù ta trở nên như thế nào, hẳn đều tiếp nhận ta vô điều kiện. Nhưng mà ... Ta không xứng với hẳn, ta như vậy, ngay cả chính mình còn xấu hổ, ta căn bản không khí đối mặt với hẳn.”

“Cho nên, người liền ly khai hẳn?”

“Hẳn có thể có được lựa chọn tốt, ta vì cái gì không cấp cho hẳn ... ?”

Thu Nhược Trần trầm mặc rất lâu, đến khi nàng nghĩ đề tài này đã châm dứt, hẳn mở miệng.”Cô nương, người có nghĩ tới không, có thể là người sai.”

“Ách?” Lời này có ý gì?

Nói cho cô nương người. Ba năm trước đây, ta từng là một nam nhân có thể được hạnh phúc, vị hôn thê từ nhỏ của ta, là một cô gái thật đáng yêu, thật hồn nhiên, nhưng vào một lần ngoài ý muốn, nàng vì cứu ta, không tiếc hy sinh tánh mạng mình, vì không muốn để cho ta càng thương tâm, nàng thậm chí lựa chọn nhảy xuống vực kết thúc cuộc đời, vì không muốn phụ nàng, ta còn sống. Nhưng Linh nhi nhất định không biết, nay ta, sống khổ sở bao nhiêu, càng không biết, ta tưởng niệm nàng cỡ nào, mỗi một ngày sau này, đều mang theo nỗi nhớ tận xương tủy, sống hết quãng đời còn lại ...”

“Với góc nhìn của ta, người có biết ta hâm mộ nam nhân kia biết bao nhiêu không? Ít nhất, hẳn còn nhìn thấy người, mà những điều này, ta mỗi đêm đều nằm mơ, khát vọng thật sâu, mà còn cầu không được ... Nếu, Linh nhi của ta cũng may mắn như vậy, chỉ cần nàng giữ được mạng sống, cho dù không còn xinh đẹp, ta cũng không cần, ta chỉ muốn nàng trở lại trong lòng ta, để cho ta hảo hảo liên nàng, tích nàng ...”

Linh nhi chấn động thật sâu, hai mắt đầm lệ không dám tin, run giọng khóc.”Người ... Người không nghiêm túc chứ ...”

Thu Nhựt Trần hít vào một hơi, thu nước mắt về. "Người không biết một người nam nhân động tình, có thể mê đến tình trạng nào, nếu nam nhân kia là thật tâm yêu người, như vậy, về lại bên cạnh hắn đi, đừng tra tấn hắn nữa."

"Ta... Ta..." Thật đáng buồn là, nàng đã trở lại bên cạnh hắn, mà hắn lại không cảm nhận được.

Sâu kín nhìn hắn, nàng trầm nhiên nói: "Trần trọng bản thân, ta nghĩ, đây là hy vọng lớn nhất của thế tử người."

Thu Nhựt Trần gạt mình, sau đó bật cười. "Ta biết, vậy còn người? Nói chuyện lâu như vậy, đều chưa thỉnh giáo phương danh cô nương, thuận tiện cho biết sao?"

"Lý." Nàng không nghĩ nhiều, nhẹ nhàng viết xuống mặt đất hai chữ.

"Lý kỳ phải không?" Hắn mỉm cười. "Ta họ Thu." Hắn cũng theo nàng viết xuống mặt đất ba chữ.

"Thu Nhựt Trần..." Nàng nhớ kỹ, ba chữ này, ẽ đi theo nàng cả đời.

"Lý cô nương sau này có tính toán gì không?"

"Ta không biết..." Nàng mờ mịt, trước kia, chỉ cần được biết hắn vẫn bình an là được, sau đó, gặp hắn, lại khát vọng lúc nào cũng có thể làm bạn bên người hắn, có thể nào đến một ngày, nàng cũng không thể bắt buộc bản thân mình vứt bỏ, sẽ tiến tới tham vọng có thể dùng thân phận thế tử hắn, quang minh chính đại thương hắn.

"Nếu như thế, đừng ngại tạm thời nghỉ lại nhà tôi, miệng vết thương cô nương chưa lành, tại hạ thật ự không an tâm." Nói đến chuyện này, khiến cho hắn nhớ tới nghi ngờ của mình. "Hai ta bình thủy tương phùng, người vì sao không lo đến an nguy của mình mà cứu ta?"

"Ta... Ta không phải cứu người, ta chỉ là... Chỉ là... không tính sống sót." Hoảng sợ, nàng thuận miệng lấy cớ.

Nói như vậy, là hắn tự mình đa tình?

Hắn cười khổ nói. "Bất luận như thế nào, vẫn cảm ơn người, nhưng, ta hy vọng lần tới người đừng làm vậy nữa, dù người không quý trọng sinh mệnh của mình, chẳng lẽ người cũng không cần quý trọng người kia của người, tâm của hắn có đau nhiều không?"

Phải không? Hắn không biết, có thể vì nàng đau lòng sao?

Nhìn con mắt ôn đạm hữu lễ của hắn, nàng chán nản đau buồn.

Là nàng xa cầu, chỉ cần có thể thấy hắn, nàng nên thỏa mãn a... Từ khi Linh nhi ở lại, Thu Nhựt Trần cẩn thận chiếu cố nàng mọi nơi, có lẽ là thương hại, cũng có lẽ là hồi báo ân cứu mạng của nàng, vết thương trên người nàng, sớm đã không ngại.

Hắn không hiểu y thuật, nhưng có thể khẳng định chắc chắn trên phiêu nhân tuyệt đối có độc, hắn lo lắng, muốn tìm đại phu danh tiếng kiểm tra cho nàng, lại bị nàng đuổi về.

Kịch độc quá ít, nàng cũng đã sống tới giờ này, một phen trúng độc nhỏ như vậy căn bản là không uy hiếp được tính mệnh của nàng.

Nhưng Thu Nhựt Trần không hiểu, chỉ cho là nàng quá mức xem thường ỉnh mệnh của mình, thần sắc nhìn nàng, luôn tràn ngập lo lắng cùng bất đắc dĩ.

Hắn cũng không rõ tại sao, khi ở một chỗ cùng nàng, tâm hồn có thể cảm giác được sự yên bình trước nay chưa từng có được, toàn bộ sầu muộn đều tan thành mây khói.

Là nàng có ức mạnh ổn định nhân tâm, hay là linh hồn của hắn và nàng tương khắc đây? Sau Linh nhi, nàng là nữ nhân duy nhất đến gần được hắn trong ba năm nay.

Dần dần, hắn không hề tò mò dưới cái mạng che mặt, là dung mạo như thế nào, cũng chưa từng muốn biết, nàng chính là nàng, không có mạng che mặt kia, có dung nhan tuyệt lệ, nàng vẫn cứ là nàng, sẽ không thay đổi.

Hắn cảm giác được, nàng cũng quan tâm hắn, đó là một loại — cảm giác không cần phải nói ra, không cần phải nói thêm cái gì, hắn biết, nhưng, lại càng hoài nghi, nàng đã hai lần nói với hắn là đã có tình nhân rồi, không sao? Vậy thì tại sao — đối với hắn quan tâm không được bình thường, đây thật là hắn đa tâm sao?

Đó... Hắn là bằng hữu quan tâm lẫn nhau đi? Hắn thật sự đem nàng trở thành bằng hữu tri tâm, hắn hy vọng nàng cũng vậy.

Biết được áp tới Thu Nhựt Trần tương đối bận rộn, thường xuyên không có thời gian dùng cơm, Linh nhi chất chứa kích động, không kịp suy nghĩ kỹ, liền xuống bếp làm nồi gà nhân sâm cho hắn bồi bổ thân thể.

Vội vàng cả buổi chiều, đôi tay nhỏ bé không có cách gì tránh khỏi bị thương, nhưng nàng một chút cũng không thấy đau, khi làm xong, nàng cảm thấy thật kiên định, thật an tâm.

Ba năm nay, nàng chưa bao giờ có khoảnh khắc như hiện tại, cảm thấy mình sống là có ý nghĩa, khi nhờ người đem đưa đồ ăn đi, tỷ nữ có vẻ muốn nói lại thôi, nhưng chưa được thiếu gia công đạo, vị cô nương này lại là khách quý trong phủ, nàng không dám đắc tội, đành phải nuốt lời nói vào bụng, đem đồ ăn đã được làm tốt đưa tới thư phòng.

Sau nửa canh giờ, nàng tới trước thư phòng, lại thấy hấn đứng lặng bên cửa sổ, khuôn mặt u hối, mắt hờn không biết suy nghĩ cái gì.

Nghe thấy tiếng bước chân, hấn cũng không quay đầu lại. "Bụng đi, ta không ăn."

Linh nhi ở ngoài cửa, cảm thấy tâm ý bị chà đạp. "Ta... Không biết ngươi không thích ăn thịt gà."

Thu Nẫu Trần ngoài ý muốn quay đầu lại. "Sao lại là ngươi? Đừng đứng ở ngoài cửa, mau vào!"

Nàng được đưa vào thư phòng, một kiện ngoại sam nam giới rộng thùng thình được phủ lên vai nàng, càng khiến nàng trở nên nhỏ nhắn yếu đuối. "Ban đêm gió lớn, sau này nên mặc nhiều áo hơn." Linh nhi kéo y bào, mãi mê hưởng thụ hơi thở nam tính bao bọc xung quanh, phảng phất như là hấn đang ôm nàng. . . Hấn quan tâm không che giấu, lòng nàng ấm áp. Ánh mắt của nàng hướng lên cái bát còn nguyên trên bàn, không dời đi. Thu Nẫu Trần nhìn theo ánh mắt của nàng, lúc này bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Đây là ngươi làm sao?"

"Nhưng mà ngươi không thích..." Là thất vọng, cũng là đau lòng, nàng đã vất vả rất lâu... Thu Nẫu Trần trầm mặc xuống. "Thật xin lỗi, ta không phải không thích, mà là..." "Con mắt xa xăm, lại hướng tới bên ngoài cửa sổ một nửa, cúi đầu tiếp tục." Linh nhi cũng từng làm chuyện giống như vậy, nàng nói, nàng ẽ vì ta nấu đồ ăn này, ta luôn luôn chờ, cho dù đợi không được, ta cũng — không cần bất luận kẻ nào thay thế."

Nhắm lại ánh mắt ưu thương, điều tức lại nổi buồn trong lòng, khi mở ra, cũng đã trở lại bình tĩnh, lúc này mới quay lại đối mặt với nàng.

"Ngươi—" hấn ách thanh, kinh ngạc phát hiện, trong mắt nàng lại chứa đầy nước mắt. "Nếu... Trần..." Càng thêm ngoài ý muốn nữa là, đến gần nàng, càng không thể không chế được cảm xúc, lại kích động ôm lấy hấn, hấn sợ có thể là tác dụng phụ. "Ngươi... Ngươi như thế nào... Trước đừng khóc a!" "Rốt cuộc — đã xảy ra chuyện gì a? Hành động thỉnh linh như vậy, khiến hấn ngần ngại không kịp phản ứng."

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi... Đầu là ta không tốt... Ta... Ta..." Nàng sao lại nghĩ rằng, hấn có thể dễ dàng dứt bỏ quá khứ của bọn họ, sống cuộc sống mới chứ? Hấn là tình thâm nghĩa trọng như vậy a! Đầu là nàng không tốt, nàng hại hấn rất đau lòng, rất khổ sở..." sao lại thế này? Lý kỳ, ngươi đừng khóc được không? Có gì từ từ nói." Hấn hơi hoảng, có chút mù mịt nên an ủi nàng.

Một tiếng "Lý Kỳ" lôi kéo lý trí nàng trở lại.

Nàng hiện tại không phải Đường Linh nhi, cũng không có quyền lợi trốn ở trong lòng hấn mà khóc, nàng chính là Lý Kỳ, một cái quỷ nhiên vô y, hai bàn tay trắng.

Đẩy hấn ra, nàng tỏ vẻ kiên cường lau lệ đi. "Ta không sao."

"Vậy ngươi vừa rồi..." Hấn rõ ràng không tin.

"Ta chỉ là... Nhớ tới hấn. Thực xin lỗi, thất lễ rồi."

Thu Nẫu Trần hiểu rõ gật đầu, tiêu tan cười. "Vô phương, ta hiểu được loại tâm tình này."

Có khi, ở trên người nàng, hấn sẽ không hiểu được tìm thấy bóng dáng quen thuộc, hấn không rõ vì sao lại có phản ứng kỳ lạ này, có lẽ — là tất nhớ Linh nhi đi, hoặc là, bọn họ đều là những người đồng cảnh ngộ. Cho nên, mới có loại tưởng niệm không thể nói rõ được, ký thác ở trên người đối phương.

Là vậy sao? Vậy cảm giác rung động khác thường cùng với cảm giác quen thuộc kia, thật sự cũng chỉ như vậy?

Lắc lắc đầu, hấn không cho chính mình miệt mài theo đuổi, ngược lại cầm bát lên. "Ngươi có đói bụng không? Cùng nhau ăn đi?"

"Ngươi—" Hấn đồng ý tiếp nhận?! Hấn không phải nói..."

Hấn nhấp môi dưới, một tia cảm xúc khó phán đoán xẹt qua trên gương mặt. "Tâm chân tình một đời, sao ta nỡ cô phụ."

Linh nhi hốc mắt nóng lên, lần nữa lại có cảm giác muốn khóc.

Nhìn hấn bắt đầu thưởng thức tâm ý của nàng, nàng mới phát hiện, hóa ra chuyện này đối với nàng mà nói, thật sự quan trọng, trong đó, có thâm tình chưa xốt của nàng a!

Nếu nàng chịu đối mặt, nên thừa nhận, nàng làm mọi thứ, tất cả đều là khát vọng tận sâu trong đáy lòng nàng, hứa hẹn muốn tròn mà lại khiếm khuyết... Nàng với hấn giông nhau, theo bản năng nhớ kỹ lời nói đùa thuận miệng kia, mà lúc này, nàng thật sự làm được, không chỉ thuận lợi đem thành quả của nàng đưa tới mắt hấn, hơn nữa lại không khiến hấn phiền lòng.

Nàng thật muốn tiến vào lòng hấn mà làm nũng, nói cho hấn, nàng cũng có thiên phú làm hiền thê lương mẫu..." Ăn được không?"

“Ách?” Biểu tình của hắn đột nhiên có chút quái dị, chống lại cặp mắt chớp động chờ mong kia, hắn một chữ cũng không phun ra.

“Được... Ăn ngon.” Cả đời chưa từng nói dối, biểu tình của hắn cực kỳ cứng ngắc. “Thật vậy không?”

Con người dấy lên hào quang, đó là một mặt Thu Nhược Trần chưa từng gặp, như là thật vui vẻ, thật thỏa mãn, bày ra vui sướng tinh khiết.

Bỗng nhiên lúc đó, hắn thấy ở trên người nàng một hình bóng đã ba năm xa cách, ngẩn ngơ nhìn từ trước mắt, xuyên thấu hai con mắt sáng rực, tình cảm giống như đã từng quen biết bóp nghẹt nội tâm—“Linh nhi...” Hắn khó khăn kêu lên

Nàng khiếp sợ trừng lớn mắt. Như thế nào? Hắn nhận ra nàng?

“Người—người gọi ta là gì?” nàng nhất định không phát hiện, thanh âm của nàng run run, trống ngực đập thình thịch, lại hàm chứa vài phần ao ước bị phát hiện.

Rất nhanh, hắn cũng lưu ý đến hoang đường của mình, chưa xót lác đầu. “Không, người không có khả năng là nàng.”

Hắn thật rất nhớ nàng a! Ngay cả ảo giác cũng xuất hiện.

Linh nhi của hắn đã sớm rời khỏi hắn, ba năm trước! Đây là ự thật đau đớn mà hắn không thể đối mặt.

“Vị... Vị sao?” Lòng của nàng nhói đau một hồi. Nàng thật muốn hỏi, là nàng biến dạng, không phải hắn yêu thích nàng sao?

“Đại khái là gần đây ta quá mệt mỏi, nên tinh thần hoảng hốt, người đừng để ý.”

Không, hắn không nhận ra nàng... Nàng nên chờ dài một hồi, nhưng vì sao, nàng lại bị thương đến muốn khóc?

Lại vô ý thức xoa nhẹ khuôn mặt một lần nữa, mới phát hiện nước mắt lạnh lẽo đã phủ đầy khuôn mặt, ngăn cách bởi mạng che mặt, tiếp nhận toàn bộ bi thương của nàng—“Người thật sự cảm thấy, khuôn mặt không có ý nghĩa gì sao?” như là làm một quyết định trọng đại, nàng dứt khoát kiên quyết hỏi hắn.

Thu Nhược Trần cũng linh hội được cái gì, ôn thanh nói: “Quả thực, ta nghĩ như vậy.”

“Như vậy—” nàng hít một hơi thật sâu, ngực đau đớn khô sở, nàng kiềm nén lại, bất luận hắn có phản ứng gì, đều là nàng nên chịu.

“Chậm đã.” Hắn khẽ chạm tay nàng, ngăn trở nàng. “Người hiểu rõ rồi sao? Ta không nhất định phải xem, quan trọng là, người có thể đối mặt hay không.”

“Ta nghĩ rất rõ ràng, nếu ngay cả mọi người đều không thể đối mặt, ta sao lại có thể đối mặt 『hắn』? !” Nếu nàng ngay cả thời điểm là “Lý Kỳ” đều không chịu nổi ánh mắt của hắn, như vậy, sao nàng lại có thể lấy thân phận Đường Linh nhi đến đối mặt hắn, đối mặt mọi thứ chứ?

“Tốt lắm” Xác định hành động này sẽ không xúc phạm tới nàng, hắn mới buông tay.

Linh nhi gượng tay lên, cởi bỏ mạng tơ tằm, làm cho dung mạo bị phá hủy kia, không che giấu xuất hiện ở trước mặt hắn. Nàng ngay cả hô hấp cũng không dám, liền như vậy một cái chớp mắt cũng không thuận chờ đợi phản ứng của hắn.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt hắn không rời, khuôn mặt bình thản, cảm xúc cũng không thay đổi nhiều. Thật thà mà nói, khuôn mặt như vậy, là không thể nào đẹp, thậm chí có thể nói, biến hình biến dạng khiến cho người ta sợ hãi, như là một vết khâu lớn trên khuôn mặt, chột nhìn thấy, quả thật làm cho người ta sồn tóc gáy, nhưng, vậy thì sao? Nàng là Lý Kỳ mà hắn nhận thức, đã cứu hắn một mạng, là người lương thiện, ôn nhu, không phải sao?

Tiếp nhận mạng che mặt trên tay nàng, hắn nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, nàng như là hoảng sợ, lắp tức thối lui từng bước, mà hắn cũng không ngăn cản nàng, chỉ cùng nàng nhìn nhau, chờ nàng bình tĩnh trở lại, có thể đối mặt tình hình thực tế cùng hắn, mới lại kiên định bước lên từng bước.

Ngón tay bất bình lướt qua da thịt vụn vụn, không thể nói rõ tới là duyên cớ nào, giờ khắc này, hắn trong lòng lại bắt đầu đau.

Vì sống sót, nàng đến tận cùng chịu bao nhiêu khổ? Hắn không thể tưởng tượng, nàng đã phải thừa nhận sự đau đớn đến mức nào, mới có thể tạo thành như vậy hé ra mặt... “Người biết không? Nếu ta là tình nhân của người, khẳng định sẽ đau lòng đến chết.”

“Người—” nàng ách thanh, nước mắt đọng lại quanh khóe mắt. “Người không sợ sao?”

“Sợ? Vì sao? Người ký phi quý mị, Diệc Phi Dạ Xoa, tâm địa tà ác phó phòng, mới là đáng sợ nhất. Ta nghĩ, chúng ta lúc đó, là không nặng tướng mạo thô lỗ tình cảm tri kỷ, chẳng lẽ là ta tự mình đa tình?”

Trong mắt hắn, không sợ không ngại, vẫn là ôn đạm ấm áp như vậy, nàng không thể đọc ra một chút chán ghét hoặc khiển trách. Hơi hơi khải khẩu, lại phát không ra âm thanh, chỉ có lệ cuộn cuộn không dứt, như là mãi mãi không dứt—“Người— cho ta mượn ôm một chút.” Nhào vào trong lòng hắn, nàng không muốn tự hỏi, thăm nghĩ như dĩ vãng, không hề cố kỵ, toàn tâm quỳn luyến ôm hắn, phẳng phất dựa sát vào nhau như vậy, có thể cả đời một đời.

Kính ngạc trong nháy mắt, rồi sau đó, hắn không tự chủ được đáp lại nàng, đem thân hình gầy yếu kia nhét vào trong lòng.

Nếu đem mắt nhắm lại, không suy nghĩ, hấn cơ hồ có thể cảm giác được, Linh Nhi coi như lại nhớ tới hấn bên người, cũng chỉ có làm Linh Nhi lòng tràn đầy không muốn xa rời tự đem mình tiến vào hấn lòng, mới có thể làm cho hấn có cảm giác ngọt ngào chua xót hạnh phúc như vậy.

Tinh thần thác loạn thì tinh thần thác loạn đi, hấn không cần !

Hấn thầm nghĩ phải trân trọng giờ khắc này, toàn tâm cảm nhận cái ôm ấm áp hạnh phúc —— cho dù, đây chỉ là một thoáng ảo mộng.

Bạn đang đọc truyện *Uyên Ương Lệ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Cao trào câu chuyện qua đi, Thu Nhược Trần nhẹ thở ra một hơi, sau đó tựa lưng vào ghế dựa, giã hai chân mảy. Cốc Thanh Vân dừng lại việc thao thao bất tuyệt, cảm giác được miệng khô mà lưỡi khô, cầm chén nước trên mặt bàn đưa lên miệng uống.

“Áy...” Thu Nhược Trần đang định lên tiếng thì —— Phụt —— Không kịp nữa rồi, Cốc Thanh Vân đã phun hết nước trà ra ngoài. Quả nhiên không ngoài dự liệu của hấn. Hấn thở dài một tiếng, nhận lại chén trà.

“Ôi trời ơi! Đại ca, trà này ai pha vậy? Ta muốn sa thải nàng!” Đây chính là mưa sát. Nha đầu này ở trong phủ càng ngày càng lười biếng.

Thu Nhược Trần mỉm cười: “Là Lý Kỳ.”

“Trời! Nữ nhân này bị ngốc sao? Ngay cả pha trà cũng có thể làm ra được hương vị vô cùng kỳ quặc.” Ốc Thanh Vân than thở, vẻ mặt bất khả tư nghị* (* không thể tưởng tượng nổi)

“Loại trà này mà huynh cũng uống được sao?”

“Tại sao không? Ta đã uống được nửa tháng rồi.” Mỗi ngày đều uống trà có hương vị khác nhau, thật sự là danh phù kỳ thực**, được nếm đủ vị chua ngọt đắng cay. (**danh xứng với thực tế).

“Huynh thật kiên cường!” Quả thực không phải người nha! Đại ca không phải người “hoàn hảo”, mà chính là “không phải người”.

Thu Nhược Trần cười yếu ớt, không nói gì thêm, nâng chén trà lên uống thêm một ngụm nữa. Hôm nay là vị chua, da đầu hấn ngứa ngứa. Không thể hiểu được nàng chế ra vị này như thế nào. Thật sự là có một không hai.

Ốc Thanh Vân nghiên cứu vẻ mặt đại ca mình, đột nhiên phun ra một câu: “Đại ca, huynh nghĩ thông rồi sao?”

“Có ý gì?”

Còn phải nói rõ ra sao? Đại ca này, không phải đệ muốn nói huynh đâu nhưng Lý Kỳ người này âm dương quái khí, huynh không thể tìm một nữ nhân bình thường được sao? Huynh bảo đệ phải ở chung với huynh thế nào đây? Sớm muộn gì đệ cũng sẽ phát điên mất.” Hấn cũng không vui vẻ gì khi nghĩ đến việc ngày ngày nâng dùng khăn mỏng che mặt, giống như người ta nói vậy, dung mạo tuyệt đẹp đến mức khuynh thành, thần bí phiêu dật.

Còn hấn thấy, nữ nhân này đến tám chín phần dung mạo xấu xí vì thế mà xấu hổ không muốn gặp người khác. Ánh mắt của đại ca quả thực không giống người thường, do vậy mà không thể dùng tiêu chuẩn của người bình thường đem ra đánh giá.

Thu Nhược Trần nghe xong sắc mặt trầm xuống, đề thấp giọng nói: “Thanh Vân! Đừng có nhắc lại những lời này thêm một lần nào nữa. Nếu như ngươi làm nàng đau lòng, ta tuyệt đối không tha cho ngươi.”

Đại ca cư nhiên vì nữ nhân này mà ra tỏ uy phong với hấn?

Cốc Thanh Vân cả kinh đến mức không ngậm miệng lại được: “Đại ca, huynh đang đùa phải không?”

“Không phải như ngươi nghĩ đâu, ta và nàng chỉ là bằng hữu thôi.”

“Nhưng người ta lại không nghĩ như vậy.”

“Ngươi đa tâm rồi. Chính miệng nàng thừa nhận nàng đã có người trong lòng rồi mà.”

“Cho dù có, người đó chắc chắn là huynh! Không lừa huynh, đại ca, đệ là người ngoài cuộc tình tảo, còn huynh là người trong cuộc mà u mê. Cái người Lý Kỳ kia nhìn huynh với ánh mắt cực kỳ mãnh liệt, không phải là ánh mắt một người bằng hữu nên có. Nàng đối với huynh giống như là Linh Nhi đối với huynh vậy. Chắc chắn là nàng yêu huynh.”

Thu Nhượng Trần nghe xong mà tâm tình rối loạn, kinh hãi không thôi.

Phải sao? Giống như Thanh Vân nói sao? Lý Kỳ yêu hắn? Chuyện này bắt đầu từ khi nào? Nếu quả thực là thế, chuyện nàng nói nàng đã sớm có người trong lòng chẳng qua chỉ là nàng bịa ra để lừa hắn?

Dừng lại tất cả các ý nghĩ rối loạn trong đầu. Hắn không dám nghĩ nữa.

Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên. (Trăng lặn, quạ kêu, sương đầy trời – Thơ Trương Kế)

Linh Nhi nhẹ nhàng đi vào phòng, quả nhiên thấy Thu Nhượng Trần đang mệt mỏi, nằm úp mặt xuống mặt bàn, ngủ.

Hai tay cô cầm lấy y bào khoác lên người chàng, lo lắng chàng bị cảm lạnh. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu rồi, cô đối với chàng yêu thương sâu đậm, chỉ khi đợi chàng ngủ sau thì nàng mới dám làm như vậy.

“Nhượng Trần...” Tâm tình si ngốc, nàng khẽ gọi một tiếng, đầu ngón tay dịu dàng vuốt ve khuôn mặt tuấn mĩ. Ngày ngày nhìn thấy chàng nhưng lại không thể tiếp xúc với chàng, mọi tình cảm trong lòng không thể nói hết ra thực sự rất khó chịu đựng.

Nghiêng nhẹ người, nàng mặc cho chính mình làm cản một hồi, nhẹ nhàng hôn lên dung mạo đang say ngủ.

Nàng không cần chàng đáp lại, cũng không cần chàng hiểu, chỉ cần một mình nàng yêu chàng say đắm là đủ rồi. Thật lâu sau, khi nàng đã yên lặng rồi đi, Thu Nhượng Trần mở mắt với vẻ mặt trần đầy kinh ngạc.

Cầm lấy chiếc áo choàng, một tay sờ lên trên mặt mình vẫn còn hơi ấm của đôi môi nàng, tâm tình trong đáy lòng mãnh liệt tuôn trào. Rốt cuộc thì giống hệt như suy luận của Thanh Vân, không sai một chữ, Lý Kỳ quả thật đối với hắn có tình cảm.

Hắn đè lại lòng ngực đang đập phồng không ngừng, tâm tình hỗn loạn e rằng đầu óc hắn cũng đang rối tinh rối mù.

Tại sao chính hắn không hề bài xích hoặc kháng cự nàng lấy nửa điểm? Nhưng mà hắn cũng cảm thấy rất hoang mang, không biết ngày mai phải đối mặt với nàng như thế nào.

Khi ở cùng một chỗ với nàng, hắn cảm thấy thoải mái và yên bình trước đây chưa từng có, giống như là tâm tình bỗng bênh phiêu dạt, được gửi gắm. Hắn chưa từng suy nghĩ sâu xa về cảm xúc không rõ ràng này, chỉ tự thấy hai người bọn họ tính tình vô cùng hòa hợp. Chỉ thế thôi.

Mà hiện nay – theo tình hình thực tế thì đó là sự đồng cảm, hay đúng hơn là tình yêu. Có phải không?

Rõ ràng, Linh Nhi đã yêu hắn rất nhiều, vậy mà hiện nay, vì sao hắn lại vì một người con gái khác mà cảm động?

Hắn nghĩ lại. Trước đây trong đầu hắn đều là đôi mắt buồn bã, tình nghịch của Linh Nhi, nhưng sau khi Lý Kỳ xuất hiện, đôi mắt của nàng rất sáng và trong trẻo, mỗi khi nàng nhìn hắn thì khiến ngực hắn cảm giác ê ẩm đau. Chỉ là một đôi mắt mà thôi, vì sao lại có thể khiến hắn không thể khống chế được cảm xúc của bản thân mình?

Ai có thể nói cho hắn biết, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Một cơn gió lạnh mang theo sát khí thổi đến làm hắn tỉnh táo lại, nhanh chóng tránh đi. Hắn nhẹ nhàng tung áo choàng trên không trung, vòng nhẹ thành một hình cung tạo nã, rồi tất cả đều trở về yên lặng.

“Cung Chi Nghiêu, ngươi còn muốn quấy rầy ta đến bao giờ?” Tiếng nói mệt mỏi cộng thêm nét thâm trầm, bắt đầu vang lên.

“Đến khi nào ngươi chết thì thôi!” Trên cửa sổ xuất hiện một bóng đen làm cho một góc trong phòng trở nên âm u, ánh nến lập lòe chột sáng chột tắt. Trên người bóng đen tản ra hơi thở nguy hiểm.

“Đến khi ta chết.....” Thu Nhượng Trần thì thào lặp lại, rồi sau đó ngoài ý muốn nhẹ nhàng mỉm cười. “Ngươi cho là, ta còn quan tâm đến việc sống chết? Khi ta biết được Linh Nhi vì cứu ta, không tiếc sử dụng ‘yến song phi’, lúc đó so với chết ta càng đau khổ hơn nhiều. Không phải chỉ mình ngươi mới hiểu tình thâm như nước, ta cũng có thể vì một người con gái mà nguyện lòng vào sinh ra tử! Vậy mà ngươi lại gián tiếp cướp đi người con gái mà ta quý trọng nhất. Ta sẽ không cùng ngươi tính toán đâu, bởi vì ta đã hiểu được, ta thừa nhận ngươi cũng đã thật sự rất đau khổ, ta hiểu được tâm tình của ngươi. Nhưng còn tâm tình của ta thì sao, ngươi đã bao giờ hiểu được chưa?”

“Ngươi chỉ biết không ngừng theo đuổi mà cũng không hề nghĩ tới, ta chưa bao giờ mong muốn cướp đi người mà ngươi yêu thương! Ngươi cứ khẳng định ta là kẻ bội tình bạc nghĩa, bức tử Hứa Tiên Nhi. Ta từ trước tới nay chưa từng thanh minh, giải thích gì cả là vì ta tôn trọng người đã khuất. Nhưng hôm nay yêu cầu ngươi nghe cho rõ! Ta từ đầu tới cuối chưa bao giờ trêu chọc Hứa Tiên Nhi, Linh Nhi là vị hôn thê duy nhất từ trước tới nay của ta, ta ngay cả một ngón tay nâng cũng chưa chạm qua. Như vậy đã đủ rõ ràng chưa?”

Cung Chí Nghiêu biểu tình có chút thay đổi: “Ngươi không nên cô phụ Tiên Nhi, như vậy nàng sẽ....”

“Ta đã có vị hôn thê của mình, ta lấy tình nghĩa đối đãi, vì thế làm sao có thể? Ngươi muốn ta vì tình cảm Hứa Tiên Nhi mà chịu trách nhiệm thì ai sẽ chịu trách nhiệm với Linh Nhi thay ta hả? Linh Nhi xứng đáng bị cô phụ sao? Mong người hãy đặt mình vào hoàn cảnh của ta mà nghĩ cho ta có được không? Ta không phải là một người toàn vẹn, ta không thể làm được mọi việc thật sự tốt đẹp, thật sự hoàn hảo được. Ta chỉ có thể toàn tâm toàn ý đối xử với

các người được như thế, làm tổn thương các người là ta thật sự có lỗi. Nhưng ta đành phải thế thôi, ta không đủ sức.”

“Hôm nay ta nói nhiều như vậy, không phải là muốn thanh minh cách gì cho bản thân cả, mà là ta mệt mỏi rồi. Linh Nhi đã vì việc này mà phải trả giá bằng cả sinh mạng của mình, chỉ vì ta mà liên lụy tới rất nhiều người, lại càng không nghĩ rằng động thủ với người. Nếu người vẫn cảm thấy chưa đủ thì mạng của ta đây, muốn lấy thì lấy đi. Dù sao thì mất đi Linh Nhi, ta cũng không muốn tiếp tục cuộc sống này nữa.”

Mà tự nhiên hắn quyết định nói mọi chuyện rõ ràng cho Cung Chí Nghiêu hiểu, là vì cái gì?

Lý Kỳ, có phải không?

Thanh Vân nói: “Nàng giống Linh Nhi, đều muốn vì huynh mà chết!” Tâm hắn đột nhiên thất lại, không cần lịch sự tái diễn, không cần Lý Kỳ vì hắn mà mất đi sinh mạng. Hắn sợ, hắn... sẽ rất đau lòng.

Và đây, ân oán nhiều năm đã chấm dứt, cho dù có phải trả giá bằng tính mạng, chỉ cần đừng ai vì hắn mà chịu khổ nữa, vậy là tốt rồi.

Cung Chí Nghiêu nhìn hắn chằm chằm, khuôn mặt bình tĩnh, hai tay giờ lên lại bỏ xuống, rồi lại giờ lên, mắt thấy chỉ cần ra tay một nhát là xong, nhưng ngược lại lại chần chừ.

Là tâm tình hắn cảm động sao? Người nam nhân này không phải là kẻ bạc tình, ngược lại Thu Nhượng Trần giống như hắn, đều chỉ là kẻ vì người con gái mình yêu mà chấp nhất, trong mắt chỉ tồn tại hình bóng của một người con gái duy nhất.

Như vậy, hắn có gì mà đáng chết cơ chứ?

Cấn chặt răng, Cung Chí Nghiêu không nói hay lời, di chuyển thân dời đi.

Đem căn phòng một lần nữa trở lại yên tĩnh, chỉ còn lại một mình Thu Nhượng Trần đứng lặng tại một chỗ, thật lâu sau vẫn không có phản ứng.

Hết rồi, tất cả đều đã kết thúc rồi, nhưng Linh Nhi vẫn chưa trở về bên người hắn. Dựa vào bức tường lạnh lẽo, Thu Nhượng Trần chua xót nhắm chặt mắt.

***

Biểu ca lại lặng tránh nàng, Linh Nhi nhạy cảm phát hiện ra.

Đối với những biểu hiện quan tâm của nàng, chàng lựa chọn bình tĩnh mà xa cách để đối mặt, không hề thể hiện ra sự cự tuyệt nhưng cũng không thân thiện đón nhận như trước đây.

Chàng bắt đầu ghét bỏ nàng sao?

Nàng chỉ có thể che giấu toàn bộ sự buồn rầu cùng cõi lòng khổ sở vào tận sâu trong đáy lòng, không để chàng phát hiện ra, cũng miễn cưỡng cười vui đối diện với chàng.

Chàng chán ghét nàng, không sao cả. Dù sao nàng sớm đã đoán biết được, nàng có thể làm giống như ý nguyện của chàng, sẽ không đi quấy nhiễu chàng. Nhưng nàng sẽ lên lút, vụng trộm quan tâm chàng. Như vậy cũng không thể không được chứ?

Nhưng mà, Thu Nhượng Trần cũng không phải không phát hiện. Vì nàng, tâm tình của hắn hỗn loạn, mỗi tiếng nói và cử chỉ nàng đều làm tâm hắn đau, làm hắn vô cùng chua xót.

Hắn quan tâm nàng... Không thể phủ nhận, nhưng mà cũng không thể quan tâm nàng. Cũng vì thế mà hắn rất mâu thuẫn, hắn không hiểu cảm giác này có ảnh hưởng tới tình cảm mà hắn dành cho Linh Nhi hay không?

Hắn không muốn phản bội Linh Nhi, không muốn nàng làm thế thân thay Linh Nhi, như vậy đối với Lý Kỳ là không công bằng. Do đó mà mỗi tác động của hắn đại loạn, thật sự không biết nên làm thế nào mới đúng.

Hắn ngừng đầu nhìn lên bầu trời. Đêm nay âm đạm không có ánh trăng, không biết tại sao cả đêm tâm tình hắn không yên, giằng co hồi lâu rồi hắn quyết định quyết tâm đi xem nàng. Nếu như không thấy nàng mạnh khỏe, e rằng cả đêm nay hắn sẽ không thể yên tâm được.

Vừa mới đứng lên, tiếng chén bát vỡ truyền từ ngoài cửa vào làm hắn cả kinh, bay nhanh ra khỏi phòng. Tầm mắt nhìn chiếc bánh ngọt đã nát bầy ở trên đất rồi di chuyển đến người con gái đang nằm trên đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Lý Kỳ!

“Nàng sao— Đứng!” Hai chân mềm nhũn, hắn ngồi quỵ gối xuống đất, nhất thời một cảm giác không thể chịu nổi xẹt qua lòng khiến hắn cảm nhận rất sâu sắc.

Cả ngày hôm ấy, Linh Nhi nhận hết mọi đau khổ, tuy không mất mạng, thế nhưng cứ cách mỗi ngày, mỗi tháng lại không khỏi đau đớn giày vò.

Đề nén đau thương, hắn nhìn nàng: “Lý Kỳ, nàng không sao chứ?”

“Ta...ta... A!” Đau quá, đau quá! Giống như là mỗi tác động trên da thịt đều bị lăng trì vậy, đau đến mức làm nàng muốn bất tỉnh.

Thu Nhực Trần cắn chặt răng ôm lấy nàng nói: “Nàng... Gắng chịu đựng một chút, ta đem nàng vào phòng đã rồi nói sau.”

Mạnh mẽ đứng lên, hắn ôm lấy nàng, đi lại có chút lộn xộn trở lại trong phòng.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống mặt hắn, Linh Nhi đang suy yếu cũng ngạc nhiên, chăm chú nhìn ẩn đường (huyệt đạo nằm chính giữa hai đầu lông mày, trên sống mũi) đang nhấn lại trên mặt hắn.

“Chàng——” “ Chẳng lẽ hắn cũng giống nàng, ba năm nay cũng phải chịu đựng những cơn đau đến mức muốn chết đi này sao?”

“Đừng nói nữa!” Hắn đặt nàng trên giường, rồi hắn nhắm mắt lại, điều hòa hơi thở.

“Nhực...Nhực Trần...” Nàng kinh hãi gọi hắn.

“Ta không sao.” Cảm giác được cơn đau kia đã đỡ hơn một chút, hắn mở mắt ra nhẹ nhàng nói: “Nàng ngoan ngoãn ở trong này đợi ta, ta đi gọi đại phu——”

“Không, đừng đi!” Không đợi hắn nói xong, nàng hai tay ôm lấy hắn, không cho hắn rời đi.

Cả người nàng đang bị cơn đau hành hạ làm cho đầu óc mê loạn, đã mất đi lý trí. Nàng chỉ biết theo bản năng, chỉ muốn ôm thật chặt lấy nam nhân mà nàng toàn tâm toàn ý yêu thương say đắm.

“Ta... Ta rất sợ, thực sự rất sợ. Ta có thể sẽ chết phải không?”

“Đừng có nói bậy!” Hắn nghe nàng nói mà kinh hãi, theo bản năng ôm lấy nàng: “Nàng sẽ không chết, chỉ cần nàng có nghị lực thì nàng sẽ sống.”

Nghị lực? Đúng vậy, nàng chính là dựa vào nghị lực này mà có thể sống được ba năm nay. Nàng không thể chết được, nàng vẫn còn yêu hắn chưa đủ: “Ta muốn sống...” Nàng thì thầm nói vài lời, rồi run rẩy tìm kiếm ở trên người. Thu Nhực Trần thấy thế, căn bản không suy nghĩ nam nữ khác biệt mà đưa tay ra sờ soạng trên người nàng, lấy ra một cái bình ngọc Dương Chi.

“Là cái này phải không?”

Nàng không nói gì, chỉ suy yếu gật nhẹ đầu.

Thu Nhực Trần nhanh chóng đổ ra một lượng vừa đủ bột thuốc màu trắng từ trong bình ra, cho vào trong miệng rồi nghiêng người đặt môi mình lên môi nàng, đem toàn bộ thuốc ở trong bình truyền vào trong miệng nàng.

Linh Nhi nhắm mắt lại, hai tay ôm chặt lấy người hắn.

Như vậy là đủ rồi, cho dù có chung tu mệnh tuyệt, nhưng nếu mà được chết ở trong lòng hắn, nàng cũng đã mãn nguyện rồi, không yêu cầu gì hơn nữa.

“Đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh nàng.” Lúc này, giờ phút này, hắn không nghĩ được tâm tình mình phức tạp là vì nguyên nhân gì mà hắn chỉ cảm thấy cực kỳ hoảng sợ, không muốn nàng như vậy mà rời xa hắn. Hắn cứ như vậy ôm chặt lấy nàng, một lúc lâu sau cũng không dám cử động.

“A——” Không chịu đựng nổi sự gầy vò của cơn đau, nàng khẽ sờ kêu lên một tiếng, cũng thấy vẻ mặt hắn đau đớn. Nàng đứng là vẫn còn làm hắn thương tâm... Nàng rất nhanh cắn chặt môi dưới, hai bàn tay nắm chặt lại, không muốn lại bật ra một tiếng kêu nữa làm hắn khó chịu.

“Đừng...” Thu Nhực Trần hoang mang cực kỳ, liên thanh nói: “Đừng như vậy, nàng đau quá thì hãy kêu lên đi, không sao đâu.” Hắn đau lòng không thôi, không muốn nhìn cảnh môi xinh đẹp của nàng lại trở nên tàn tạ, tái nhợt không chút huyết sắc.

Một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, hai mắt thống khổ đầm lệ, một cái chớp mắt nàng cũng không dám chớp, sợ hắn nhìn thấy.

Biểu ca... Chàng như vậy, làm ta như thế nào từ bỏ chàng được đây?

Hắn không ngừng hôn nàng, đan xen cả mồ hôi cùng nước mắt, cả sự đau khổ thâm trầm. Dù cho ngày mai có đau đớn lia xa cõi đời, bọn họ cũng nguyện ý, gặt gao ôm lấy đối phương, thể xác và tâm hồn cùng nhau dây dưa, cùng khát vọng giao hòa.

Hai bàn tay to lớn ôn nhu thăm dò, những nụ hôn đã di chuyển ra sau gáy, phủ lên trên da thịt mịn màng, trắng ngần, ôn tồn lưu luyến không thôi.

Hắn cảm thấy nghi hoặc, vì sao ôm nàng, hôn nàng, cảm giác rất quen thuộc? Giống như bọn họ đã quen biết nhau đã lâu rồi, như 2 nửa vòng tròn khít khao tái hợp.

Cho đến tận khi hai tay hắn dừng ở bên trên chiếc yếm đỏ cùng với sự run rẩy mãnh liệt của nàng đáp lại, hắn kinh hãi trừng lớn mắt, không thể tin nhìn nàng.

Không có sự thương tiếc, tâm tình thực bình thản, như thể đã quen với việc này rồi. Hắn có thể tự thuyết phục bản thân, chỉ là trùng hợp mà thôi? Nhưng còn điểm chu sa sau tai (châm đở sau vành tai người con gái) thì sao? Phản ứng của nàng giống như đúc, thì phải giải thích thế nào đây?

Nhận thấy được cảm xúc của hắn dao động, nàng nhìn lại hắn, đồng thời đọc ra được kinh ngạc trong mắt hắn, mọi sự miễn cảm của cơ thể đều biến mất, thay vào đó là nỗi đau choáng đầy tâm hồn.

Dưới thân nàng, quần áo không chỉnh mà tay hắn lại dừng lại ở trên tấm lưng trần đầy vết thương dữ tợn.

Nước mắt bị thương nổi lên ở hốc mắt, nàng nhanh chóng đẩy hắn ra, mặc lại quần áo rồi chạy như điên ra khỏi phòng.

Những ngạc nhiên liên tiếp ngoài ý muốn không ngừng xảy ra làm Thu Nhựt Trần không kịp phản ứng.

Làm sao có thể? Điều này làm sao có thể xảy ra? Nàng... Nàng thế nhưng... là Linh Nhi? Là người ái thể mà hắn yêu thương điên cuồng?

Nếu đúng như vậy, nàng vì sao không nói cho hắn biết? Vì sao muốn dùng cách này ở lại bên cạnh hắn, yên lặng quan tâm hắn mà cũng không cho hắn biết? Nàng chẳng lẽ không biết rằng hắn nhớ nàng biết bao nhiêu sao?

Lý Kỳ? Thế tử của hắn? Hào! Nàng từ lúc gặp lại đệ đệ một ngày liền nói cho hắn nha!

Hắn chưa từng nghĩ tới khả năng này, sớm nhận định Linh Nhi đã không còn trên đời nữa, vì thế mà chưa từng hoài nghi những trường hợp khác. Nghĩ rằng nàng đã qua đời mà chưa lúc nào hắn thôi đau lòng, và đã ba năm trôi qua rồi.

Nhưng mà nàng thì sao? Vẫn ở một góc trời xa xăm, không biết hắn đau khổ tới mức nào.

Cho tới khi nhìn thấy vết sẹo khó coi trên người nàng, ngực hắn cơ hồ không thể hô hấp được.

Trời ơi! Linh Nhi nhỏ bé của ta, nàng rốt cuộc đã chịu đựng bao nhiêu khổ sở?

Một cô gái xinh đẹp, yêu kiều lại trở thành cô mặc nan gần (xa cách với xung quanh, sống cô độc, lẻ loi), vô cùng ghét đám đông. Thanh Văn thậm chí còn nghĩ nàng là một người kì quái.

Càng suy nghĩ sâu xa hơn thì lòng hắn lại càng đau đớn hơn. Nghĩ lại tình huống vừa rồi, nàng như thế nào khổ sở, yếu ớt mà hắn — Không xong! Đến tám phần là nàng đã hiểu lầm rồi.

Trong lòng giật mình, hắn vội vã đuổi theo.

Hắn đúng là vẫn còn chưa bình tĩnh lại tâm tình để đối diện với nàng a! Linh Nhi cười khổ. Kết quả này không phải nàng đã sớm dự đoán được rồi sao, Vì sao vẫn khó chấp nhận như vậy? Những giọt nước mắt trên mặt nàng tại sao không ngừng rơi?

Cho đến tận bây giờ nàng mới biết được, hóa ra, khi nàng chịu khổ thì hắn vẫn còn bị ảnh hưởng, cùng nàng chịu chung sự gầy vò.

“Yến song phi” có thể đem độc tính trên người hắn chuyển sang nàng, đương nhiên cũng có khả năng gắn kết tình trạng cơ thể hai bọn họ, đạt tới tinh thần và thể xác tương thông ở một mức độ nào đó cũng chẳng có gì là lạ.

Nếu như nàng chết, tự nhiên sẽ chặt đứt liên hệ, nhưng mà nàng không có à, cho nên vô hình bên trong bọn họ vẫn còn tồn tại được phương thức gắn bó không thể lý giải nổi.

Rút ra ngàn trâm, thần sắc của nàng ai tuyệt (bi ai + tuyệt vọng). Nếu như nàng cứ thế mà chết đi, có phải nàng có thể giải thoát rồi hay không? Nàng không muốn hắn mỗi tháng đều chịu đựng sự tra tấn như nàng.

Dù sao, kiếp này bọn họ cũng không có duyên phận. Sinh mệnh làm sao có thể gắn kết cùng nhau?

Hai mắt nhắm lại, nàng nắm chặt ngàn trâm, mạnh mẽ đâm—

“Nàng làm cái gì thế hả?” Thu Nhựt Trần vội vàng chạy tới phòng nàng, nhìn thấy cảnh này làm hắn sợ tới mức hồn phi phách tán, hai tay đoạt lấy ngàn trâm trong tay nàng, nói: “Nàng còn muốn bỏ lại ta một lần nữa sao? Linh Nhi, nàng làm ta thật thất vọng!”

Một tiếng “Linh Nhi” làm nàng chấn động, mặt không chút huyết sắc.

“Không, không phải, ta không phải...” Nàng bối rối nhảy dựng lên, ôm lấy thân thể, chật vui lùi lại phía sau không cho hắn tới gần: “Ta thật sự không phải, chàng nhận nhầm rồi.”

Thu Nhựt Trần đau khổ nhìn lại nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: “Nàng nghĩ rằng ta và nàng vừa rồi tại sao lại khiếp sợ như vậy? Đó là bởi vì, ta lúc ban đầu cũng nghĩ đến nàng không phải Linh Nhi! Nhưng mà, chân tướng như thế nào lòng nàng biết rất rõ!”

Không để cho nàng tiếp tục ngược đãi chính mình, hắn không để ý tới kháng cự của nàng, kiên quyết đi về phía àng rồi ôm chặt nàng vào trong ngực.

“Nàng có nhớ không? Khi nàng còn nhỏ, nàng thường nói với ta một câu: “Khi huynh yêu muội, thực sự yêu muội, mặc kệ muội biến thành như thế nào, nhất định huynh sẽ nhận ra được”. Khi đó ta cảm thấy trái tim mình bị chấn động, lúc đó nàng chỉ là một tiểu cô nương 5 tuổi mà thôi. Nhưng không hiểu vì sao lại làm cho ta cảm động sâu sắc đến như vậy. Với lại bởi vì nàng cố chấp không chịu thỏa hiệp, bắt được toàn bộ tâm tư của ta. Ta nghĩ rằng ta phải trở thành nam nhân làm nàng yêu say đắm, là người trong lòng nàng, lúc đó nàng sẽ không cố chấp nữa. Nếu không, nàng nghĩ rằng vì sao ta lại

đồng ý hôn ước với nàng? Là bởi vì nàng chết đi sống lại sao? Linh Nhi bé bỏng của ta à, nếu như ta không yêu nàng, chiều này đối với ta vô dụng.”

“Chẳng qua là, ta lại không nghĩ rằng, những lời nay cứ nhiên lại dùng ở trên người chúng ta. Nàng cho là nàng có thể giấu diếm ta bao lâu? Linh Nhi, nàng cũng yêu ta, cũng may là ta không nhận thức không ra nàng, khi nó cảm giác của ta đối với nàng giống hết cảm giác trước kia. Nếu không, ta có chút tâm muốn một nữ nhân, có thể có rất nhiều sự lựa chọn tốt, tội gì chỉ vì một người con gái Lý Kỳ thân phận không rõ dây dưa không dứt? Như vậy chẳng lẽ không đủ để nàng hiểu rõ quyết tâm của ta sao?”

Hắn mỗi một chữ, mỗi một câu đều làm nàng xao động. Linh Nhi hai mắt đầm lệ, khóc không thành tiếng: “Chàng tội gì.. Ta không xứng với chàng... Nếu sớm biết như thế, ta thà rằng chết đi cũng sẽ không trở về gặp chàng...”

“Nàng dám?” Ba năm trước đây, bóng ma lại lần nữa trở về bên hắn, hắn mặt âm trầm, từng chữ nói rõ ràng: “Lúc này, nếu nàng còn nói câu đó một lần nữa, ta cái gì cũng sẽ không quan tâm tới nàng nữa. Ta thề, ta tuyệt đối để nàng ra đi. Nếu nàng không thêm để ý đến việc ta chết cùng nàng, nàng cứ việc mà làm đi.”

“Chàng...” Nàng kinh nghi bất định, ngữ điệu khẽ run rẩy: “Chàng không phải còn thật sự đi?”

“Ngại gì không thử một lần?” Năm chặt ngân châm trong tay, khí thế không hề giảm, giống như rất có thể xuống tay bất cứ giá nào.

“Đừng! Nhượng Trần, chàng đừng làm ta sợ, ta không đi, ta ở lại, ta ở lại mà!” Nàng sợ hãi ôm chặt lấy hắn, kêu khóc thảm thiết. Hắn muốn nàng như thế nào cũng được, chỉ cần hắn đừng làm chuyện điên rồ.

Thu Nhượng Trần sớm đã đoán được, thỏa mãn mỉm cười, thân thủ lại ôm lấy nàng.

“Lý Kỳ, Lý Kỳ — Nàng đều đã nói là thê tử của ta thì không ở lại, còn có thể đi chỗ nào?”

Bóng đêm âm đạm, rất tối, nhưng mà hai người vẫn đứng ôm nhau, tình ý vẫn vương, dựa sát vào nhau không rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Uyên Ương Lệ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Đã là phu thê, tất nhiên Thu Nhượng Trần sẽ không chịu bạc đãi bản thân. Hắn dốc sức nắm bắt quyền lợi của đáng trọng phu, đêm đêm quần quýt lấy Linh Nhi đồng sàng cộng chẩm. Mặc cho Linh Nhi dỗi kiêu nào cũng không đi, không thể làm gì hơn đành phải cùng hắn chia giường. Chung quy vẫn không thể để hắn ở ngoài cửa chịu gió lạnh cả đêm. Thật ra là do nàng không nỡ.

Mà Thu Nhượng Trần cũng bởi nàng mềm lòng nên mới có thể nhiều lần đạt được ý nguyện.

Nhưng cũng chỉ có vậy. Đừng tưởng hắn hài lòng đắc ý, thật ra hắn thất vọng muốn chết.

Lần nào cũng ra sức lừa gạt nàng để cuối cùng hắn mới leo được lên giường nhưng sau đó nàng liền lùi ra rất xa ở mép, tránh né hết mọi va chạm thân thể cứ như thể sợ sẽ dọa hắn sợ, ngay cả ngủ cũng đeo khăn che mặt. Hắn chỉ có thể mỗi đêm chờ nàng ngủ say mới lặng lẽ gỡ xuống cái khăn che vương vãi kia để nàng ngủ dễ chịu một chút.

Đều là do hắn đêm hôm đó phản ứng không thỏa đáng mới khiến cho Linh Nhi hiện tại giống như chim sợ cành cong. Chỉ cần hắn tiến thêm một bước cử động nàng liền sợ tới mức mặt không còn chút máu, cả người cứng ngắc. Hắn chỉ nhìn cũng đau lòng lắm sao còn đang tâm tiếp tục bức bách nàng?

Khúc mắc của Linh Nhi quá thâm căn cố đế, điều này không phải chỉ trong sớm tối liền có thể trừ đi. Tuy rằng hắn đã dùng hết mọi phương cách để nói cho nàng biết, hắn thực sự không hề để ý diện mạo nàng, hắn yêu nàng chỉ đơn giản vì nàng chính là Đường Linh Nhi mà thôi.

Còn nàng thì hết lần này đến lần khác vẫn một mực không thông. Có lúc hắn thật rất muốn cưỡng hôn nàng để chứng minh là hắn yêu nàng, chưa từng ruồng bỏ, chưa từng nghi ngờ.

Quan trọng là rất tức rất tức giận nhưng hắn vẫn còn chút lý trí sót lại. Cho dù đối phương là thê tử của hắn nhưng cũng không thể làm ra được chuyện cưỡng gian thê tử.

“Linh Nhi à, Linh Nhi, rốt cuộc nàng muốn tra tấn ta đến bao giờ đây?” Nhìn lên bầu trời cao vời vợi, hắn hít dài một hơi.

“Người còn có một lựa chọn khác”. Một giọng nam cất lên.

Thu Nhượng Trần thẳng người, đem tầm mắt hướng về chỗ người đàn ông đang đứng.

“Cung Chí Nghiêu?” Hắn đến đây làm gì?

Thu Nhực Trần đương nhiên không nghĩ người này muốn giết hắn, nếu không thì vừa nãy lúc hắn đang lòng dạ rối bời chính là thời cơ ra tay tốt nhất, hắn chắc chắn không thể tránh được.

“Nàng, chính là vị hôn thê đã chết ba năm trước đây của người sao?”

Thu Nhực Trần nhảy bén trùng trụ hắn. “Người muốn làm gì? Có chuyện gì nhằm vào ta là được, ta không cho phép người thương tổn đến nàng!”.

Cung Chí Nghiêu nhếch môi, dường như đang thưởng thức bộ dáng khản trương của hắn. “Người thật sự rất quan tâm nàng.”

“Ta nói chuyện này không liên quan tới nàng, người nghe có hiểu không hả! Nếu người dám động tới một sợi lông tơ của nàng, ta cam đoan dù góc biển chân trời cũng truy sát người đến chết!” Hắn không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến tiểu bảo bối của hắn, tuyệt đối không!

“Ta có nói muốn ra tay với nàng sao?”

“Vây...” hắn ngáy ra.

Cung Chí Nghiêu cầm một gốc dược thảo không biết tên gì quang cho hắn. “Cầm đi, đây là hy vọng duy nhất của người đó.”

“Đây là?” Thu Nhực Trần nhíu nhíu mày, tò mò xem xét dược thảo, rõ ràng chưa từng thấy qua.

“Theo như người nói, nếu thực sự người đã uống Yên Song Phi, như vậy cái này sẽ có tác dụng.”

“Người nói đây là...” Hắn không dám tin nhìn chăm chăm vào dược thảo trong tay, ngẩn đầu. “Đây là Túy Hồng Trần?”

Cung Chí Nghiêu hừ nhạt. “Người cũng không ngu lắm!”

Nghe nói, có một loại kỳ hoa dị thảo trăm năm khó gặp, tên là “Túy Hồng Trần”, một gốc cây “Túy Hồng Trần” chỉ kết được một quả duy nhất, chính là “Yên Song Phi”.

Tuy rằng, “Yên Song Phi” không hề có thuốc giải độc, chỉ có thể chuyển sang người khác, nhưng nếu phối hợp “Túy Hồng Trần” lại có thể giải được thể gian trăm độc, mà cách giải tất nhiên cũng giống như “Yên Song Phi” không khác!

Hắn cũng không biết tác dụng thực tế ra sao, sách y không có ghi chép, đây cũng chỉ là truyền thuyết, nhưng cũng còn một tia hi vọng a! Dù sao, xác thực độc tính của “Yên Song Phi” hắn đã nghiệm qua, như vậy chuyện “Túy Hồng Trần” vô cùng có khả năng là thật.

Nhưng câu hỏi là, Cung Chí Nghiêu vì sao lại giúp hắn? Không phải là rất hận hắn sao?

“Người vì cái gì phải làm như vậy?”

“Người có thể không tin, biết đâu ta chỉ muốn đổi một phương thức khác độc chết người.” Người này làm cái gì dường như cũng không muốn giải thích rõ ràng.

Thu Nhực Trần thờ nhẹ một hơi. “Ta tin tưởng người không hại ta.” Cho dù như vậy hắn cũng muốn thử, đó là hy vọng sống duy nhất của Linh Nhi. “Bất luận như thế nào cũng cảm tạ người.”

Chưa bao giờ cùng nói chuyện bình tĩnh hòa nhã, Cung Chí Nghiêu vẻ mặt cực kỳ không được tự nhiên. “Ta chỉ muốn bù đắp một chút.”

Lời nói như mây nhạt gió nhẹ, chuyện ân oán xưa kia cũng theo gió cuốn đi.

Màn đêm buông xuống, Thu Nhực Trần lại lần nữa đi vào phòng Linh Nhi.

Không ngoài dự đoán, nàng vẫn ngồi ở đầu giường duy trì khoảng cách với hắn.

Hắn biết là nàng chờ hắn, không thấy hắn đến nàng sẽ không thể ngủ yên, mặc dù nàng không thừa nhận.

Lần này, hắn không sán lại gần, mà tới bên bàn ngồi xuống, rót một ly trà, sau đó thản nhiên mở miệng. “Ta biết trong lòng nàng còn khúc mắc, cũng hiểu được chúng ta ngày đó gặp trắc trở ngăn cách. Chỉ cần trong lòng nàng một ngày không thông suốt thì vĩnh viễn không thể thản nhiên đối mặt ta, cùng ta làm một đôi phu thê ân ái bình thường.”

Tiếng nói vừa dứt, quả nhiên trong nháy mắt cả người nàng cứng ngắc.

Hắn...hắn đúng là vẫn còn tính toán vứt bỏ nàng sao? Hắn không cần nàng... Rõ ràng rất muốn mở miệng nói cái gì đó, hết lần này đến lần khác nghẹn lời, một câu cũng không nói được, hốc mắt lớn vờn lệ quang, sắp sửa vỡ òa.

Thu Nhực Trần thật sự là vừa tức lại vừa bất đắc dĩ. Vốn chỉ muốn bức nàng thú nhận: tình cảm đôi bên mới là quan trọng nhất, còn nhan sắc hết thảy cũng không trọng yếu. Tiểu nha đầu quật cường kia lại cố tình không mở miệng, ngược lại bản thân hắn bị bộ dạng điềm đạm đáng yêu của nàng làm cho đau lòng không nổi.

Rất muốn đầu hàng nhưng không biết làm thế nào đành tiếp tục: “Riêng ta chẳng quên được nàng, ngoài trừ nàng ra ta không biết còn ai đáng giá để ta nắm tay đi chung suốt cuộc đời, cho nên, ta chỉ có một lựa chọn....nghĩ cách giải độc của nàng.

Linh Nhi bị dọa sợ mất rồi. Hấn nói nhiều như vậy....giải độc mới là trọng điểm? Vậy...ý tứ của hấn là, hấn có thể giải được độc trên người nàng?

“Người...người nói là...người có biện pháp?”

“Không khẳng định có giải được hay không nhưng có chút hy vọng.”

“Vậy....giải được đâu?”

“Tự mình lại đây lấy đi.” Vắng vẻ hấn lâu như vậy, dù sao cũng phải cấp cho nàng một chút giáo huấn.

Linh Nhi do dự chần chừ, một lúc lâu sau đó mới chậm chạp đi tới chỗ hấn.

“Vẫn không tình nguyện à? Vậy e rằng nàng cả đời phải ôm một thân kỳ độc đến chết già.”

“Biểu ca!” Hấn nhất định là mượn cơ hội phục thù.

“Cho rằng ta ức hiếp nàng? A, ái thì à, Thu phu nhân, tướng công của nàng là người vô lại như vậy sao?” hấn kéo nàng vào lòng, xé bỏ cái khăn che mặt vương vãi churong mặt, chuyện trò cho vui nổi nhớ và hôn nhẹ một hồi lâu, mới buông ra. “Ta chính là giải được của nàng, nói trắng ra, ta đã dùng ‘Túy Hồng Trần’, nàng hấn là đã hiểu rõ điều ta đang nói.”

“Người...người là nói...” nàng không dám tin dò xét hấn.

“Đúng vậy, đúng như nàng nghĩ đó, ngoài ra, tùy thuộc vào lựa chọn của nàng, ta tuyệt đối không bức nàng.”

Giải được nằm trong chính cơ thể hấn, nàng có muốn hay không cởi áo tháo thắt lưng tới lấy, đây là vấn đề của chính nàng.

Nói cách khác, ván cược này hấn thu lời, bất kể độc của Linh Nhi có thể giải hay không, hấn đều thành công gần gũi nàng. Cung Chí Nghiêu quả thật đã thay hấn tháo gỡ một phiền toái lớn.

“Người...” Đây là làm khó nàng mà, gạt đầu không được, lắc đầu cũng không được, chỉ có thể buồn rầu mà xem xét hấn.

“Sợ ủy khuất há? Không sao, ta đi là được rồi.” Hấn làm như thật, không chút lưu luyến, nói đi là đi.

“Nhược...Nhược Trần!” Nàng hoang mang rồi bởi gọi giật hấn lại, toàn thân luống cuống.

“Như thế nào đây?” Hấn rất có kiên nhẫn chờ nàng nói ra quyết định.

Hít một hơi thật sâu “Lưu lại! Van cầu người, ta...”

Nghe được câu trả lời như mong muốn, Thu Nhược Trần nở nụ cười, nghiêng người ôm nàng vào lòng. “Nha đầu ngốc, xấu hổ muốn chết như vậy, ta làm sao có thể thật sự muốn nàng, một tiểu cô nương, mở miệng cầu xin ta.” Hấn chẳng qua muốn bức nàng phá bỏ phòng ngự trong lòng thôi.

“Vậy....vậy người...” nàng khẩn trương nắm góc áo hấn.

“Bản thân ta cũng không biết đây là chất độc hay là giải được, khẳng khẳng cho nàng ăn vào nàng không cự tuyệt sao? Cho dù nàng không chịu, đêm nay ta nhất định muốn nàng.”

Tiếp theo, hấn nghiêng người hướng về phía đôi môi nàng, cúi xuống dịu dàng quyến luyến hôn lên.

“Biểu ca...” nàng đưa tay ngăn hấn, nói khẽ.

“Đừng căng thẳng, ta sẽ từ tốn.” Đưa một tay xé bỏ, đẩy rơi tầng tầng la y, Linh Nhi bất an mà giương mắt nhìn hấn, không hề thấy một tí ghét bỏ nào mới dám buông lỏng tâm tình một chút.

“Đây là câu trả lời của ta.”

“Nhược Trần...” nàng cảm động hai mắt đầm lệ mông lung. Hấn thật sự coi trọng nàng từ đáy lòng.

“Ta vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng sẽ không rời lại vấn đề nhảm chán này.” Tựa như đáp lại nàng chủ động ôm gáy hấn, chủ động cho hấn một nụ hôn đầy dứa thắm thiết.

“Biết ta làm thế nào nhận ra nàng không?” Nhẹ nhàng chuyển nụ hôn về phía sau, liếm mút nốt ruồi son sau tai nàng, cảm nhận nàng run rẩy thờ gấp yếu ớt, hấn hài lòng cười khẽ.

“Không công bằng, người quá hiểu rõ người ta.” Nàng hờn dỗi.

“Lần đầu tiên của nàng, đáng ra phải tuyệt vời nhất, nhưng tại vì tình huống kia mà cho ta, Linh Nhi, ủy khuất nàng rồi.” Hấn rút tay về khiến môi nàng bật kêu thành tiếng. “Ta có phải hay không thực thô lỗ? Có lòng thương nàng không?”

Nàng nhẹ lay động hạ thân. “Ta không sao”.

“Nhưng mà ta để ý.” Lần này, hấn sẽ hảo hảo đối đãi với nàng, cho nàng một đêm khó quên nhất, thích thú như cá gặp nước.

Sáng tỉnh mơ, những tia sáng lặng lẽ bò qua cửa sổ vào bên trong phòng, trong chăn gấm đôi thân thể trần trụi quấn quýt vẫn một bộ dạng ngủ say sưa như trước. Thu Nhược Trần đã tỉnh từ lâu nhưng không muốn quấy giấc ngủ của nàng.

Trong giấc ngủ, nàng lại một lần nữa trở về ngày xưa trong sáng vô lo, nằm trong lòng ngực hấn, yên ổn như là trời long đất lở cũng không sợ hãi.

Chỉ sợ là nàng những năm gần đây chưa từng được ngủ an ổn như thế? Về mặt vô lo, thoải mái mê man làm hấn không muốn dời mắt.

Vốn tưởng rằng khuôn mặt thanh linh trong trí nhớ đã phương hoa uổng mệnh, chôn vùi trong dòng nước lũ, từ nay về sau chỉ có thể giấu trong đáy lòng. Chưa từng nghĩ tới, trời xanh hậu đãi hấn, để cho, hấn lại vẫn có thể một lần nữa nhìn thấy dung nhan ba năm qua hăng hăng như nhớ, hấn chờ ngày này rất lâu, rất lâu rồi. ...Đầu ngón tay thon dài tham lam vuốt ve từng tấc một da thịt, mí mắt, mũi, môi. ...đây đều là của cô gái hấn yêu cơ hồ cả đời từng có. Hấn đã không chờ nổi muốn thấy nàng ngạc nhiên mừng rỡ mà tươi cười sáng lạn.

“Àn...” nàng ngậm khe, đôi mắt mơ ngủ đón nhận cái nhìn chăm chú ôn nhu.

“Buổi sáng tốt lành.” Ngón trỏ đùa nghịch bờ môi nàng. “Thật có lỗi, ta đánh thức nàng sao?”

Linh Nhi bản năng hôn lấy ngón tay thon dài trước mắt. “Ta rất vui được đánh thức”

Hấn cười nhẹ. “Đa tạ hảo ý”.

“Cảm giác được dưới tấm chăn, hai thân hình trần như nhộng quấn lấy nhau, mặt nàng liền đỏ ửng, đồng thời cũng nhớ ra chuyện cực kỳ trọng yếu.

“Nhược Trần, mặt của ta...” Nàng gấp gáp muốn tìm gương đồng soi mặt, Thu Nhược Trần lại không muốn nàng được toại nguyện.

“Sao nàng không hỏi ta cho nhanh?”

“VẬY CHÀNG MAU NÓI CHO TA BIẾT ĐI!” Nàng quả thực vội muốn chết.

Hấn cố tình đùa nàng, từ chối cho ý kiến “Muốn ta nói, ta sẽ nói, trong mắt ta ai thể của ta là đẹp nhất, là duy nhất không gì có thể thay thế được.”

Đây....nói cũng như không nói nha!

Hấn không ngại để tâm là một chuyện, giải được kịch độc lại là một chuyện khác nha!

Từ đôi mắt ôn tồn sâu thẳm trước thùy chung không nhìn ra biến đổi bên trong, thật sự nhìn không ra đáp án, nàng buông tha ý định bèn trở dậy tự mình đi tìm lời giải.

“Đừng nóng vội!” Hấn lần nữa lại kéo nàng quay về, xoay trở lại thân thể mềm mại. “Trước tiên chờ ta đòi hết tương tư chồng chất suốt ba năm qua rồi hãy nói sau.

Che môi lại, nàng muốn lên tiếng hờn dỗi hờn.

Đợi lát nữa đi! Đợi lát nữa hấn nhất định sẽ nói cho nàng, hấn có bao nhiêu tưởng niệm khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tươi đẹp này, bao nhiêu yêu thích giọng nói trong veo như nước, bao nhiêu quyến luyến cảm giác tốt đẹp khi hôn lên mỗi tấc da thịt trơn bóng tinh tế bấp bấp nồn nà, cùng với. ...hấn có bao nhiêu chờ mong nàng sinh cho hấn vài đứa nhỏ khỏe mạnh đáng yêu. ...Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động tràn ngập khát khao yêu đương nồng nàn, mềm mại đáng yêu rên rỉ những khẽ cùng với tiếng thở gấp gấp dồn dập nam tính dệt thành cảnh tình ý triền miên đẹp đẽ.

Đêm tối qua đi, bình minh lại tới, mặt trời ban mai xoa đi u ám, chiếu rọi thứ ánh sáng ngày mới long lanh chói mắt.

...

—HẾT—

Bạn đang đọc truyện *Uyên Ương Lệ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

